

Nữ Hái Hoa Tặc Ngoại Truyện

Contents

Nữ Hái Hoa Tặc Ngoại Truyện	2
1. Chương 1: Báo Cáo Công Tác Của Cường Đạo Lưu Ly	2
2. Chương 2: Khu Rừng Nhỏ Yên Tĩnh.	3
3. Chương 3: Ma Đầu Nhâm Thương Long	4
4. Chương 4: Thần Bộ Lãnh Lạc	5
5. Chương 5: Sắc Từ Trời Giáng	7
6. Chương 6: Họa Trời Giáng	8
7. Chương 7: Bức Gian	10
8. Chương 8: Muốn Cường Ta??? !!	11
9. Chương 9: Tuyệt Thế Tiểu Công Lăng Đằng Vân.	12
10. Chương 10: Nam Nhân Kiếm Tiên Giỏi Nhất Trên Đời.	13
11. Chương 11: Quân Đoàn Nam Sủng	14
12. Chương 12: A Phi Phi Phi.	15
13. Chương 13: Huấn Luyện Ma Quỷ Đáng Sợ	16
14. Chương 14: Thanh Công Tử	18
15. Chương 15: Kỹ Thuật Của Trần Thanh	20
16. Chương 16: Báo Dao	21
17. Chương 17: Tiền Không Phải Là Vấn Đề	23
18. Chương 18: Tình Mẹ Trần Lan.	24
19. Chương 19: Gặp Chuyện Bất Bình	25
20. Chương 20: Áp Giải Vào Kinh	27
21. Chương 21: Giúp “giò Heo Thủy Tinh”* Báo Thù	28
22. Chương 22: Giết Chết Cả Đám Các Người Đám Phá Hư Chuyện Tốt Của Lão Tử.	30
23. Chương 23: Nhìn Cái Gì Vậy.	31
24. Chương 24: Bắt Cả Quan Viên Cùng Đạo Tặc!	33
25. Chương 25: Ba Người Đi Tắt Có Bóng Đèn	34
26. Chương 26: Tình Yêu Cùng.....	36
27. Chương 27: Gặp Lại Nhiếp Kiềm	38
28. Chương 28: Binh Phù	39
29. Chương 29: Thái Tử Điện Hạ.	41
30. Chương 30: Sau Cùng Hoa Mạt Ly.	42
31. Chương 31: Băng Hồ Nhất Mộng	43
32. Chương 32: Lăng Đằng Vân.	44
33. Chương 33: Lãnh Lạc	45
34. Chương 34: Bắc Thần Đệ Nhất Thương	46
35. Chương 35: Ách...	48
36. Chương 36	49
37. Chương 37: Tắt Cả Chúng Ta Điên Rồi	50
38. Chương 38: Như Vậy Ta Gả Cho Người Đi	51
39. Chương 39: Bắc Cực Quang	53

Nữ Hái Hoa Tặc Ngoại Truyện

Giới thiệu

Hái hoa? Tin tưởng chuyên nghiệp, tin cậy Lưu Ly đạo tặc... Dạ Lưu Ly —— Chuyện xưa kể lại lúc n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-hai-hoa-tac-ngoai-truyen>

1. Chương 1: Báo Cáo Công Tác Của Cường Đạo Lưu Ly

Vốn ta tên là Lưu Ly, nữ danh Ly Ly, mọi người gọi ta là Lưu Ly Đạo. (cái gì? Người hỏi ta có thật sự là họ Lưu? Cho ta xin đi, là ta là ta thích vậy, ta cao hứng đó, được không?)

Nói về bản thân từ khi bắt đầu nghiệp “hái hoa tặc” cho tới nay vẫn thường chịu mệt nhọc, không ngại gian nan vất vả, đêm hôm khuya khoắt, leo trèo trên mái hiên trong lúc đó thường dùng mê hương, dễ mắc bệnh nghề nghiệp, thế còn bị người ta phỉ nhổ nhục mạ... Đối mặt với việc cường độ cao như vậy, vẫn đảm nhiệm tốt công tác, ta chấp nhất tin tưởng vững vàng “Đi con đường của mình, kệ người khác chửi thế nào!”

Gần ba năm trong nghiệp hái hoa, thu hoạch lớn nhất của ta chính là danh tiếng, từ Nam thành đến cả Bắc Thần vương triều, phàm nhắc tới 3 chữ Lưu Ly Đạo này, có thể nói không ai không biết, nổi tiếng từng một lần hung hãn, dám cường bức cả Bắc Thần trấn quốc tướng quân Nhiếp Kiềm.

Thăng cấp nhanh nhất có lẽ là giá trị con người của ta, nghe nói hôm qua bọn người trong nha môn mới thay đổi giá cả, giá thị trường của tại hạ hôm nay đã là năm vạn lượng vàng!!

“Thân phụ hồ điệp mộng, đạp biển lục thảo tùng.”* Ta đây đích thị là nhà thơ, ưu nhã không? Giọng hay không? Hâm mộ không? Chí hướng rộng lớn không? (mọi người: Cút!!)

Ặc, được rồi, ta quên nói ra phạm vi công việc.

Thứ nhất đương nhiên nghề nghiệp chính là hái hoa, sở hữu mỹ nhân không phân biệt nam nữ, hết thầy làm vì khách hàng, một khi nhìn trúng, lập tức thu nhận.

Thứ hai là bắt cóc, làm giả chứng cứ, bức cung, gây xích mích quan hệ vợ chồng, hỗ trợ người thứ ba giải quyết mọi vấn đề đến khi trở thành chính thức.

Thứ ba là kiếm luôn tiêu thụ, mê được, độc được, tuyệt đối cực phẩm, không xxoo thì không giải được, mê được độc được độc quyền không có phương pháp sẽ không giải được, đương nhiên nếu bản thân không cần thận trọng phải, cũng kiếm luôn bán giải được, nhưng mà phải nói trước chỉ buôn bán không tiết lộ phương pháp phối chế. (Hê... Anh đẹp trai, là anh đó nha, có hứng thú muốn thử xem được hiệu này không, tiền bạc miễn phí, thế nào, thế nào... Quân Hoa: khụ khụ.)

A, thiếu chút nữa lạc đề.

Thứ tư thông thường từ tháng mười hai hàng năm đến tháng ba năm tiếp theo ta kiếm luôn chúc sát nhân, gì? Vì sao lại chọn thời điểm này? Lẽ nào người không biết mùa đông mà hoạt động ngoài trời là mùa ế hàng sao?

Ừ ngày mồng một tháng năm cùng ngày mồng một tháng mười là chu kỳ vàng để thi hành duy nhất hoạt động hái hoa, thứ tám mê được, thứ chín độc được, ưu đãi nhiều hơn, nếu như người có ý định mời đến Lưu Ly tiên cảnh trực tiếp liên hệ. Gì? Lưu Ly tiên cảnh ở đâu? Ừ, cái này bảo mật, nếu không biết mời liên hệ trực tiếp với quản lý của ta Hoa Mạt Ly.

Ha. Ai nha người xem con người của ta, lại nói linh tinh nữa. Được rồi, công tác của năm nay.

Con người của ta thật ra rất bề bộn, như Giang Lâm Tam công tử, Liễu gia đại thiếu công tử, tương âm thế gia ... những nhân vật nhỏ không đáng nói đến, loại bỏ vài việc nhỏ này, kỳ thực năm nay đã xảy ra hai sự kiện lớn.

Sự kiện thứ nhất, ừ... Trần quốc đại tướng quân Nhiếp Kiềm, được rồi ta thừa nhận khi ta dùng mê được khiến hắn đi lúc đó thật sự không biết hắn là nguyên soái thống lĩnh hai trăm vạn đại quân của Bắc Thần vương triều, dù sao đầu năm nay còn chưa có giấy chứng minh linh tinh gì đó. Mà chân chính làm cho ta biết thân phận hắn, một là “Bất toái tâm” từ bên hông hắn rơi không nghĩ bỏ vào tay áo ta lại là nguyên soái lệnh, hai là hắn trực tiếp làm cho giá trị con người ta tăng lên từ một vạn lượng hoàng lên thành gấp năm lần.

Ừ, sau cũng có chút hối hận, thật ra nếu sớm biết, ta nên đổi lại y phục xinh đẹp, lại học theo dân xuyên không chuẩn bị đem theo máy chụp hình các loại, vậy là giờ phát đạt rồi. Một lần tính sai, thiên cổ di hận, ta hối, ta đau, ta bị thương...

Sự kiện thứ hai, không phải là chuyện tốt. Bắc Thần vương triều không biết tìm đâu ra một thần bộ đến, kêu là cái gì đấy nhỉ... À, Lãnh Lạc. Lần trước đang khiêu thiếu gia của Vương viên ngoại chạy trốn thì thiếu chút nữa bị hắn chọc ột kiếm giữa người! Nguy hiểm thật! May là những việc khác ta không tốt lắm nhưng khinh công tuyệt đối hạng nhất, cho nên mới nói, phải nắm giữ thành thực kỹ năng chuyên ngành, mới làm tốt công việc hái hoa, rất là quan trọng nha.

A, không hay rồi, Lãnh Lạc lại đuổi tới, OK, trước mắt tổng kết tạm ngưng, bằng không thì ta sợ rằng lần sau sẽ phải ngồi trong thiên lao viết báo cáo cho các vị xem, lấy lời khai nhớ lại cuộc sống màu sắc khi xưa nha. Tan họp!!

2. Chương 2: Khu Rừng Nhỏ Yên Tĩnh.

Ừ, nói đến hôm nay ta đang ở được phòng của Lưu Ly tiên cảnh nghiên cứu phát minh ra phương pháp phối chế thuốc mới, Bạch Hoa Hoa sứ giả truyền tin của Hoa Mạt Ly đến giẫm lên làm phá hủy hoa hồ điệp của ta, ba lượng bạc đó, trên sổ ghi chép hạ bút ghi lại, mới vừa viết xong, hắn lại phá hư cửa sổ hồng cử mộc. Vì vậy lại vui đầu, ghi lại hai mươi lượng!

Tên sứ giả kia cuối cùng cũng tiến vào, so với ta cao hơn hai đầu người, xiêm áo bày ra khí thế uy vũ, lấy từ trong ngực ra một ống ngọc được phong kín. Đợi ta rút vật trong ống ngọc ra, hắn cứ nhiên lại theo một cửa sổ khác đi ra ngoài !!!!!

Trên sổ ghi chép vạch thêm một nét nữa, cúi đầu mở tờ giấy trong ống.

”Đơn đặt hàng số: A0098

Ngày bảy tháng năm, năm 164 Bắc Thần quốc.

Loại hình nghiệp vụ: Bất cóc.

Danh tính mục tiêu: Lê Lân.

Thân phận: thương nhân.

Khác: đính kèm một bức họa chân dung.”

Ta mở bức họa ra nhìn trái phải một chút, ày, thằng nhóc này thật sự là... Người người oán trách nha, người nói người xem không có việc gì tại sao sinh ra lại đẹp trai như vậy làm gì aaaaa!

~~Bởi vậy mới nói, ta không có ý hái hoa, nhưng mà hoa lại dụ dỗ lòng người a.

Thu dọn đồ đạc, thừa dịp nguyệt hắc phong cao, bắt đầu quy trình kỹ thuật công tác hái hoa.

Đi tới Lê gia đại trạch, bốn bề im ắng, chính thị là điều kiện tốt nhất để làm việc oa.

Nhẹ chân nhẹ tay gỡ lên một mảnh ngói, một phòng rồi một phòng tìm tìm, kiểm kiểm, ai, đảm nhiệm công việc này thật là . Rốt cuộc sau cùng dưới ngọn đèn yếu ớt, người mà ta mong nhớ ngày đêm đã tìm thấy, đang đơn độc tay gõ bàn tính, tay lật sổ sách.

Uhm, các vị, Lê Lâm thật sự là đàn ông tuyệt đỉnh của Nam thành chúng ta! Giờ này mà còn lo kiếm tiền, không màng việc khác. Nhưng mà cá nhân ta cho rằng việc này rất tốt, cực kỳ, đặc biệt dễ thương.

Nhìn tên nhà giàu Nam thành cúi đầu, hình dáng hết sức chuyên chú, ta thành thạo rút từ phía sau một ống ngọc cực kỳ tinh xảo, cho vào một chút Thất bộ diệt mê hương, cực kỳ cẩn thận thổi đi.

Đợi một khắc, nhìn hần nhẹ nhàng ngã xuống trên bàn dài. Ta linh hoạt hạ xuống nền nhà, đi vào phòng trong, vốn định bỏ hần vào túi bảo khố, nhưng khi nhìn khuôn mặt hần, ta liền bỏ đi suy nghĩ trong đầu.

Trong lòng ta thương tiếc hần, nhưng quy tắc nghề nghiệp ra tay thì không thể về không, vòng vo trong phòng gom góp một số tượng phật ngọc, vàng bạc các loại nhét vào cho đủ số. Sau đó, mới nâng người đang nằm trên bàn đó, lại bỏ xuống một viên ngọc lưu ly làm ký hiệu, ngay cả sư phụ ta cũng cảm thấy khinh công không bằng... Lưu Ly ta .

Được rồi, nhắc đến đây cũng nói tới tuyệt kỹ khinh công do ta sáng tạo ra có thể ngày đi nghìn dặm, đêm đi tám trăm (mọi người: người cho rằng người là ngựa xích thố sao?) tổng cộng phân làm ba cấp, sơ cấp gọi là nhất lưu (nhẹ nhàng), trung cấp là nhất lưu yên (nhẹ như chớp), cao cấp gọi là nhất lưu khinh yên (nhẹ như khói không bắt được nha)... (nói chưa xong, bị nguyên cục gạch đập xỉu rồi.)

Đã gần đến thời gian giao hàng, chậm rãi đứng bên rừng cây nhỏ, canh ba đêm tối, rừng cây tĩnh lặng không người, một người là hái hoa tặc một người là mỹ nam hôn mê, trời ban cơ hội tốt a.

Ta đem người trên vai thả xuống dưới tàng cây, đôi mắt đẹp đang nhắm chặt kia thật là câu hồn a. Thò tay xoa xoa khuôn mặt hần, hôn trộm một cái tại bờ môi khêu gợi, môi thơm a, tay xoa chậm chậm từ cổ hần xuống dần phía dưới, bên trong ngực cũng rất là mê hoặc người a, nhưng mà... dường như là hơi gầy yếu ?

Không thể phủ nhận, đây là kết quả của việc thiếu vận động trong thời gian dài. Da thịt có chút tái nhợt, giặt y phục trước ngực hần ra, ta nhẹ nhàng lấy tay đùa giỡn hai quả anh đào nhỏ của hần, lông mày hần nhăn lại nói mở câu gì đó.

Thần sắc vô hại đơn thuần như vậy, làm ta hận không thể không ôm đầu khóc rống!! Vì sao hôm nay lại sử dụng mê dược aaaaaaaa !!!!!!!

Đang lúc YY (tự sướng), đột nhiên truyền đến một âm thanh kỳ dị, trong rừng cây im lặng đặc biệt rõ ràng. Này... Hình như... Có người tiểu tiện???? Ta vĩnh tai nghe, nói nguyên nhân à các đồng chí, thật sự là tại thời cổ đại này mấy cái gian nhà xí công cộng rất là cấp bách nha!

3. Chương 3: Ma Đầu Nhân Thương Long

Không dám phát sinh ra tiếng động, ta nhẹ nhàng đem hàng hóa qua hướng khác, may là ánh mắt của ta quen nếp mai phục ngày đêm, nên trời tối cũng không chịu ảnh hưởng gì.

Cẩn thận đẩy ra hai bên những cành cây nhỏ trong rừng, dưới ánh trăng mờ nhạt hiện ra bóng người cao lớn đen thui... ừ... Quả nhiên là hần đang giải quyết vấn đề dân sinh nghiêm trọng nhất.

Dựa vào thủ đoạn thân thể linh hoạt tiện lợi, chậm rãi lục lại quá khứ, ngón tay nhẹ nhàng bắn ra khoảng không điểm huyệt. Bóng dáng cao to nọ vì vậy vẫn duy trì động tác xách quần kia, đực mặt ra.

A ha ha... Ta cố hết sức cười thật nhã nhặn, trước đi qua kiểm tra hàng hóa, tầm tắc, vóc người này, thất lưng này, tên này cũng thật chuẩn nha.. (che miệng).

Lần này thông suốt, vất vả đem người đến đặt dưới tàng cây, hần trừng mắt nhìn ta, ban đầu ánh mắt tàn bạo, khi tay của ta cởi đai lưng của hần ra thì biến thành kinh ngạc, sau đó khi ta hôn lên miệng hần thì lại

biến thành xấu hổ và giận dữ, sau cùng thời điểm ta cởi quần hần ra đột nhiên nhớ ra một vấn đề vô cùng nghiêm trọng — hàng hóa của ta đâu rồi ?

Nhanh chóng xoay người, dạo qua một vòng trong rừng cây nhỏ, khôn! Ta đem hàng hóa bỏ ở cái cây nào rồi ????

Gần như một canh giờ, ta rốt cục cũng tìm thấy hần, mất rồi tìm lại được, cảm tình của ta nảy lên, đã ôm hần khóc vài tiếng, sau nghĩ lại, trước tiên hưởng dụng mỹ thực quan trọng hơn, thời gian không còn nhiều. Vì vậy quay người lại, trơ ra, TMD (TMD= con mẹ nó) ta lại đem mỹ thực để dưới cái cây nào rồi??? (đến đây là đủ để nhìn ra, ngoài nghiệp vụ kinh suất, đây còn là người mù đường kinh điển.)

Vì vậy lại tìm một vòng nữa trong rừng, lần này thông minh hơn khiên theo hàng hóa, cuối cùng sau một canh giờ ta phát hiện ra hần. Hần thấy ta khiên một người, càng thêm kinh ngạc, ta đem hàng hóa đặt xuống, hai bên trái phải, một lần nữa cúi người xuống.

Cởi sạch y phục hần ra, làn da căng mịn kia, cảm xúc kia, cơ thể mạnh mẽ kia, ta nuốt nuốt nước bọt, tay giải á huyết cho hần, hần lập tức la lên uy phong: “Người dám chạm vào ta thử xem?”

Hả dám uy hiếp! Mắt ta sáng rực, có tính cách... a

“Cung kính không bằng tuân mệnh!” Ta nhìn lại dáng người trắng ngà dưới ánh trăng kia do dự nên lấy tay hay dùng miệng đây... Quên đi, tay miệng đều xài hết.

Hôn từ cổ hần đi xuống, đùa bốn tiểu anh đào trước ngực, hần cực lực cố nén, nhưng mà ngực phập phồng càng lúc càng nhanh, tay trực tiếp mò xuống dưới, lướt qua bụng dưới, âm thanh của hần có điểm khàn khàn : “Dùng tay”

Vì vậy ta thu hồi tay lại, vuốt cằm nở nụ cười: “Thì ra bảo bối không thích người khác dùng tay nha.” Vì vậy dùng miệng chậm rãi đùa hai hạt ngọc trước ngực hần, hô hấp của hần càng ngày càng ồ ồ, lại càng hung hãn mắng: “Người tốt nhất khẩn cầu lần sau không rơi vào tay ta.”

“A haha...” Ta cười rất vang dội, người này rất mẫn cảm nha, xem ra lần này ta có thể tiết kiệm không dùng được: “Ừ, thật ra ta không ngại đến mai khai nhị độ đầu.”

(“Mai khai nhị độ” thành ngữ ý chỉ một việc không ngại làm hai lần.)

“Người!”. Mắt hần thoáng xanh, thoáng trắng, phía dưới cái đó cũng đã cứng như sắt, hai tay ta cẩn thận ôm lấy thất lưng mạnh mẽ, cả người hần run rẩy, biểu tình vừa như là cười, vừa như thống khổ, khuôn mặt tuần tú vì nín nhịn găng ngượng mà biến dạng.

Ta hồ nghi sờ sờ thất lưng hần, có cần khoa trương như vậy không?.

Ta hung hăng sờ loạn vài cái, nhìn nam nhân tàn bạo phía dưới cười đến rung rẩy, cảm giác này... Thật sự là thú vị. Hần phát ra âm thanh rõ ràng là muốn tiếp tục uy hiếp, nhưng nói thế nào cũng không đạt được hiệu quả. Vì vậy từ “Buông ra” đổi thành “Đừng chạm vào” sau cùng là “Giải huyết đạo cho ta, để ta làm.”

“Thật sự?” Ta nghiêng đầu nhìn hần, hần thở dốc vài cái mới gạt đầu: “Thực sự, kỹ thuật của người quá tệ.”

Mấy chữ này, khẩu khí rất bình thản nhưng mà lại đã kích ta rất thâm sâu, đây là tôn nghiêm của một hái hoa tặc nha!!! Sau đó ép hần uống một viên cực lạc đan, tại thất lưng hần lưu luyến gãi mấy cái, tiếp đó nâng hàng hóa lên, hừ, lão nương ta đi!!!

May mắn thấy mặt trong quần áo hần, dường như có vật gì sáng long lanh, vì vậy tiện tay lôi ra, bỏ vào trong người, đi đi đi, giao hàng thôi.

4. Chương 4: Thần Bộ Lãnh Lạc

Ta tiếc nuối đem hàng giao cho Hoa Mạt Ly, trong lòng phiền muộn khó tiêu. Trở lại Lưu Ly tiên cảnh, đem vật trong ngực lấy ra, đập vào mắt là năm vạn lượng ngân phiếu cùng một khối thiết bài màu đen trên đó có khắc ba chữ “Thính ma lệnh.”

Thính ma lệnh!!!!

Trong lòng ta ớn lạnh, hồng rồi! Sau đó chạy như điên quay lại rừng cây nhỏ, cái gì? Cứu người? Người đừng có ngu ngốc như thế, đương nhiên là quay lại giết người diệt khẩu rồi! Thế nhưng khi ta đến đó, điên cuồng tìm kiếm một trận cũng không thấy bóng ma nào...

Thở dài một hơi, là phúc thì không phải họa, là họa thì không tránh khỏi. Thế là phiên muộn quay về, thuận tay xé tờ thông cáo phát lệnh truy nã trên tường xuống lau mồ hôi, ai ai ai, ưu sầu!!!

Đang muốn ném xuống, lại phát hiện ra mới một ngày một đêm giá trị con người ta lại tăng lên thành sáu vạn lượng hoàng kim. Vì vậy cân nhắc con đường tương lai, thiên hạ nhiều người có tiền như vậy, ta có nên đổi nghề đánh cướp hay không?

Đang buồn bực quay về, thỉnh linh cao cao ngay đầu ngõ xuất hiện một hình dáng thanh y quý dị, cùng với âm thanh lạnh giá như băng: “Lưu Ly đạo. Tháng một năm 162 Bắc Thần quốc bắt cóc Lâm thế tử, đến nay tung tích không rõ, cùng năm tháng hai lừa gạt công chúa Thu Duyệt đem bán, cùng năm tháng ba, ngụy tạo chứng cứ cho Lý thị, làm cho quan phủ phán quyết sai lầm khiến cho người chồng của họ Lý phải chịu tù oan ba năm ...”

Hắn ở phía trước lải nhải không ngớt, ta ngáp một cái: “Lãnh Lạc, người TMD thoải mái chút được không?”

Hắn rút cuộc cũng ngừng lại: “Người có nhận tội hay không?”

Ta nắm ngọc bích Lưu Ly đạo: “Đến xem tay ta có gì nè, lần này không giống lần trước nha.” Từ từ đến gần hắn, hắn hừ lạnh một tiếng, cổ tay hiện ra một dây xích sắt màu đen lạnh lẽo.

Mất thấy việc sắp xảy ra, ta âm thầm toát mồ hôi, dựa vào sức lực còn có thể, dựa vào thể lực...

“Nhiếp Kiềm!!!” Phấn chấn chỉ ngón tay ra phía sau hắn, quả nhiên trúng kế quay đầu lại, ta dứt khoát quay đầu bỏ chạy qua hai mươi mấy con đường mới cắt đuôi được hắn, không nghĩ đến thằng nhãi này khinh công cũng không tệ nha.

“Cô nương, đi một, có muốn ăn một miếng dưa hấu không?”

Ông chủ hàng thừa dịp buôn bán. Ta quyết định ngồi xuống bên cạnh bàn, nhìn hắn đem dưa hấu cắt thành từng miếng từng miếng, sau đó nghe một âm thanh quen thuộc truyền đến: “Ông chủ, phiền mang qua đây một phần.”

Rõ ràng đang tức giận, nhưng giọng nói phát ra vẫn rất có từ tính, rất gọi cảm, nhưng ta nghe vào lại toát một thân mồ hôi lạnh! Thiếu chút nữa nhịn không được xông lên gọi ông chủ không nên bán cho hắn!!!!

Thực sự, nếu sớm biết là như vậy, ta nguyện ý mua sạch số dưa hấu ở đây ...

Ta ngồi trong góc thực là sai lầm rồi, nhưng mà hắn vừa đi vào là nhìn chòng chọc vào ta, làm như ghê lắm bộ dạng hùng hồn ngồi chắn ngay cửa, bày ra tư thế đóng cửa đánh chó: “Sao còn muốn chạy?”

Ta giả giọng khinh thường, rất thành khẩn đi ra phía trước: “Như vậy không công bằng, ta không phục.”

“Người muốn như thế nào?”

“Khinh công, nếu ta thua, nếu ta thua sẽ gởi hai tay cho người bắt, nếu người thua nha...” Hai mắt ta ngấm nghĩa dáng người hắn từ trên xuống dưới, tẩm tặc!

Đương nhiên ta còn không bị sắc đẹp làm cho ngu ngốc a, người này vừa nhìn là biết trong mắt không dung được một hạt cát: “Người nếu thua, thì phải thả cho ta đi.”

“So như thế nào?” Giọng điệu hắn có phần dịu lại, ta nói luôn: “Như vậy có được không, chúng ta đồng thời xông lên, ai chạm đến đồng dưa hấu đó trước là thắng.”

“Được.” Thanh âm của hắn vẫn yên ổn bình tĩnh, hắn là rất tự tin, ta quát một tiếng: “Bắt đầu.”

Thế là thân ảnh hắn lập tức lui lên, vì thế lộ ra khoảng trống ngay cửa, cho nên ta cũng xông lên chỉ có điều tương phản với hướng của hắn ...

Ở bên ngoài quanh quẩn vài vòng, xác định không ai đuổi kịp, mới chậm rãi trở về Lưu Ly tiên cảnh, ngày hôm nay thật là... Mệt! Có nên hay không đốt một chậu than bước qua để xả xui !!!

Thời điểm muốn đi vào sơn cốc, đột nhiên phía sau phát ra tiếng động khác thường, ta cấp tốc xoay người lại, Ai ? Ai theo sau ta ???

Chờ ta thấy rõ thân ảnh đó, ta cười đặc biệt rực rỡ, hàng hóa đưa tới cửa thật là mỹ thực oa ...

5. Chương 5: Sắc Từ Trời Giáng

Ah ha ha... ta chậm rãi đến gần bóng người mảnh khảnh ấy, xem đi, không thể trách ta được, bình mã đại nguyên soái lại xinh đẹp còn hơn nữ nhân như thế này, thật là không có thiên lý?????

Niếp đại tướng quân thật là khéo ah ! Ta trơ mặt ra bước đến gần hẳn nói không ngại mai khai nhị độ đầu.

* Mai khai nhị độ: cùng một việc làm hai lần

“Thật là khéo.” Hắc bạch y trắng hơn tuyết , cặp mắt sáng lấp lánh ánh kim đôi khi lộ ra chút màu lục lam, đẹp một cách yêu dị không chịu nổi nói : “Ta ở đây đợi đã 1 ngày 1 đêm.”

“Như vậy xin hỏi Niếp đại tướng quân lần này đến đây là vì... Mục đích gì?” Vốn là muốn hỏi ý đồ của người là gì , nhưng lo lắng người này tính khí vui buồn bất định, quyết định đổi lại 1 từ ...

“Người đoán xem!” Hắc vừa nói vừa nở nụ cười chôn chúc tết gà, ta lui lại 1 bước , trấn định hỏi : “Niếp tướng quân là muốn cùng ta giao thủ àh?”

* Chôn chúc tết gà: ý nói giả vờ thân thiện nhằm thực hiện mưu đồ xấu xa

“Không giao thủ đương nhiên rất tốt.” Hắc cười càng hài hước, ta nuốt nước miếng xuống, đừng xem cơ thể kia nhỏ bé và yếu ớt, thể nhưng độ cong kia, sáng bóng kia, đòi mạng a...

“Niếp Kiềm! ~” Thành công khiến hắc dừng lại cước bộ, ta tiếp tục mò mẫm: “ Người hắc là biết Lưu Ly đạo am hiểu dụng độc.”

Hắc cười nhạt : “Rồi thì sao?”

“Thế nhưng Lưu Ly đạo cũng không âm thầm hạ độc, cho nên trước nhắc nhở người một chút.”

“Hừ, chỉ cần người không âm thầm hạ độc, chẳng lẽ ta còn... ”. Nói chưa xong, hắc biến sắc: “Người đề tiện !!!” Sau đó, thân hình mềm nhũn, ngã về sau,ta phi thân tiến lên đỡ được, chụt một tiếng hôn lên khuôn mặt xinh đẹp đến độ không có thiên lý kia. Sau đó sắc mặt kia lại xanh lên.

“Người! Lưu Ly đạo, người dám chạm vào ta một cái nữa xem!!!” Thanh âm hắc rõ ràng có chút lo lắng,ta lấy tay vuốt vuốt cằm, hắc hắc hắc cười vài tiếng, thân thể cũng rung rẩy theo vài cái , đích thị đó là nụ cười của hái hoa tặc (tục xưng là nụ cười đâm đàng), suy nghĩ một chút, sau đó ôm hắc vào sơn cốc.

Đem người thả ở Hồ Điệp phường, ta lấy ra xuân dược mới nghiên cứu chế tạo ra, hiện tại sử dụng thử.

Lấy tay vuốt mặt hắc , chắc chắn... thật là một đứa nhỏ ngây thơ, chinh chiến nhiều năm như vậy ngay cả đạo lý “bình bất yếm trá” (chiến tranh không ngại dối lừa) cũng không hiểu sao?

Đem xuân dược ngậm vào trong miệng, đang muốn cúi xuống dứt hắc uống đột nhiên của sổ phía sau ken két vang lên. Ta cuống quýt xoay người lại, một thân ảnh hắc sắc cao to đã phá cửa sổ mà vào. Ta lập tức thật muốn la lên: “Cửa gỗ lim lá sen của ta!!!”

Sau đó không chú ý , tên gia hỏa kia đã phá cửa xông vào , một tay ôm lấy ta vào trong ngực, môi hắc gần ngay trước mắt. Vì vậy ta hết sức tự nhiên ngẩng đầu hôn lên môi hắc.

Ôm cơ thể ta cứng đờ, dĩ nhiên không để ý , số dục kia đã từ trong miệng ta đã chuyển sang miệng hắc. Quan sát gần gũi, ta hồ nghi nhìn tuần nhan trước mắt,ông trời ơi, đường nét góc cạnh này, vóc dáng to lớn này , cơ bắp rắn chắc này,đây là...

Tham lam hôn lại một hồi, mới buông hắc ra hít sâu một hơi:“Người là ?”

“Nhanh như vậy sẽ không quên chứ?” Hắc vừa nói, trong lòng ta thấy ớn lạnh... Xong, “tiểu tiện” nam trong rừng cây.

“ A ha ha ...Sao ta lại không nhớ chứ” Thằng nhãi này còn nói kỹ thuật ta rất kém!!! Ta sao lại không nhớ rõ!!!

“Thách người cũng không dám không nhớ.” Hắc nắm thắt lưng ta, tay tăng thêm lực đạo, biểu hiện trên mặt cũng chậm rãi từ âm ngoan tàn nhẫn chuyển sang tự cho là đúng, ta run lên 1 chút: “Đại gia, phiền ngài nhẹ tay một chút, tuy rằng đây là thắt lưng nhưng siết mạnh quá cũng sẽ chết người đó!”

“Hừ”. Hắc hừ lạnh một tiếng, tay càng nắm chặt hơn. Sau đó, một tay ấn đầu ta, định cuỗ đầu cường hôn. Ta giận!!! Luôn luôn chỉ có ta là cường đạo, khi nào lại có người cường đạo ta!!!

Hoàn hảo tâm được này hiệu quả tương đối nhanh. Thừa dịp hắc hoảng hốt trong nháy mắt, nhanh chóng điểm huyết đạo hắc, đi đến thả lên một tháp, nhớ lại đứa nhỏ này nhanh như vậy đã từ rừng cây chạy thoát, nên lại điểm thêm huyết, dùng thêm dây trời.

Nhiếp Kiềm đang nằm bên kia rất thỏa đáng hừ lạnh một tiếng “Đàn độn!” . Hắc còn không ngấm lại bản thân hắc sao lại ở đây giờ này.

Ta xoa xoa thắt lưng nhìn hai bộ dạng yêu kiều trước mặt, ngày hôm nay thực sự là điểm phúc, trước tiên hưởng dụng người nào đây chứ???

Nhắm mắt lại điểm bình bình,ừ, tiện tay chỉ, là người đi!!!

6. Chương 6: Họa Trời Giáng

“Ừ, là người.” Mang theo nụ cười kinh điển của hái hoa tặc, trèo đến bên cạnh hắc y nam, ánh mắt hắc sắc bén, vô cùng sắc bén, càng ngày càng sắc bén: “người... người muốn làm gì?”

“A, ha ha.” Giơ tay sờ sờ cằm, biểu tình này cực kỳ đặc sắc: “Theo người là làm gì? Bảo bối?”

Hai tay nắm áo đen của hắc, dùng sức xé!!!

Một lúc lâu, ta sờ sờ cái mũi, khốn kiếp, dùng vải tốt vậy làm cái gì... Người một đại nam nhân, TMD mặc bạc một chút sẽ chết à...

Sắc mặt hắc càng tái nhợt, ta dần lòng chậm rãi lột từng lớp y phục quý giá, mãi cho đến khi Nhiếp Kiềm bên cạnh không nhìn được nữa truyền đến tiếng cười, ta mới bừng tỉnh đại ngộ, khốn, cực khổ như vậy làm gì, đao chỉ dùng để dọa người thôi à.

Lập tức rút ra Lưu Ly đao, sử dụng ở trên cơ thể cường tráng, phát hiện khuôn mặt người dưới thân lại biến thành màu xanh rồi!!

Nhanh chóng cắt tơ lụa ấy ra, vừa làm vừa đau lòng, giá y phục này đây cũng phải hơn mười lượng bạc a, tuyệt đối không ít hơn đâu? Trên thực tế sau này ta mới biết, hơn nhiều, tựa như vật ấy dưới đai lưng của hắc vậy...

Thân thể to lớn ngay trước mắt, nhẹ nhàng đảo qua da thịt tái nhợt, sau đó dùng đầu ngón tay gây rối sườn thắt lưng hắc, người dưới thân cười run rẩy hết cả người, sau đó cắn chặt hàm răng một chữ một chữ nói: “Lưu Ly Đao!”

Lúc đó ta đang “công tác” bận rộn, đâu rảnh cùng hắc nói mấy lời vô ích. Tại ngực hôn một hồi, lướt qua bụng dưới hắc, chậm rãi cởi quần hắc ra.

Một tay thăm dò đi vào, hắc thở mạnh ra, lão nương cười nhẹ một tiếng: “Thế nào? Không mắng ta nữa sao?”

Hắc lại dứt khoát nhắm mắt, vĩnh viễn kêu gọi, mặc cho ta châm chọc khiêu khích thậm chí gãi ngứa cần loạn cũng không rên một tiếng.

Lấy tay xoa nhẹ hồi lâu, tên kia chết cũng không lên tiếng. Lão nương mê muội, lẽ nào tân được mất đi hiệu lực???

Lại nỗ lực thêm một hồi, uống công như trước, khe cần môi, thật muốn lão nương hy sinh sắc đẹp???

Không chịu nổi nữa, cởi áo ngoài ra, lộ ra màu sắc xanh nhạt của váy trong, đẹp thì có đẹp, nhưng mà...Ta ôm cánh tay chà xát, thật đúng là TM lạnh...

Lòng chờ mong nhìn về phía tên hắc y kia, ai dè hắn chỉ có một phản ứng: “Hừ!”

Ta giận dữ, buồn cười a buồn cười !!!!

Lập tức không cần dong dài, cúi người cúi đầu, há mồm ngậm “tiểu đệ đệ” của hắn, cảm giác người dưới thân càng thêm cứng đờ, tiếp đó cổ sức giãy dựa cánh tay đang bị trói, ta liếc liếc mắt, giỡn chơi sao, đó là bằng tầm tở a, cho dù trói mười cái đầu bò còn dư sức à. Quả nhiên trên tay hắn xuất hiện mấy vết hồng hồng, vì ma sát mà từ từ chảy máu.

Vật kia trong miệng ta lại chậm rãi nở lớn, ta rốt cục khó thở từ từ nhả ra, ặc, dường như sắc mặt của hắn càng đen lại.

“Buông!” Hắn khí tức căm phẫn, ép lên huyết vị làm cho tở máu theo khoe miệng từ từ chảy ra, lão nương thành thạo thối nhẹ lên đỉnh vật to lớn kia. Nhiếp Kiềm bên kia trưng ra vẻ mặt chán ghét, cũng nhắm mắt lại, nhìn không ra sát ý.

Lần thứ hai ngậm ngay đầu vật to lớn ấy, người này mới theo ta rên rỉ, tiếp đó thắt lưng rắn chắc mạnh mẽ, theo từng cử động chậm chậm dâng lên.

“Không còn mướng nữa a?” Thanh âm của lão nương có chút mập mờ, hắn lớn tiếng nói: “Đừng vừa ngậm nó vừa nói chuyện.”

Lão nương chôn mặt ở giữa thân hắn, thắt lưng hắn di chuyển càng lúc càng nhanh, sau đó thở dốc càng ngày càng nặng nề, dần dần lão nương có phần theo không kịp, một lúc lâu, hắn to giọng thở gấp nói: “Lưu Ly, cởi bớt một tay cho ta.”

Ta trở mình nhìn hắn bằng nửa con mắt: “Không được.”

“Chỉ một tay, ta sẽ không đi.” Thanh âm hắn vậy mà hơi hòa nhã cùng hứng thú, ta rét lạnh: “Không được”

“Người sợ ta?” Ánh mắt hắn mơ màng, nhưng lời nói ra lại thập phần khiêu khích.

“Sợ người? Sợ người cần ta a ! ! !” Giơ tay ra trước, hắn nói: “Tay phải.”

“Còn đòi hỏi.” Lầm bầm giúp hắn cởi ra, không ngờ tay của tên này lập tức xoa lên ngực lão nương, ê ê ê, người thẳng nhóc này so với ta còn có thiên phú làm hái hoa tặc hơn nữa, có muốn đổi nghề hay không ???.

“Ừ...” Thấp giọng hừ một tiếng, vậy mà đặc biệt gợi cảm, nghe được trong lòng lão nương đập loạn, hắn lại ở trên bờ vai lão nương, nửa rên rỉ nửa mời gọi: “Đến đây đi.”

Thấy thẳng nhãi này quả nhiên nói là làm, lão nương đang định xoay người khởi công, đột nhiên ngoài cửa sổ vang lên một tiếng vang nhỏ, cũng may lão nương phản ứng nhanh nhạy, đồng loạt ôm Lưu Ly đảo nhảy bật lên.

Màu áo xanh của Lãnh Lạc đã phá cửa sổ mà vào, xin mời giải thích tại sao lại phá cửa sổ, cảm tạ.

Cho nên các đồng chí, thật sự phải tăng cường độ an toàn cho địa điểm hái hoa nha.

Thừa dịp hắn chưa đứng vững, đem mê điệp phần trước mặt che lại, không ngờ lần này hắn giờ kiểm ra toàn bộ lấy lại, may là lão nương nhanh tay tránh được, đang vui mừng, Nhiếp Kiềm trên giường kia đột nhiên nhảy bật lên, lão nương cả kinh thiếu chút nữa bệnh tim tái phát.

Lập tức xoay người một cái thoát được kiểm phong đánh tới, thanh âm Lãnh Lạc bằng giá tựa như muốn đòi mạng vang lên: “Lưu Ly Đạo! Còn ngoan cố chống lại, tội càng thêm nặng.”

Nhấp môi không nói lời nào, lần này nếu rơi vào tay Nhiếp Kiềm, hắn là phải chết không thể nghi ngờ, nếu rơi vào tay Lãnh Lạc, sẽ bị áp tải đến Đại Lý Tự. Ừ,... ít nhất... còn có cơ hội chạy trốn.

* Đại Lý Tự : nơi thi hành và xét xử các tội phạm.)

Suy nghĩ chút, trên giường thêm một người nữa đã cư nhiên đứng dậy: “Mất hứng, thật sự là mất hứng.”

Cái này??? Cằm lão nương thiếu chút nữa rớt xuống. Ta, ta không phải là đang gặp ác mộng chứ???

Nhìn bằng tầm tơ bị hấn kéo đứt, ta lại nhịn không được muốn tát vào miệng một cái.

“Trung Nguyên này, toàn “chữ hạc phần cầm” người khác thế sao.”

* Chữ hạc phần cầm: phá hoại cảnh đẹp

Hấn vừa làm bầm, vừa lưỡi biếng ngồi xuống: “Đáng tiếc, bản tọa còn muốn nếm thử mùi vị, ừ, quấy nhiễu ta thật không tinh tế chút nào.”

Hấn đặc biệt vô cùng ôn nhu nói ra những lời này, thật giống như đang cùng người một nhà nói chuyện phiếm, nhưng mà một mặt xuất ra Thiên Nhân Trảm. Ta lui một bước, hoàn cảnh này...

7. Chương 7: Bức Gian

Đầu tiên, người phải biết rằng, thật ra hái hoa có độ khó khăn hơn xa sát thủ, nguyên nhân lớn nhất là mấy bằng hữu sát thủ luôn xấu hổ khi gặp ta. (mọi người: — —, là do bị người chọc ghẹo đó ??)

Nguyên do cũng là hái hoa so với sát thủ càng yêu cầu kỹ năng chuyên nghiệp cùng giác ngộ cao.(Ê ê ê, người đang trốn trong góc phòng thế kia, còn mặt mũi gì nữa không, muốn đùa giỡn ai vậy hả !!!) Giác ngộ này trong đó có một cái gọi là thức thời, cho nên, lão nương sờ sờ mũi, xuất ra hào khí của bá vương Hạng Võ hét lớn một tiếng: “Xem tuyệt chiêu!!!!”

Âm lượng to lớn, ba người đều giật mình.

Tiếp đó trong chớp mắt, ầm một tiếng phá thông cửa sau, soàn soạt chạy như điên...

Phía sau ba người cùng đuổi theo hướng ta, ta trốn ở ngoài cốc trong bụi hoa bách hợp, ôi ôi ôi, cần phải bái lạy tổ sư gia mới được.

“Chạy trốn nhanh thật.” Là âm thanh của Lãnh Lạc.

“ Chúng ta theo sau như vậy cũng có thể chạy mất.” Là âm thanh của Nhiếp Kiềm.

“Người vừa này... rất giống Nhâm Thương Long?”

“Ừ, nhìn ra Thiên Nhân Trảm, hấn là hấn.”

“Hừ hừ, không ngờ tiện nhân kia còn có cửa sau. Lạc, ta phải mau chóng trở về quán doanh, trong ba tháng, mặc kệ dùng phương pháp gì, ta muốn thấy thủ cấp của ả.”

“Vâng, tướng quân.”

Ta núp trong bụi hoa, không dám nhúc nhích, hô hấp cũng ép xuống hết mức không ra một tiếng động, trong lòng cầu khẩn bọn họ đi mau đi mau.

Đang nghĩ như vậy, đột nhiên một đôi tay ấn lên thắt lưng ta, sau đó một thân thể trong lúc ta không kịp phát ra tiếng đề tới, ta quay đầu lại, đúng lúc hôn vào khuôn mặt tuần tú! “tiểu tiện”* nam kia!!!

* Lần đầu chị gặp anh là lúc anh đang đi “xi xi” nên chị gọi anh ý là “tiểu tiện nam”.

Vốn nghĩ rằng lần này chết chắc rồi, không ngờ hấn chỉ cúi người xuống, ta nhìn Nhiếp Kiềm cùng Lãnh Lạc đang tìm tòi xung quanh, không dám làm ra bất cứ động tĩnh nào. Vì vậy mặc cho thăng nhĩ này trên tức đề hôn lão tử.

MMD, cái này thiệt thòi lớn nha...

Thật tức giận khó kìm nén, tay hấn đã nắm tay ta, kéo tới chạm vào “tiểu đệ đệ” lúc này đã ngẩng cao đầu! Hấn cực lực kìm nén hô hấp xúc động, khuôn mặt lúc này thêm một chút sắc hồng .

“Tới đây!” Thanh âm rất nhỏ, hầu như chỉ nhìn thấy khẩu hình, thế nhưng lại có vẻ mỉa mai hoặc đáng ghét. Tay vừa đụng vào, hần thiếu chút đã than nhẹ ra, ta quay đầu nhìn bọn Nhiếp Kiềm, hần lập tức hôn mạnh lên môi ta, cổ sức đè lên mặt đất.

Trong đầu hần mẩn một tiếng, cũng không dám phản kháng hần, Lãnh Lạc cùng Nhiếp Kiềm không phải nói từ lâu đã hận lão tử thấu xương.

Tay hần cơ hồ không bị khống chế nữa sờ loạn trên người lão tử, ta mở mắt, sẽ không muốn làm ở chỗ này chứ?

Ánh mắt hần sắc bén áp bức ta, dần dần nhìn giống như dã thú muốn ăn người thật cuồng loạn, môi rồi cũng tách ra, dựa sát bên tai ta, phun ra nhiệt khí trên lỗ tai: “Trước lấy tay, nhanh.”

Ta cắn răng nhìn, hần hạ thấp giọng nói: “Muốn ba cái một lúc?”

Ta nghe theo hạ thân thủ xuống phía dưới, thầm nghĩ câu này nghe sao quen tai thế a...

Tay đã dùng hết sức, hần vẫn thấy chưa đủ, nhìn bọn Nhiếp Kiềm đã đi xa, ta vừa định cố sức đẩy hần, hần đã đem Thiên Nhân Trảm đặt trên cổ ta, ánh mắt như muốn thiêu đốt người khác, nhưng ta ý thức được nếu như ta có hơi phản kháng, hần tuyệt đối không do dự giết chết ta.

“Bản tọa đối với việc gian dân với xác chết không có hứng thú lắm.” Thanh âm hần trầm thấp u ám, ta nghe mà lòng phát lạnh: “Thế nhưng cũng không ngại thử xem.”

“A ha ha...” Ta khéo tay vờ về mũi nhọn Thiên Nhân Trảm, vô ý thức mở ra được một điểm.”Đại gia như ngài đây, làm sao Lưu Ly dám có ý nghĩ gì khác.”

Hần hừ lạnh một tiếng, trên mặt vốn rất khô gợt lại hiện ra sự cuồng ngạo vương giả, kéo một tay lão tử đặt giữa thân hần, ngạo nghễ nói: “Hầu hạ ta!”

Một tay hần vững vàng ấn vào tử huyệt sau lưng lão tử, lập tức cắt đứt ý nghĩ muốn cắn hần của lão tử. Vừa lấy tay nhẹ nhàng xoa tiểu “gia hỏa” của hần, vừa nhìn loạn bốn phía, thằng nhãi này rồi sẽ có một ngày lão tử chơi chết người.

Lão Thiên gia, phật Như Lai, Quan Thế Âm, ta van người ai tới cũng được, tới cứu lão tử, hôm nào nhất định sẽ bắt cho người mấy mỹ nam... (nói chưa xong, trên trời chém xuống một đạo sấm sét, lão Thiên cũng thấy là người chết cũng không oan uổng rồi đó...)

8. Chương 8: Muốn Cường Ta??? !!

Bên trong tâm tư bay loạn, hần một tay xoa bóp đầu lão tử, bá đạo nói: “Dùng miệng.”

Nhẹ nhàng ngậm vào vật cực nóng ấy, lão tử thật hận ngứa răng, nhưng mà một tay hần vẫn luôn ấn vào sau lưng ta, ta thật sợ hãi hần mà dùng lực mạnh hơn thì ...

Mạnh mẽ đem cự vật nhét vào miệng lão tử, thằng nhãi này còn không quên phân phó nói: “Động đầu lưỡi.”

Miệng bị che không một khoảng trống, ta khinh bỉ nhìn hần, người có giỏi thì lúc này đây động đầu lưỡi đi? Hần đang mơ màng không hề chú ý đến sự khinh thường trong mắt lão tử.

“Ngu ngốc như thế, còn hái hoa...” Thanh âm hần mơ hồ không ra hình dạng gì nhưng còn không quên dả kích ta, sau khi tổn thương ta, một tay nắm tóc lão tử, tự mình chuyển động.

Chịu đựng dục vọng mạnh mẽ thật khó chịu muốn nôn, ra vẻ vô ý thức đá xa Thiên Nhân Trảm của hần, động tác của hần càng lúc càng nhanh, môi bị kéo căng phát ra tiếng rên rỉ, thân thể to lớn hơi run lên.

Trong chớp mắt đó, lão tử nhảy bật lên, giương ra Lưu Ly đao, áp sát tay hần đang kéo tóc lão tử, tiếp đó tay kia cầm mê điệp phất đi qua.

Phong thanh như xé lao tới, dưới loại tình huống hiện tại mà thằng nhãi này vẫn thuận tay dùng một chưởng đánh tan mê điệp phất, sau đó lui về dựa vào dưới tàng cây hoa quế, mang chút hơi thở dốc kiểm tra lại thân thể của chính mình.

“Người, con mẹ nó thật là mất hứng mà.” Hấn vẫn đang thở dốc, làm nhạt đi sát ý trong thanh âm: “Có điều mùi vị này coi như không tệ.”

“Tục ngữ nói sĩ khả sát bất khả nhục, Lưu Ly Đạo ngày hôm nay không thể không giết người.” Ta nắm Lưu Ly đạo Thiên Nhân Trảm của hấn còn đang bên chân ta, vì vậy nói chuyện rất có khí phách.

“Tốt! Lưu Ly Đạo không hổ là kiên cường bất khuất.” Hấn chậm rãi dùng giấy hoa lau đi vết tích trên áo, khóe miệng mỉm cười chân thành, khốn, ta càng xem càng thấy nụ cười này thật tà ác a...

“Như vậy, đến đây đi.” Hấn chậm chạp lôi từ trong tay áo ra một cây ngọc tiêu, tiện tay kéo cho cây tiêu dài ra.

“Tiêu... Tiêu Âm kiếm!”

“Hiểu biết cũng nhiều đó. Đến đây đi!” Hấn lười nhác nói.

“Ặc... Chờ một chút. Ta nhớ được tục ngữ còn có một câu nói như thế nào đây, a, được rồi, kẻ thức thời là trang tuấn kiệt!!”

“Hả! ha ha ha!” Hấn nhào người trên cây hoa quế, cười đến không còn tí hình tượng nào, sau khi cười xong, bóng người trước mặt loáng lên, Tiêu Âm kiếm lạnh như băng đã gác lên cổ ta, mắt thấy đầu sắp rơi xuống đất, lão tử cũng luống cuống: “Chờ... chờ một chút.”

Thanh âm của hấn lãnh khốc vô tình: “Còn có di ngôn gì?”

“Ta tuy là hái hoa tặc,” kiếm kia càng ép vào gần hơn, dọa lão tử đổ mồ hôi lạnh: “Nhưng lại là một nữ hái hoa tặc, nếu hôm nay đại gia ngài một kiếm giết chết ta, nếu người khác biết được sẽ nghĩ như thế nào a?”

“Nếu như không có ai biết được thì sao?” Thanh âm hấn vẫn bằng lãnh như cũ, ta càng thêm mồ hôi lạnh như tắm: “Vậy người cũng bị lương tâm khiển trách, ngẩng đầu ba thước có thần linh người có biết hay không.”

“Ha ha ha!” Lần này cười còn lớn tiếng hơn, ta thật lo lắng hấn cười xong có khi nào một kiếm lấy đầu ta hay không, thì thằng nhãi này đã ôm cổ ta, dùng sức ấn vào trong lòng hấn, sau đó cắn nhẹ lên chóp mũi ta, đột nhiên nói: “Ta là Nhâm Thương Long.”

“Ừ.” Lão tử còn chưa phản ứng được, hấn đã nói tiếp: “Ngoan ngoan chờ, bản tọa xong việc sẽ đến tìm người.” Nói xong còn vô cùng hòa ái dễ gần vỗ vỗ đầu lão tử.

Lần này, lão tử triệt để hóa đá... Thằng nhóc này điên rồi?

9. Chương 9: Tuyệt Thế Tiểu Công Lăng Đẳng Vân.

Sự thực chứng minh, dân không đấu với quan, những lời này thật sự là rất có đạo lý. Lúc lão tử phải mang nón vải sa đen hành tẩu trên đường cái, đột nhiên nghĩ như vậy.

Từ lần từ biệt kia, lão tử vô cùng vinh hạnh trở thành tội phạm số một của vương triều Bắc Thần. Lãnh Lạc vì lão tử, có thể nói đã đem thuật in ấn phát huy tới trình độ cao nhất.

Mọi bức tường trong thành đều dán đầy hình vẽ chân dung, lão tử rốt cục phải thừa nhận, khốn kiếp, nơi này đúng là không thể ở lại nữa rồi.

Lập tức thu thập hành trang, di hướng tây, chuẩn bị đến Lộc Giác thành, cái gì? Vì sao muốn đến đó? Bởi vì Nhiếp Kiềm ở nơi nào a, người không biết nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất sao?

Mắt thấy phong thanh càng lúc càng gần, lão tử bất đắc dĩ mặc vào thanh y ngắn, tóc dài buộc cao lên, vẽ lông mày dày rậm, ặc... Nữ phần nam trang a

~Quảng cho thủ thành đại ca hai cái mị nhãn, thật vất vả mới ra khỏi thành môn, cúi đầu, vội vàng đi trước, thạch một cái, đụng vào một người, ngẩng đầu, thằng nhóc này vẻ mặt rõ ràng còn đầy ngây thơ, nhưng lại bị chí khí thô bạo thay thế, kích thước lưng eo này, khí thế này, sản sinh ra một tuyệt thế tiểu công oa.

Đang chảy nước miếng, một tiếng quát lớn: “Người đi đường không có mắt a! ! ! Nhìn cái gì vậy, còn không mau cút đi, đáng ghét!”

Thật đúng là không có lịch sự gì cả. Lão tử nhú nhú mày, không tính toán với hần. Vì vậy nghiêng người nhường hần đi qua, không nghĩ tới cánh tay bị người mãnh lực nắm lấy: “Đụng vào người khác rồi bỏ đi, mẹ ngươi không dạy người lễ nghi cơ bản sao!

”

“...” Nắm chặt mười ngón tay, sử dụng nguôi giận pháp trong ba giây... Lưu Ly... Không tức giận... Không tức giận.

“Xin lỗi.” Đối mặt với hần, hăng giọng nói ra mấy chữ này: “Con mẹ nó rõ ràng là ta đụng phải người, người nói xin lỗi cái gì??? Đầu óc người có bệnh không??”

Ta nghĩ hình như có một đám mây đen che khuất ánh sáng trên đầu thật rồi...

“Như vậy người muốn thế nào?” Mô phỏng thanh âm của nam giới, nhìn người trước mắt, thầm nghĩ Lãnh Lạc, người không có ở gần đây chứ?

“Như vậy đi.” Hần nâng cằm lão tử lên, cười tà ác lại trêu tức: “Đến quý phủ tại hạ ở lại hai ngày, cho tại hạ có cơ hội được đền bù tội lỗi a...”

Đứa trẻ hư này một mặt kéo lão tử đi về phía trước, một mặt cười đến thuần khiết vô hại. Ta hắc tuyến, hắc tuyến đây mặt...

Lão tử vốn định không theo, nhưng mà nhìn lại hình vẽ đầy đường, cho rằng tạm thời trốn một thời gian cho an toàn!

Vì vậy Lãng phủ hiện ra trước mắt.

“Thiếu gia.” Có tỷ nữ xinh đẹp hành lễ, thằng nhãi này con mắt lại sinh trưởng trên đỉnh đầu không để ý đến, kéo tay lão tử đi vào, dĩ nhiên là thẳng đến nội viện.

Gian phòng bay biện cực kỳ xa hoa, giường ngà voi, hồng trường buông xuống, phấn hương bốn phía...

Đóng cửa lại, lỗ tai nhạy cảm nghe được người hầu nói nhỏ: “Lại một người nữa thay thế cho Thanh công tử.”

Mới vừa vào trong phòng, thằng nhãi này đã thật khẩn cấp, một bên ôm lão tử, bắt đầu cởi áo ngắn của lão tử, lão tử giận!!! Năm nay năm hạn bất lợi a!!!!

Vốn định một quyền đánh ngất hần, thế nhưng nhìn khuôn mặt ấy, vóc người mạnh mẽ ấy, ờ... Lão tử đổi ý . Sẽ??? Ăn hay đánh???

10. Chương 10: Nam Nhân Kiếm Tiền Giỏi Nhất Trên Đời.

Đang suy nghĩ thì nghe roẹt một tiếng, lão tử hắc tuyến đây mặt, con bà nó, người không thể nhả nhận một chút sao, áo ngoài của lão tử đây giá thị trường là mười hai lượng a.

Tiếp đó một vật ấm nóng che lên môi lão tử, nghiêng người đem hần đặt ở trên giường, thằng nhóc này đầu ngón tay lướt qua gương mặt lão tử ánh mắt đã có phần mê ly, bộ dáng trong mắt như muốn tan ra thành nước.

Được được được, ta nói đại lão gia người a, lên cười trong lòng như vậy có ác tâm không ta !!!!

Nghiêng người dùng sức ấn ngã vào trên giường, không để ý làm đầu hần phịch một tiếng đụng vào cột trụ gỗ lim trên giường, dọa lão tử sốc, lại thấy trong ánh mắt kia chậm rãi hiện ra hứng thú.

“Thanh...” Tên kia thấp giọng nỉ non, tuyệt không lo lắng cho cái đầu của mình, cái chữ này, rất là mất hứng nha.

Một nắm tay buồn bực đánh ngất hẳn, vốn muốn đợi thời điểm thuận lợi chôm trảng sức châu báu bỏ trốn, nhưng mà vừa mở cửa lại ngay ngắc cả người.

“Ặc...Công tử, đây là quần áo chuẩn bị cho ngài thay, mời ngài chuẩn bị, tiểu nhân dắt ngài về phòng nghỉ ngơi.” Lão nô bộc ngay cửa theo thói quen nói, nhưng mà giữ chân lão tử lại là vật gì đó trong tay hắn...

Bộ quần áo này... Ông trời ơi, khảm nhiều trân châu như vậy là sao???

Vì vậy quay lại vào trong phòng, chậm rãi thay quần áo trên người, rất kỳ quái, rõ ràng là nam trang, lại dùng một đồng trân châu trang trí lên như vậy, lão tử đứng trước gương đồng lúc ẩn lúc hiện, ai cha lúc này mà ra hoa viên đứng, mọi người không cần dùng đèn lồng nữa nha.

Ặc, cẩn thận lấy tay xoa xoa hạt châu kia, tằm tắc, tuyệt đối là trân châu thượng thừa. Được rồi, ta nghĩ là ta sẽ muốn ở đây thêm vài ngày, Nhiếp Kiềm, chờ ta đi, A-men!

Theo lão bộc nọ đi tới một tòa đại viện, vừa nhìn sơ lược, xung quanh có khoảng tám cái biệt quán, lão bộc tiếp tục dắt ta lên một tòa hồng lâu, trên có ba chữ lớn Bất Ly Cư.

Lên lầu hai, mở ra một phòng, bên trong hương thơm hồng trường buồn xuống, minh châu treo cao, tia sáng mờ mờ xuyên thấu qua mớ rèm hoa, tỏa ra bốn phía, như sương như mộng...

Một dòng nước từ trên núi chảy xuống bình phong ngọc đem gian phòng chia ra làm hai, lão bộc vẽ mặt thần nhiên, khom lưng nói: “Công tử nghỉ tạm ở chỗ này, có việc gì cứ trực tiếp phân phó lão nô, lão nô họ Hồ danh Lê.”

Khụ khụ, nặng nề đem trân châu gỡ xuống, lão tử cố hết sức nín cười, nghiêm túc cúi nhìn lão hồ ly hơi hơi gạt đầu, hắn lập tức đóng cửa đi ra ngoài.

Nhìn qua bình phong ngọc, thuận tay thăm dò, chép miệng một cái, chết tiệt, hòa điền ngọc hảo hạng, một khối lớn như vậy??? Không phải đồ giả chứ? Bản thân đối với thời gian qua rất có nghiên cứu, nhưng lúc này đây, ta thực hoài nghi, người này, tiền nhiều đốt không hết !!! Chờ một chút, tiền nhiều???

A... Hay là lúc rồi đi đem bình phong này theo là được...0

Phía sau bình phong có một bồn tắm thật lớn, bên trong hơi nước nóng bốc lên lượn lờ, khụ, nếu như không tính tới mấy cánh hoa ở trên mặt nước...

Lập tức cởi y phục, nhảy vào nước, đi một ngày đường, nói không phiền mới là lừa quỷ. Đang ở trong nước thoải mái mà xoa vai, đột nhiên ngoài cửa có âm thanh, nhảy ra dùng lụa mỏng che đi thân thể, trốn sau đại môn, sau đó cửa nhẹ nhàng mở ra, mới vừa hiện ra một thân ảnh thì lão tử một cước đạp bay ra ngoài, sau đó bên ngoài hét thảm một tiếng aaaaaa....

11. Chương 11: Quân Đoàn Nam Sủng

Nửa đêm đang lúc say ngủ, cảm giác có người đem lão tử từ trên giường kéo lên. Mở nửa con mắt, thấy ngay một hán tử cường tráng, kéo tay lão tử vút trên mặt đất, may mà lão tử phản ứng nhanh, kịp thời đứng vững.

“Công tử, thiếu trang chủ nạp thiếp có ba quy định. Một, tất cả thiếp thất không phân lớn nhỏ, bình đẳng như nhau, chỉ phân ăn mặc cùng phạm vi hoạt động bất luận kẻ nào cũng không có đặc thù. Hai, tất cả thiếp thất không phân nam nữ, cùng chung sống hòa thuận, không tranh giành ghen tuông. Ba, tất cả thiếp thất nếu cần ra ngoài, hết thấy phải có sự phê chuẩn của thiếu trang chủ, phải đem theo vệ sĩ.” Lão hồ ly niệm xong ba hạng mục, lão tử từ từ ừ ừ cạc cạc xoa mắt, ta té, nửa đêm dựng lão tử dậy để nói mấy cái này???

Lão thiên gia, không cho người ta sống nữa sao?

“Người không tuân...” Lão nhân kia vừa nói vừa nhìn lão tử, lão tử giờ mới phát hiện ra, bên cạnh mình đứng đầy tuấn nam mỹ nữ, nước miếng muốn vừa muốn chảy ra, chợt nghĩ, những người này... Làm sao mà nhìn biểu tình có vẻ hả hê ...

“Trừng phạt ba mươi roi.”

Cái gì??? Lão tử ngoáy ngoáy lỗ tai.

“Có điều niệm tình công tử trước không biết, giảm phạt mười lăm roi.”

Ngay lúc lão tử còn chưa hồi phục lại tinh thần, đột nhiên một đại hán mặt sắt đi tới, một tay đem hai cổ tay lão tử buộc lên cột trụ của giường gỗ lim, một tay nắm cây trường tiên, lão tử còn đang nghi hoặc, một roi đã rớt xuống người lão tử, bang một tiếng, thắt lưng của ta a!!!

Với tính tình của lão tử thật muốn trực tiếp khua đao đâm chém một trận, sau đó nghênh ngang bỏ đi mới đúng, thế nhưng trái lo phải nghĩ một hồi, lão tử vừa ra đi, thằng nhãi này sẽ lập tức bao quan. Vì vậy miên man suy nghĩ xong, phát hiện mười lăm roi cũng đã đánh hết.

“Hồ ly chết bầm, ngươi nhớ kỹ cho lão tử!” Cẩn rằng cắn giận chửi mắng, một tiểu đồng cúi trói hai tay lão tử, lão tử thành thành thật thật nằm úp sấp.

“Công tử, Tiểu Huyền lấy cho ngài một chậu nước nóng để tẩy rửa?”

“Cút.” Một cái gối đầu ném đi, lão tử vừa đau vừa nhe răng nhếch miệng.

Thật vất vả mới xúc được thuốc, dùng hết nửa bình Ngẫu Đoạn Ti Liên, đau lòng chếp miệng chặc lưỡi, đáng hận. (Gì? Người hỏi cái mông bị thương như thế làm sao tự mình xúc thuốc??? Cổ Long đại thúc có sử dụng một câu như này: Từ một góc độ không tưởng bằng một kỹ xảo hoàn toàn phi thực đã bôi xong ngon lành cảnh đào.)

Sáng hôm sau.

Lão tử còn chưa mở mắt, đã nghe bên ngoài viện truyền đến từng trận thanh âm cười đùa. Đứng lên đẩy cửa sổ ra một chút, phát hiện bên ngoài xuân ý dào dạt, một đám mỹ nam, ăn mặc gọn gàng, vây quanh ngọn giả sơn to lớn trong viện, trên con đường gạch nhỏ chạy bộ vòng vòng.

Một nam tử to lớn trong trang phục võ sĩ ngân sắc y như chó chần cừu giám thị toàn bộ đội ngũ, ngoan ngoãn, một bên chạy một bên kêu: “Một ... hai... một... hai... một...hai...” Chính tề một cách dị thường.

12. Chương 12: A Phi Phi Phi.

Két một tiếng, cửa bị đẩy ra: “Công tử, người sao lại ngồi dậy? Mau nằm xuống mau nằm xuống.” Hôm qua kia kêu... kêu gì tiểu đồng lao tới đỡ lấy lão tử. Về mặt y như hầu hạ hoàng hậu đang mang thai làm cho khóe miệng lão tử co rút một chặp.

“Bọn họ đang làm cái gì?” Thuận tay chỉ ngoài cửa sổ.

“Ặc, công tử người muốn hỏi mấy công tử bên ngoài sao?” Tiểu đồng vừa lau mặt cho lão tử, vừa nói: “Đây là quy định của Bất Ly Cư, Thiếu trang chủ có lệnh phạm là vào sống ở Bất Ly Cư, sinh hoạt các công tử phải nghe theo sự quản lý của Hồ tổng quản, bình thường phải tham gia sự huấn luyện của Tả Thành giáo quan. Hai hôm nay ngài có thương tích, miễn huấn luyện ba ngày.”

“Huấn luyện cái gì?”

“ Mỗi ngày giờ dần rời giường, tại sân huấn luyện tập hợp tiến hành thao luyện. Giờ mẹo kết thúc, dùng bữa sáng, sau đó đến giờ dạy văn của Tôn Vũ tiên sinh, à cái này có kiểm tra định kỳ, kế tiếp cơm trưa, sau cùng buổi chiều như nhau là Tả giáo quan dạy võ thuật.”

Lão tử lau mồ hôi: “Dừng dừng dừng. Hôm nay tới đây thôi.” Cẩn một miếng đậu vàng tiểu đồng mang đến, lần nữa quay về nằm trên giường, lão tử ngấm xung quanh, vẫn là sớm cuốn gói bỏ chạy thôi...

Tĩnh ngủ lần nữa đã là buổi chiều. Lão tử đuổi người, mặc vào mớ trần châu kia, buộc lại tóc, dạo chơi trong viện.

“Chương trình học hôm nay là bộ Tầm Hoa kiếm pháp. Chú trọng nhẹ nhàng, mau lẹ, lấy nhu thắng cương.” Đây là sân huấn luyện? Lão tử chấp tay nhìn vị nam tử một thân trường sam ngân sắc vẻ mặt lạnh khốc đang thao thao bất tuyệt, bộ dạng không tính là rất tuấn tú nhưng mà thuộc loại càng nhìn càng thấy tư

vị nam nhân, toàn thân có loại khí chất trang nghiêm. Đột nhiên có điểm nhìn thấy như Lãnh Lạc, a phi phi phi, điểm xấu không thể nói ra như vậy...

Còn chưa phi xong, vị huấn luyện kia đã múa một bộ Tầm Hoa kiếm pháp. Một bộ kiếm pháp phổ thông, do hắn múa ra, liền có sát khí bốn phía, hơn nữa chiêu chiêu giết địch, quả nhiên là nhanh chuẩn lợi hại, còn rất đẹp mắt.

“Hợp Hoan, tới người.” Ngân y giáo quan lạnh lùng nghiêm mặt nói, phát tay đem kiếm hướng lên trên không. Ngay sau đó một nam tử ăn mặc gọn gàng trong đội ngũ nhảy ra, khéo tay tiếp được kiếm, bắt đầu múa.

Ta lần đầu tiên thấy cái gọi là nam sủng, nhưng bọn hắn đại đa số không như ta tưởng tượng nồng nặc son phấn, trái ngược lại, rất cương dương, hơn nữa theo như lão tử quan sát trái phải, có mấy người võ nghệ rất tốt. Thiếu trang chủ này, rốt cục là người ra sao... (Gi? Người hỏi ta vì sao nói đại đa số? Ặc vì bên trong còn có mấy người tương đối chói mắt.)

Cái người có tên là Hợp Hoan đang múa kiếm kia, dáng người tỏa ra bây giờ làm cho ý nghĩ cuốn đồ bỏ đi của lão tử lại dao động...

Tả giáo quan chấp tay xem mọi người luyện kiếm, sau lại gọi thêm vài người đi ra đối kháng. Lão tử ngáp một cái, chậm rãi trở về phòng, tiếp tục ngủ...(Quân Hoa dùng sức lôi kéo: “Ê ê ê, dậy đi, người là heo sao? Lưu Ly khinh bỉ: “Ta xin người có hiểu biết chút đi, hái hoa tặc không phải là ngày ngủ đêm làm việc sao?” “...”).

Ngủ sớm dậy sớm, buổi tối còn có việc...ZzzZZzzz...

Lăng Đằng Vân, Bắc Thần đệ nhất gian thương. Nắm trong tay Bắc Thần vương triều tiền trang, hiệu cầm đồ, tầu quán, kỹ quán, hiệu vải, hiệu lương thực vân vân...có hàng vạn cửa hàng. Có tài phú gần nửa Bắc Thần quốc.

Có người nói lần trước Lê Lân chính là ở đây học nghệ một tháng rồi xuất sư...

Từ tiểu đồng Tiểu Huyền kia hiểu được nhiều như vậy.

Khi đêm hôm đến, ánh trăng lên cao...

Thay quần áo gọn nhẹ, thổi tắt ngọn nến, khẽ đẩy cửa, các mỹ nam, lão tử đến đây!

Đứng trên nóc nhà, bầu trời đen xanh thẫm, trăng tròn treo cao, gió mát phất phơ, giờ mới phát hiện Bất Ly Cư rất rộng lớn.Hơn nữa rất giống một cái luyện võ trường chuyên biệt.

Toàn bộ sân phân thành tám chỗ, bố cục không bàn mà hợp ý nhau đảo ngược kỳ môn bát quái mê tung trận, người không hiểu trận pháp muốn đi ra sợ là có vẻ khó khăn.

Qua khỏi Bất Ly Cư, là Đông Ly Hạ, xoay người nhảy lên lầu hai, lấy tay chọt một lỗ lên cửa sổ giấy, nhìn cái. Bên trong sa trường buông xuống, vậy mà lại có tiếng rên rỉ cổ kim nén mơ hồ truyền đến.

Lăng Đằng Vân gần đây luôn ra ngoài dò xét sản nghiệp, khứu giác nhạy bén của lão tử lập tức nhắc nhở, khốn... ! có gian tình!

Cần nhắc thời gian lập tức xuất hiện tình cảnh như sau: một cước đá văng cửa, trong trường gian phu dâm... Ặc, trong trường hai tên gian phu kinh sợ ngồi dậy, cùng kêu lên xin khoan dung, sau đó lão tử có thể...

Hắc hắc hắc hắc...

13. Chương 13: Huấn Luyện Ma Quỷ Đáng Sợ

Một cước đá văng cửa, trong phòng ngọn nến hơi lay động một chút, ngay sau đó một tay xốc lên màn vải, bên trong quả nhiên có hai nam nhân, một nằm sấp, một nửa ngồi, hai người đều quay sang, éc... Chỉ là cái người nửa ngồi trên giường kia, sao nhìn quen mắt thế này?

“Là người?” Thanh âm rất lạnh, như là quang ảnh đứng ở trong viện, sau đó cảm giác như tuyết rơi vào người. Lão tử vỗ đùi nhớ lại hắc — Tả Thành!

“Ặc, Tả giáo quan. Người xem hôm nay thật là khí trời sáng sủa ánh nắng tươi sáng, Lưu Ly đêm dài đằng đẵng không ngủ được cho nên ra ngoài tản bộ, ha ha ha ha...” Nhìn người trên giường sắc mặt càng ngày càng đen, lão tử nhanh chóng chuyển đề tài: “Không ngờ Tả giáo quan đêm khuya lại có thể... Cần cù, Lưu Ly về phòng ngủ trước, không cần tiễn, mai gặp lại.”

Chuyển chân tính chạy, đột nhiên bị Tả Thành gọi lại, sau đó hắc chậm rãi xuống giường, đem thuốc mỡ cầm trong tay đặt lên bàn: “Khuya rồi, còn từ Bất Ly Cư tản bộ đến Đông Ly Hạ, khỏe lại rất nhanh a.”

“Ặc, đâu có, còn phải tiếp tục tĩnh dưỡng, a a a, đau quá, ta ta muốn đi về trước. Tả giáo quan gặp lại sau, soái ca trên giường kia gặp lại sau nha.”

Một cước bước ra cửa phòng, đã có âm thanh truyền đến: “Ngày mai bắt đầu tham gia huấn luyện.”

“...”

Ngày thứ hai, ta dậy thực sự thật sớm. Lão tử còn chưa rời giường, Tiểu Huyền một tay kéo ta rời khỏi, tay chân lúng túng giúp ta mặc xiêm y...

“Công tử, người nhanh lên một chút, Tả giáo quan rất nghiêm khắc.”

Lão tử mơ mơ màng màng nói: “So với sự phụ ta còn nghiêm khắc sao?” Chỉ thấy tiểu đồng kia đứng tại chỗ, miệng mở lớn như gặp trộm: “Công tử, người... Người...”

Theo tay hắc chỉ về, lão tử giận dữ, tát một cái vào mặt hắc: “Sờ loạn cái gì!”

“Người... Trời a... Cái này mà cho lão phu nhân biết...” Người này vừa nhớ ra thì muốn chạy ra ngoài, may mắn lão tử kịp thời quát dừng lại: “Dám ra ngoài nói một chữ, cắt đầu lưỡi người!!!!”

Náo loạn một hồi, đã trì hoãn thời gian, nên khi lão tử đi ra đội ngũ bên ngoài đã rất chỉnh tề.

“Hít đất một trăm cái.”

“Gì?” Lão tử còn chưa hiểu ra, đã bị người ấn xuống, sau đó có người bắt đầu đếm, một trăm cái hít đất.

Một trăm cái này, đối với lão tử mà nói chỉ là chuyện nhỏ, nhớ ngày đó sự phụ Hoa Mạt Ly của lão tử rất điên, một trăm này cũng không tính là chút kích thích con con.

Thế nhưng lão tử không hiểu là, người dựa vào cái gì nha.

“Người làm gì?”

“Lão tử không làm!” Bị nhấn thành cái tư thế chó nằm úp sấp, lão tử vẫn cố sức duy trì kiên cường bất khuất.

“Không nên khảo nghiệm tính nhẫn nại của ta.”

“Hừ, không phải là tối qua nhìn thấy người cùng một nam nhân ở trên giường sao, người nhỏ nhen như vậy, quan báo tư thù!” Lão tử chỉ ngón tay về hướng đội ngũ mỹ nam kia, phía dưới mọi người ồ lên.

“Tả Thành. Mang mọi người đi trước.” Thanh âm mang theo ý cười, lúc sau lão tử thấy một người, ách, Lăng Đằng Vân, trở về hồi nào vậy?

“Là, Thiếu trang chủ.”

“Người đi theo ta.”

Bên cạnh là hai mỹ nam một trái một phải nhìn như cực kỳ vô hại kì thực là kèm hai bên lão tử như đòi mạng, đi theo hắc vào thư phòng gần nhất.

Lão tử ngẩng ngẩng trái phải rồi ngồi xuống, tuyệt đối không thể đập vỡ giá sách, thậm chí, có thể hay không đập bể cửa sổ trên tường rồi đi.

Đang nghĩ ngợi, trái phải hai mỹ nam, ở ngoài cửa chia ra đứng canh hai bên tả hữu, ta lập tức hóa đá.

“Tự mình cời ra đi.”

“A!”

Còn chưa kịp phản ứng, đã bị ôm cổ bổ nhào về phía trước.

“Ê ê ê, người làm gì!”

“Ôm người.” Đơn giản rõ ràng hai chữ, tên cầm thú này bắt đầu xé quần áo lão tử, lão tử đè lại bàn tay gian ác kia: “Tới đây.”

Yêu tinh đánh nhau một hồi từ trên bàn học lăn xuống mặt đất.

“Người... người...”

“Ta cái gì?”

“Người là con gái?!”

“A HOHOHOHO, bảo bối nhỏ, kinh ngạc sao? Kinh ngạc sao?”

“Buông!”

“Không được cử động, nghe lời, nghe lời.”

Đến khi lão tử dùng nghiến mực đập lên đầu hắc, hắc rất cục buông tha không chống cự nữa, ngoan ngoãn lại, đôi mắt mê ly nhìn chăm chăm lão tử, tùy ý lão tử hoạt động...

Kịch liệt vận động một lúc, lão tử một tay chống thất lưng đứng lên, hắc trên mặt vẫn ửng đỏ, ánh mắt không có tiêu cự nhìn về phía nóc nhà, qua nửa ngày đột nhiên nói: “Người là ai?”

Quay đầu nhìn nửa khuôn mặt đang đỏ lên của hắc, lão tử mỉm cười: “Lưu Ly.”

“Lưu...Ly. Vậy người nhất định biết Trần Thanh?”

Tay cài nút áo của ta đột nhiên cứng lại, Trần Thanh! Người này không biết từ địa phương nào xuyên qua thành hái hoa tặc, cũng là một người bào chế thuốc ưu tú, vốn không có gì, thế nhưng, thế nhưng hắc có tính cuồng ngược...

Cho nên... Trong lòng lão tử lần đầu tiên phá lệ có chút thương hại, đó là lý do mà chỉ có đau đớn mới có cảm giác sao, Lăng Đằng Vân.

14. Chương 14: Thanh Công Tử

Vịn tường đi trở về Bất Ly Cư, lão tử không thể không cảm thán, quả nhiên đúng là ba ngày không luyện không quen tay mà... Một phen này mệt mỏi xương cốt ta.

Tẩy rửa nằm ở trên giường. Nhắm mắt ào ào đi vào giấc mộng.

Trong mộng cũng rất cảnh giác, cho rằng thằng nhóc đó sẽ phái người đối phó ta chứ, đương nhiên trọng yếu nhất vẫn là lo lắng hắc sẽ báo quan, ví thể dự định dưỡng đủ tinh thần, binh đến tướng chặn.

Không nghĩ tới đến nửa đêm cũng không có động tĩnh gì, mà tinh lực của lão tử đã không cần tái dưỡng nữa.

Vì vậy đứng lên, theo thói quen mà đi dạo xung quanh.

Thế nhưng còn chưa đi được vài bước, đã bị một bóng đen chặn lối đi...

“Tả giáo quan, thế nào, Lăng Đằng Vân phái một mình người đến đấu với ta?”

“Dạ Lưu Ly, Tả Thành hôm nay phải giết người.”

Oa, nhìn trường đao kia hùng hổ chém tới, lão tử sợ đến xoay người tránh được một cái: “Ê ê ê, ta đào bới mộ phần tổ tiên nhà người sao?”

Đáng tiếc thằng nhãi này một chút cũng nghe không vào, đem đao trước ngực xuất ra, nhìn như không hề biến hóa, đã có tiếng động rầm rầm, lão tử chỉ cảm thấy một cỗ đại lực từ thân đao bức thẳng quanh thân, hay một chiêu “Vũ hoành phong cuồng!”

Lão tử xoay người lại giơ kiếm ngăn cản, một kiếm rời ra đao hấn, dĩ nhiên gan bàn tay rung động tê rần: “Tả Thành, lão tử tức giận rồi nha!”

Không ngờ thằng nhãi này hoàn toàn không quan tâm, khom người một chút, đem đao chuyển sang tay trái, một chiêu “Mưa rào truy hồn”, trở tay chém mạnh, vào lúc lão tử kinh ngạc, hàn khí đã tới trước người.

“Người còn không dừng tay!!!!” Lưu Ly đao phản tới, lấy “tứ lưỡng bát thiên kim” khéo léo đánh bay đao hấn, sau đó đao thế không ngừng, trực tiếp đặt ở trên cổ.

“Người có bản lĩnh thì trực tiếp giết ta, chỉ cần Tả Thành còn một hơi thở, nhất định không cho người yên ổn.”

“Ha, được...Tốt lắm, Tả Thành quả nhiên kiên cường bất khuất.”

“Người... người làm gì?”

“Theo người là làm gì?”

“Người thả...Đừng...”

Đêm đó cùng Tả Thành một đêm lẫn lộn, thể lực kia, thất lực kia, chặc chặc chặc, một màn hay ho phần khích này làm sao lão tử lại bỏ lỡ được.

Mặc lại y phục, đang muốn rời đi, trên mặt đất thần sắc Tả Thành lạnh như băng, đột nhiên nói: “Dạ Lưu Ly, không nên hành hạ Thiếu trang chủ nữa, có cái gì thì lại tìm ta.”

“Ô a, người vẫn còn cố bảo hộ chủ nhân nha.”

“Tả Thành chỉ hận không thể giết hết các người.”

Nghiêng người lấy tay nâng cằm hấn, bị hấn quay đầu hung hăng né qua. Ta cười nhẹ, một tay dùng sức kiềm chế tay hấn, nhẹ nhàng hôn lên môi hấn, hấn mấy lần phản kháng không có kết quả sau cùng nhắm mắt mặc ta hôn môi. Sau nụ hôn dài, cân nhắc vỗ vỗ mặt hấn: “Tả Thành, năng lực tuyệt đối, mới có thể đạt được mong muốn.”

Ta cho rằng ta ở tại Lăng phủ xem như đủ ngạo mạn, chỉ ít sau đó Tả Thành không dám bức ta tham gia cái huấn luyện đồ bỏ ấy, sau đó thời gian Lăng Đằng Vân rảnh rỗi cực ít, cho dù là ở phủ cũng kiểm tra sổ sách đến quá nửa đêm.

Vì vậy ta rốt cục cũng hiểu rõ vì sao trong thư phòng cũng có cái giường lớn như vậy.

Dù là như thế, mỗi một lần nhìn thấy đội mỹ nam kia, lão tử luôn nhịn không được cảm thán: “Thật sự là lãng phí quá!”

Kỳ quái chính là hấn tuy rằng vẫn không nhìn ta, nhưng cũng không có đuổi ta đi. Nhìn hấn thật là không có dấu hiệu báo quan, lão tử cũng yên lòng, dứt khoát ý lại vào người này. Ăn uống không phải trả tiền, lão tử cũng nhân tiện giúp hấn chiếu cố một chút cái mỹ nam viện tịch tịch này.

Ngày nào đó, lưỡi biếng ghé vào ngọn giả sơn ngoài Bất Ly Cư ngủ gục, đột nhiên bên ngoài tiếng động lớn xôn xao không ngừng, sau đó mỹ nam lục y chạy vào, thở hổn hển như trâu nói: “Tả giáo quan, không được rồi, Trần Thanh lại đến nữa!!!”

Một hồi la hét ầm ĩ, lão tử thực sự không thể nhịn được nữa, vươn đầu ra khỏi ngọn giả sơn nhìn, thấy mọi người bắt đầu khiêng gậy gỗ, hồng rồi, muốn quần áo!

“Thanh công tử, Thiếu trang chủ hôm qua gần canh bốn mới ngủ một chút, ngài có thể hay không...”

“Lão Hồ, Lăng phủ này, khi nào tới phiên người nói chuyện.”

“Này... Lão nô không dám. Thanh công tử mời ngồi.”

Lăng Đằng Vân cơ hồ là lập tức đi ra, ngoại sam tơ tằm bạch sắc lăng hoa, tóc dài buộc lên bằng dây màu tím, khinh bào dải lụa, tôn quý mang theo tịch mịch như tuyết.

“Lại đây.” Người trên đại sảnh chậm rãi thả chén trà xuống, hướng về phía Thiếu trang chủ vươn tay. Lăng Đằng Vân mà ta chưa từng thấy qua này ngoan ngoãn nghe theo. Phất tay cho hạ nhân lui ra, hần đi qua dựa vào trong lòng Trần Thanh, ngón tay thon dài sạch sẽ của Trần Thanh cuốn lấy tóc hần thưởng thức.

“Có nhớ ta hay không?” Hần khẽ cắn cắn lỗ tai, thanh âm trầm thấp ám mị. Lăng Đằng Vân cúi đầu, mặc hần hôn môi nhưng không mở miệng.

“Nói!” Lại nặng nề gặm cắn một chút, vừa lòng nghe được người dưới thân cúi đầu rên rỉ, tay Trần Thanh tham nhập vạt áo hần. Không thể nào... Ở chỗ này?

Ta ở nóc nhà nhìn xung quanh, rất nhiều tôi tớ ngay đại sảnh chưa hề đi xa, Tả Thành nắm chặt tay, có giọt máu rơi xuống, hần vẫn chưa phát giác ra.

15. Chương 15: Kỹ Thuật Của Trần Thanh

“Lớn tiếng một chút, Tiểu Lăng, ta thích nghe người kêu.” Trần Thanh thanh âm thấp như quỷ my, bên ngoài tôi tớ cúi thấp đầu, một khắc này, ta có thể cảm thấy nội tâm bọn họ thật khuất nhục.

Trong sảnh ý thức Lăng Đằng Vân dần dần mơ hồ, là “Tinh thần tòng tri”, là dược mà Trần Thanh mang đến. Một liều dược này, tôn nghiêm, nhân cách, đau đớn, cái gì cũng không trọng yếu nữa.

Tư duy rõ ràng hoàn toàn không thể kháng cự khoái cảm, đối với tư thể cơ thể như thế nào, dùng công cụ thể nào, đều không sao cả.

Lão tử lăng lạng ngồi trên nóc nhà, thật ra không có cảm giác bị phản như hạ nhân ở phía dưới, loại chuyện này, người tình ta nguyện, rất khó nói rõ cái gì đúng cái gì sai.

Nhìn chăm chú phía dưới, ặc, không thể nói lão tử rình coi, cùng lắm chỉ là tham quan học tập lẫn nhau thôi.

Động tác kịch liệt, thời điểm cuối cùng bỗng nhiên Trần Thanh ấn trụ lên cổ Lăng Đằng Vân, dù cho là có “Tinh thần tòng tri” gây tê, Lăng Đằng Vân vẫn như cũ sít sao bám vai hần, thần sắc giống như thống khổ lại giống như cực lạc, mơ mơ màng màng càng thêm mê người.

Khụ, các vị khán giả rất không thích là... Xong việc, một bên Trần Thanh xách quần đứng lên, một bên kỳ quái nói: “Dạ Lưu Ly đổi nghề rình coi từ lúc nào? Kỹ thuật của Trần Thanh có hài lòng không?”

Lão tử giận!

“Ai rảnh rình coi người a, trước công chúng như vậy, còn muốn mặt mũi không?” Mắng chửi như vậy, ặc, cảm thấy những lời như thế chói tai làm sao? Lão tử đành phải đem lời nói còn lại nuốt trở về.

“Tiểu Lăng, ược mười vạn lượng bạc.” Thằng nhãi này đối với Lăng Đằng Vân nhẹ như phôi bụi, oai phong ngày thường của Lăng Đằng Vân tất cả đều không thấy, toàn bộ đều là đáng đáp “tiểu thụ” vạn năm, phất phất tay, ý bảo đi đến phòng kế toán lấy.

(Lời editor: Hoàn thành quá trình đau khổ từ “cường công” biến hóa thành “mỹ thụ” của Lăng Đằng Vân, mặc dù ngắn nhưng mà tổn của mình không ít nơ ron thần kinh nha. Vừa edit vừa tưởng tượng dữ quá, thật muốn tìm xem phim BL là như thế nào??? Amen, vô cùng hại não.)

Trần Thanh vậy mà xoay người đi lấy tiền, Lăng Đằng Vân hầu như lảo đảo ngồi trên thảm lông dày ngoài phòng khách nữa người dựa vào ghế tựa hồng mộc, dược lực vẫn chưa tan, người bên ngoài cũng không tiện đi vào.

Lão tử thật là lương thiện, tiện tay rút khăn tay giúp hần rửa sạch thân thể. Hần hơi lệch đầu, lông mi thật dài khẽ run, trên mặt vẫn còn ửng đỏ, khăn lụa lướt qua, thân thể mẫn cảm run nhẹ.

Đem hắc cần thận lau chùi sạch sẽ, mới phát hiện thân thể này vết thương cũ chưa tan đã thêm vết thương mới. Cầm chu hồng quả đút vào miệng hắc, dùng nội lực trợ hóa, tiêu đi một phần dược lực, hắc mím môi hơi có chút giật mình, sau đó nhìn ta một lúc lâu mới nói: “Có thể lấy quần áo giúp ta không?”

Lão tử không thích nhất là bầu không khí như vậy, lập tức cởi áo ngoài đem quần lại, từ cửa sổ phòng khách vọt qua phòng ngủ của hắc, hắc kinh ngạc nhìn lão tử, đột nhiên nói: “Dạ Lưu Ly, kỳ thực ngươi không tệ, vì sao lại đi làm hái hoa tặc? Phụ mẫu huynh đệ của ngươi sẽ không thương tâm khổ sở sao?”

“Ta làm cái gì cần ngươi quan tâm sao? Bọn họ có gì cũng không liên quan tới ngươi? Hái hoa tặc có gì không tốt, ngươi cũng cam tâm tình nguyện bị một hái hoa tặc biến thành bất nam bất nữ!!!!” Lời vừa ra khỏi miệng, ta đã biết nặng lời rồi, thật ra ta rất ít khi tức giận, nhẹ nhàng thở ra, bình tĩnh, Dạ Lưu Ly, ngươi phải bình tĩnh.

Một phen đóng sầm cửa phòng đi ra, rất nhiều người hầu vẫn còn đang canh giữ ở đại sảnh. Sau này ta mới nghe Tả Thành nói, ngày xưa trước khi dược lực tan hết, hắc không cho phép bất cứ kẻ nào tiến vào phòng khách.

Buổi tối theo thường lệ nhàn du, hắc cũng đã lôi hai mươi mấy người ở phòng thu chi làm kiểm kê hạch toán cuối tháng. Tả Thành lẳng lặng đứng canh giữ ngoài cửa thư phòng, lão Hồ ly tổng quản thấy ta đột nhiên nói: “Lưu Ly tiểu thư, ngươi có thể khuyên Thiếu trang chủ nghỉ ngơi không? Hắc ngày trước vẫn ho khan, ngày hôm nay lại...”

“Khuyên?” Ta lắc lắc đầu. “Không phải là điểm mạnh của ta.”

“Lưu Ly tiểu thư, van xin người.”

“Làm gì gấp như thế, hắc đã muốn bệnh chết các người phỏng chừng còn có phí thôi việc...” Nói chưa xong, phát hiện xung quanh toàn ánh mắt hung ác tàn nhẫn, đáng dấp đồng loạt muốn cùng ta quần áo, lão tử rất thức thời lập tức ngậm miệng.

Sờ sờ mũi rời khỏi, ở đây sát khí quá nặng.

Lão tử thật không phải là một người hảo tâm, thế nhưng không nghĩ tới hắc lại té xỉu tại trường trong phòng.

Tả Thành không biết từ đâu tìm ra một tên lang băm, chỉ biết không ngừng hỏi, Thiếu trang chủ khó chịu ở đâu?

Cuối cùng bị lão tử đập một cước, đuổi ra ngoài cửa.

Sau đó thời điểm lão tử phản ứng được, trong phòng, trước giường bệnh chỉ còn lại người một nhà chúng ta.

“Hoa Mạt Ly rất am hiểu châm cứu.” Tả Thành tràn đầy hy vọng nhìn ta, cái loại ánh mắt này, cho dù là da mặt dày như lão tử cũng cảm thấy xấu hổ.

“Đối với việc này, trên giang hồ có một cái phiên ngoại.”

“Ừ?”

“Hoa Mạt Ly am hiểu châm cứu, có lần truyền dạy kỹ năng, khi vị đồ đệ này liên tiếp đâm nhầm huyệt vị của mười hai người thực nghiệm, liền bắt trong nhà một con chuột đến thay thế.”

“Sau đó?”

“Sau đó, nhà Hoa Mạt Ly từ lâu không còn có chuột nữa.”

16. Chương 16: Bảo Đao

Cùng mấy người liên quan ở trước giường mắt to trừng mắt nhỏ, lão tử rốt cục cam chịu số phận. Cầm “Vân điệp” phối thành “Phong lộ đan”, Tả Thành một phen tiếp nhận đem đi, năm viên, toàn bộ đút vào.

Oa, Phong lộ đan của ta, rất đắt tiền a!

“Khụ... Khụ khụ, đều canh tại chỗ này làm chi, ta còn chưa chết. Đều đi làm việc đi.” Đây là câu nói đầu tiên sau khi người này tỉnh lại.

“Thiếu trang chủ...”

“Ta nói người nghe không hiểu?”

“Vâng.”

Lão tử thề là lão tử thật không muốn quản hân, thế nhưng người này cũng quá không muốn sống nữa đi?

Vì vậy thời điểm lão tử liên tục ba ngày ở trường trong phòng chăm sóc hân, cuối cùng nổi giận!!!!

“Lăng Đằng Vân!!!!” Một cước đá văng cửa phòng, dưới ánh nhìn chăm chăm của hai mươi vị trong phòng, lão tử hai tay chống lưng, ngẩng đầu mà đứng: “Người con bà nó muốn chết trực tiếp cắt cổ là tốt rồi, đừng lãng phí được của lão tử!”

Nguyên tưởng rằng người này sẽ giận tím mặt nhưng hân rất tâm bình khí hòa: “Ta kiểm tra hết những... này, có được hay không?”

“Không được. Ta đếm tới ba, nếu như người còn ở chỗ này... Xem lão nương có thể hay không đem đuốc đốt sạch nơi này.”

“Người...”

“Một.”

“Được được được, ngủ thì ngủ, hung dữ như vậy, khó trách chỉ có thể hái hoa!!!”

“Cái gì ?!!!!” Chờ lão tử phản ứng quát ra tiếng thì, hai mươi mấy người trong phòng sững sờ dán mắt vào lão tử, nhìn chòng chọc làm lão tử phát cáu. Vì vậy rống lên một tiếng: “Nhìn cái gì vậy! Không cần làm việc sao!”

Nhàn rồi đi tản bộ đến phòng Lăng Đằng Vân, hân đã đi ngủ. Tả Thành lẳng lặng đứng canh ở bên giường, hoàn hảo không có ngăn ta.

Ngồi một đêm, lão tử có thói quen ngày ngủ đêm hoạt động, hướng chi còn có mỹ nam. Cho lão Hồ ly đem đến một vò nữ nhi hồng, ngồi ở bên bàn tự rót tự uống. Tả Thành vẫn đứng ở bên giường, lão tử nhìn đến phát mệt.

Sáng hôm sau, là bị tiếng đập cửa làm giật mình tỉnh giấc.

“Thiếu trang chủ.” Đang mặc quần áo, tên kia đã tiến vào cúi đầu nói vào lỗ tai Lăng Đằng Vân.

“Chuẩn bị một phần hạ lễ ra đáng một chút.”

“Vâng.” Lão Hồ cung kính đáp, ta rất kinh ngạc, bọn người trong phủ kia đối với Thiếu trang chủ này hoàn toàn không có điểm nào có thể chê trách.

“Uhm... Buổi tối là thọ yến của phủ đài Lưu đại nhân, phải đi một chút.” Những lời này cư nhiên là hướng về phía ta nói, còn mang theo ý tứ hỏi dò.

“Ta cần chân người hay sao?”

“...”

Lão tử vô tội mà chung quanh phòng ánh mắt đều như nhau, trừng lão tử làm cái gì...

Trải qua lần dị thường kịch liệt đánh xé trước, Tả Thành rốt cục cũng không dám không để lão tử vào mắt. Vì thế rất hào phóng, đem thân phận huấn luyện viên võ thuật tặng không cho lão tử, nước miếng giàn giụa chảy. (mời tưởng tượng hình ảnh dùng một con sói đến cắn bầy cừu, khụ khụ.)

Buổi chiều dạy cho bọn hân một bộ Hồi phong kiếm, Tả Thành lẳng lặng đứng nhìn một bên, cũng lẳng nghe đặc biệt chăm chú.

Lão tử đang nỗ lực uốn nắn tư thế của một mỹ nam, đột nhiên lão Hồ chạy vào, nói cho ta biết Trần Thanh lại tới nữa!!!! Lão tử liếc ngang hắt một cái: “Tới thì cũng tới rồi, chẳng lẽ muốn lão tử ra ngoài nghênh tiếp hay sao?”

“Thế nhưng Lưu Ly tiểu thư...”

“Đi đi đi, đừng quấy rối nhã hứng của lão tử!!!” Cúi đầu tiếp tục uốn nắn tư thế của mỹ nam bên người: “Người tên gì?”

“Dạ cô nương, tại hạ Bão Cầm.”

“Gì?”

“Bão Cầm.”*

“Nha nha, đường đường nam tử hán đại trượng phu gọi Bão Cầm, có mắc ói hay không a. Sau này sửa thành Bão Dao, nhớ kỹ!”

“Vâng, Dạ cô nương.”

* Bão Cầm: ôm đàn. Bão Dao: ôm đao.

17. Chương 17: Tiền Không Phải Là Vấn Đề

Chạng vạng, chậm rãi đi thong thả đến sảnh lớn, Lăng Đằng Vân này thật đúng là bận rộn, Trần Thanh chân trước mới vừa đi, chân sau lại có Thủy Thượng Thanh Bàng gì gì đó tới bàn chuyện làm ăn.

Lão tử không có ý định nghe bọn họ tranh luận về mấy lượng bạc kia. Vì vậy đi đến nhà bếp bưng vài đĩa điểm tâm, lăm nhăm một miếng trong miệng, xong ới ra, cái quái gì vậy nè... Là người ăn được sao!!!!

“Đó là được bánh, thiếu trang chủ tuy là thiên phú dị bẩm đọc đến đâu là nhớ đến đó, nhưng từ nhỏ thân thể không tốt. Đồ ăn thức uống đều phải thêm thuốc Đông y phối hợp chậm rãi điều dưỡng.” Lão Hồ ly không biết từ lúc nào đã xuất hiện ở sau lưng.

Ta híp mắt nhìn thứ trong tay, ăn cái này???

“Dạ Lưu Ly, Lăng lão trang chủ qua đời từ sớm, Thiếu trang chủ từ khi mười bốn tuổi đã chống đỡ gia nghiệp to lớn như vậy. Trước đây vẫn còn dựa vào được sư điều dưỡng, hiện tại Trần Thanh...”

“Dừng! Mấy cái này cùng lão tử có quan hệ gì, bắt quá... Gia nghiệp to lớn như vậy?”

“Lão nô chính là muốn nói, trên tay Thiếu trang chủ nắm giữ một phần tư tài phú Bắc Thần vương triều.”

“A?”

“Cho nên Dạ cô nương, người có nghĩ người cả ngày màn trời chiếu đất, đầu đao liếm huyết, còn không phải là vì tiền sao? Thật ra người mỗi ngày cực nhọc vất vả kiếm được chút bạc này, còn không bằng thu nhập một ngày của một cửa hàng tơ lụa của Thiếu trang chủ. Nếu như...” Lão Hồ vừa thấy sắc mặt lão tử có biến, lập tức rên sất khi còn nóng.

“Nếu lão tử gả vào Lăng phủ, lại một phen thuốc chết Lăng Đằng Vân, một phần tư tài phú Bắc Thần vương triều này còn không phải là của ta Dạ Lưu Ly này sao? Ha ha ha, nghe qua thật là một ý kiến hay...” Không hề để ý tới phía sau lão Hồ ngậy ra như phồng, lão tử vừa đi, vừa không tự giác đem được bánh gì kia cắn xong rồi!!!

A phi phi phi phi !

“Lăng Đằng Vân, a HOHOHOHO...” Tại trường phòng nhéo Lăng Đằng Vân, lão tử cười hết sức lấy lòng, Bắc Thần vương triều một phần tư tài phú, trong mắt lúc này người này đầu phải là người, quả thật chính là một chiêu tài miêu lấp lánh kim quang a!

Hình minh họa: Chiêu tài miêu lấp lánh kim quang

“Người muốn làm cái gì?” Lăng Đằng Vân vẽ mặt cảnh giác quan sát lão tử.

“Đây là chè hạt sen Dạ mỗ chính tay làm nha, người nếm thử, nếm thử...”

“Đột nhiên sao tốt như vậy?” Thăng nhai này vẻ mặt hoài nghi, giống như ngay sau đó lão tử sẽ cân hấn đem bán vậy.

“Nè, lão tử trước giờ toàn hảo tâm như vậy có được hay không?”

Hắn nhìn chăm chú trái phải bát chè hạt sen một lát, rốt cục nhẹ nhàng múc một muỗng, nhọt nhạt nếm một ngụm.

“Thế nào thế nào?”

“Cũng được.”

“NÀY!” Lão tử hai tay chống lưng rống lên, hấn lập tức nói: “Ngon lắm, ngon lắm.”

Ngồi ở bên bàn, nhìn hấn ngoan ngoãn ăn.

Mới ăn được một nửa, lão Hồ run rẩy gõ cửa, Lăng Đằng Vân chậm rãi thả cái muỗng xuống: “Chuyện gì?”

Lão tử nhìn thoáng qua thân đầu, dựa vào, tám phần mười là Trần Thanh con chồn hôi kia lại tới nữa rồi.

“Thiếu trang chủ, Thanh công tử tới.”

Lăng Đằng Vân chỉnh chỉnh y phục, rất nhanh đi ra ngoài. Tả Thành u ám tĩnh mịch xuất hiện phía sau lão tử, lão tử sợ đến thiếu chút nữa hét ầm lên.

Trầm mặc.

“Dạ Lưu Ly. Người cũng nhận việc giết người làm sinh kế có đúng hay không?” Lúc lão tử triệt để cho rằng hấn là tượng đất, Tả Thành đột nhiên nói.

“Đúng vậy, có điều so với hái hoa đất gấp ba.”

“Cần bao nhiêu?”

“Giết ai.”

“Trần Thanh.”

“...Không được.”

“Một nghìn lượng!”

“Tiền không phải vấn đề.”

“Một vạn lượng!”

“Đã nói tiền không phải là vấn đề.”

“Mười vạn lượng.”

“Tả Thành, thực sự tiền không phải là vấn đề.”

18. Chương 18: Tình Mẹ Trần Lan.

Đêm, lẳng lặng nằm chờ ở nơi cư ngụ của Lăng Đằng Vân, lúc hấn trở về dĩ nhiên đã rất khuya. Trong phòng không có đèn, hấn thậm chí còn không thấy lão tử ngồi ở bên giường, đã vịn vào cửa kịch liệt ho khan.

Nhiều năm sau đó, lão tử vẫn nghĩ thế này, lúc đó nhất định là tình mẹ thương con dâng tràn đi !!!!

Hấn thậm chí không có đốt đèn, thuận tay kéo phát quan bạch ngọc xuống, mặc cho tóc đen như mặt nước trút xuống. Ở bên giường cõ ra trường bào tơ lụa bạch sắc, ta từ phía sau chậm rãi vòng qua thắt lưng hấn. Trực giác được thân thể trong lòng cứng lại một chút, thanh âm hấn từ trước giờ chưa từng nhẹ như vậy: “Làm sao lại ở trong này?”

Trả lời của ta là nhẹ nhàng hôn ở bên môi hần, sau đó tay lướt qua bên hông giúp hần cởi ra nội sam. Ta cách áo trong ôm hần, hần không có cự tuyệt.

Ngón tay linh hoạt tham tiến vào áo lót, co giãn mười phần, da thịt cảm giác rất tốt. Có lẽ không có ánh sáng làm cho cảm giác thêm linh mãnh, hần nỗ lực áp chế hô hấp mặc cho ta hoạt động.

Ngón tay ấm áp lướt qua trên thân thể vẫn còn những vết thương nhọt nhọt, từ sau lưng hướng xuống phía dưới, chậm rãi thăm dò đến hông, hần phản xạ cầm tay của ta, thấp giọng nói: “Không.”

Ta hiểu rõ nhất định phải làm tiếp nữa, đừng cự tuyệt, cả đời Dạ Lưu Ly, hiếm khi làm việc thiện.

Nhẹ nhàng đem hần đặt trên tứ tháp, thuận tay sờ soạng trên bàn trà, đơn giản dùng nội lực, ngưng thủy thành băng. Chậm rãi nắm bông tuyết trên tay, thuận thế cúi xuống ngực hần hôn chậm theo độ cong duyên dáng của xương quai xanh. Thân thể hần đối với được vật cùng đụng chạm đã không hề miễn cảm.

Khe khẽ ngậm vào đoá hải đường trước ngực, dùng đầu lưỡi đùa giỡn, hần nâng lên một bàn tay đặt tại lưng ta, cúi đầu nói: “Như vậy không được.”

Cười khẽ ngậm vào một khối băng nhỏ, lần thứ hai ngậm vào ngực hần, tay hần đột nhiên đặt tại lưng ta, chậm rãi thi lực.

“Lưu Ly...” Giống như kêu gọi, cũng giống như rên rỉ, tay hần xoa tóc dài của ta, theo đầu lưỡi lướt qua, thân thể hần từng đợt run run.

Chậm rãi khởi động từ ngực hần, di chuyển chậm chậm theo khu vực miễn cảm của nam nhân bình thường, tay hần vẫn nắm vai ta, cố nén hô hấp đang nặng nề.

Cúi đầu lần thứ hai ngậm vào bộ phận đó của hần, người dưới thân rớt cục kêu lên, tay nắm thiếu chút nữa làm gãy vai ta.

Đầu lưỡi mang theo tinh băng ở đỉnh nhẹ nhàng mà trêu chọc, cảm giác dục vọng ngủ say bắt đầu ngổn ngang, khoang miệng càng ngày càng nhỏ, hần bắt đầu.

Không kiên nhẫn mà luật động thân thể.

Cảm giác đã tới hỏa hầu, lão tử nhẹ nhàng lui về một góc giường lớn, hần lẳng lặng nằm, một lúc lâu, đột nhiên nói một câu: “Thử một chút.” Sau đó nghiêng người đè lão tử.

Nhìn ra được thẳng nhãi này trước đây cũng là người có tay nghề, hần đối với y phục nữ nhân của lão tử cũng rất quen thuộc. Nhưng mà, vẫn như cũ có chút khấn trương, lão tử lui ở góc giường vốn là cười nhẹ, bị hần ở bên hông phủi một cái, nhẹn không được cười ha hả, trong bóng đêm hai người ở trên giường nháo thành một đoàn.

Cho một cơ hội để hần ôm lấy, hần cư nhiên dám gãi ngứa lão tử, cười đến suýt khí tuyệt thân vong thì hần lại cúi người đè xuống, thanh âm không xác định, phảng phất giống như trưng cầu nói: “Ta tới?”

Vỗ vỗ vai hần cổ vũ, ý bảo đến đây đi. Trong lòng cũng có chút thương tiếc. Lăng Đằng Vân, Trần Thanh làm cho người... Ngay cả điểm ấy cũng không có tự tin sao?

Mồ hôi hần nhỏ giọt trên người ta, thế giới như trước một mảnh hắc ám, đó là lần đầu tiên ta không có ý đùa bỡn.

Ngày đó ở trên giường Bao Dao bị hần đến tóm, ta thậm chí không biết hần vì sao tức giận như thế, ta là ai, hần ngay từ đầu đã biết không phải sao?

“Dạ Lưu Ly, người vì sao phải làm bản thân ti tiện thế này?!!!!” Thăng nhãi này vẻ mặt vô cùng đau đớn.

“Lăng Đằng Vân, đề tiện hay không chỉ là cái nhìn của các người, yêu đương sống như thế nào, là quyền lợi của lão nương”.

19. Chương 19: Gặp Chuyện Bất Bình

Tại Lăng phủ ngăn ngõ gần một tháng, bên ngoài phong thanh rất cực dần dần suy yếu.

Vì vậy bắt đầu tiếp tục đi loanh quanh trong quý phủ, aiz, càng xem càng phát hiện trong phủ này đồ giá trị thật sự không ít. Cho nên thu thập linh tinh làm trễ mất hai ngày.

Thoáng đi tới đại sảnh, lão Hồ gần như bỏ nhào tới. Lão tử một phen đỡ được hấn, còn chưa kịp mở miệng, hấn đã đổ hoe đôi mắt: “Lưu Ly tiểu thư, cứu cứu Thiếu trang chủ đi, van xin người cứu cứu hấn đi.”

Lão tử nỗ lực chống đỡ không cho hấn quỵ xuống, một bên cố sức với đầu nhìn, dựa vào việc này, không cần phải nói, khẳng định là Trần Thanh lại tới nữa rồi!

Thoải mái mà đẩy cửa ra, hấn đang cầm một ống tiêm hướng tới bên trong hút vào thuốc. (hic đây là truyện cổ đại mà có ống tiêm mình cũng bó tay nhưng mà QT nó trans ra như thế mình cũng không biết làm sao...@@)

“Trần Thanh, theo lý thuyết lão tử không nên quản người, thế nhưng người đừng cho hấn đã được* nữa, người đánh như vậy hấn rất nhanh nghiệm a.

* QT trans là thuốc xổ (___). Mình đành để từ hấn viết vậy chứ trong cái hoàn cảnh này mà dùng thuốc xổ hình như không hợp lý cho lắm haha. Chưa thấy ai nghiệm ôm toalet hết Description: Description: :D .

* “ , , .” Nguyên văn nó là vậy, đoạn này mình chém bừa, ai thấy không đúng thì chỉ giúp mình.

“Dạ Lưu Ly, người đi quá ranh giới rồi đó? Lẽ nào đối với tiểu bạch kiểm này động chân tình?” Thanh âm hấn quái gở như mọi khi, ta hít sâu một hơi, nỗ lực không để ý.

“Trần Thanh ta nói lại lần nữa, đừng cho hấn đã được nữa.”

“Dạ Lưu Ly, người dùng tư cách gì lập trường gì nói những lời này với ta. Ở đây là Lăng phủ đại sảnh, không phải là trên giường của sư phụ ta.”

Ta thu dọn từ đông sang tây gần như dùng tốc độ thần kỳ ly khai Lăng phủ, thật sự là rất vội vàng, thế cho nên ngay cả cái quạt cùng bình phong ngọc hòa diễm thêm nhỏ dải đã lâu đều chưa kịp đem theo.(mọi người:= =++)

Kỳ thực phé đi Trần Thanh cũng không phải là nguyên nhân khiến lão tử lên đi, dù sao thời kì ăn uống có người bao nuôi cùng ngày ngày được ôm nhuyển ngọc ôn hương trong lòng thật làm người ta lưu luyến. Chỉ là...

“Nương, con muốn kết hôn với nàng.”

“Con điên rồi? Nàng nếu như là con cái của một gia đình bình thường cũng không sao, thế nhưng...” Dưới mái hiên thanh âm của lão thái thái trở nên thành khẩn cộng thêm vô cùng đau đớn “Thế nhưng là như thế này so với một nữ tử phong trần tiếng xấu còn hơn nữa..., con à, con chẳng lẽ muốn làm cho ta cả đời khom lưng mà sống sao? !!!”

“Thế nhưng nương...”

“Đừng nói nữa! Cho dù là thế nào nếu như nàng tiến vào Lăng gia một bước, lão thân lập tức một đầu đâm chết.”

“Nương!”

“Hừ.”

Khoác cái bọc đi trên quan đạo, ánh tà dương như máu, đoàn người như kiến.

Vừa nói, mọi người sầm xoi sau lưng.

Lão tử bước một bước lớn tiến lên, lại giật mình không thôi, nguyên là hoa khôi Nam thành Vũ Linh Lung bệnh chết, vậy mà bị tú bà vô lương quăng xác bên đường.

Lão tử lập tức giận dữ, nhảy xuống dùng trường y đem che đây lại, đang muốn ôm đi thì bị phụ nữ trong thôn bao vây tấn công, chửi lão tử giả nhân giả nghĩa, chắc chắn cùng kỹ nữ này có một chân linh tinh.

Nè nè nè, tuy rằng ta đang mặc nam trang, nhưng là TNND loại sự tình này ai gặp cũng phải quản chứ.

* TNND : mụ nội nó ???

Cho nên... Đó là nguyên do mà lão tử vẫn tin tưởng kích động là ma quỷ, nhịn không được mà ma quỷ một phen.

Kỳ thực đánh người cũng không có việc gì, tại đây đang là thời kỳ binh hoang mã loạn, tùy tiện một tiểu lưu manh cũng có thể túm được hai trăm tám mươi bà thím mà đập, ta Dạ Lưu Ly một đại hái hoa đạo tặc đánh vài thôn phụ ném cà chua thối vào mình cũng không tính là gì.

Khụ, thế nhưng trùng hợp bên trong có cô em vợ của quan huyện.

Cho nên chờ khi lão tử đánh thoải mái, vừa ngẩn đầu, phát hiện, khốn, bị người bao vây.

20. Chương 20: Áp Giải Vào Kinh

Không ngờ lại đem sự tình nháo thành một trận lớn như vậy, nguyên là hi vọng bị đưa đến công đường, tùy tiện tặng vài cái kim phạt, ngọc mã các loại rồi thôi. Nhưng là lúc lão tử một cước bước vào công đường, phát hiện hồng rồi.

“Ặc, thần bộ chờ một chút chốc lát thôi, chờ tiểu nhân xử lý tên ác đồ sát nhân hành hung trên đường phía sau, sẽ theo ngài đến thiên lao đem Nam Phách Thiên ra.”

Người ngồi phía bên phải không nói một lời, lão tử nỗ lực trấn tĩnh, đối với thuật dịch dung lão tử vẫn là phi thường tự tin.

“Diệp Ly!!!! (khụ, lão tử dùng tên giả, gì? Người hỏi vì sao dùng tên giả? Ta van người, khi đó còn không có giấy chứng minh, cần gì phải khai thật không cần a...) trên đường phố sát nhân hành hung, đã thương phụ nữ và trẻ em, nhân chứng (chỉ ngón tay mập ú vào cô em vợ dưới công đường) vật chứng (móng heo kia lại chỉ tiếp vào cái roi ngựa mà lão tử đoạt từ trong tay xa phu) đầy đủ, hiện tại bản quan phán người mưu sát tội danh thành lập, tạm thời bắt giam, sau thu xử trăm!!!”

“Gi?????”

“Người đâu, dẫn đi!”

“...” Nhanh chóng bị kéo tới cửa, lão tử rốt cục hồi phục lại tinh thần: “Ồi ôi ôi, lão gia, người phán như vậy thật sự rất là dễ dãi cho tiểu nhân a. Hai tháng trước Hoàng thượng cải trang vì tuần bị ám sát cũng là tiểu nhân làm a.”

Cả sảnh đường yên tĩnh, một thân hắc y rắn rỏi như đầu gỗ đang ngồi đó là Lãnh Lạc cuối cùng đứng lên chỉnh lại y phục: “Sự tình trọng đại, đem người này và Nam Phách Thiên cùng nhau áp giải lên kinh thành.”

“Vâng đại nhân.”

Vì thế... Lão tử trái phải lượn một vòng, lại gặp lại Lãnh Lạc bên cạnh.

Nơi này cách kinh thành một tháng đi đường. Một tháng này cũng đủ làm rất nhiều chuyện nha. Lão tử một thân nho bào bạch sắc phiêu dật, trong tay chiết phiến sạch sẽ gọn gàng, tuyệt đối không có một nếp nhăn, phía dưới còn treo một kỳ lân ngọc hòa điền rủ xuống. (mọi người: đều là trộm của Lăng Đẳng Vân? Ừ

— —|||||)

Hức, khụ, quay trở về tình hình thực tế nhìn tới lui cũng không có bộ dáng công tử nhàn nhã. Dáng điệu này đi cùng Lãnh Lạc và Nam Phách Thiên trước mặt, tuyệt đối là bộ dạng của một chủ một bảo tiêu a!!!

Thế nhưng người nói xem vì sao Lãnh Lạc muốn đem ta khóa đứng lên chứ? Khóa đứng lên cũng không tính, còn cùng Nam Phách Thiên khóa cùng nhau, cái gì vậy thực sự là...

Càng đáng hận đều không phải là cái này, buổi trưa tại một khách điểm bình dân nghỉ trọ, hẳn vậy mà chỉ cần ba đĩa dưa muối cùng cơm gạo lức !!!! Ê ê ê, lão tử là người a, cũng không phải chó!

Ngồi ở trước bàn đang chà xát hỏa khí, người đối diện cứ nhiên ăn được đồ ngon, Nam Phách Thiên bên cạnh nhú nhú mày, cũng nuốt hết một chén. Lão tử nghiêng đầu, hừ, hay ột Lãn Lạc, giả bộ thanh chính liêm khiết cái gì, ý vào núi cao hoàng đế xa, người ngược đãi phạm nhân!!!!

Hắn cũng không để ý lão tử, lại đi xới thêm một chén!!

Nam Phách Thiên cũng tính đi xới cơm nữa, lão tử ngồi yên không chịu động, hẳn kéo cũng không nhúc nhích. Vì vậy trừng mắt nhìn lão tử, lớn tiếng nói: “Làm sao vậy!!!”

“Ê, người tốt xấu gì cũng là một hắc đạo kiêu hùng, ta van người có khí phách một chút được hay không?”

“Khí phách bao nhiêu tiền một cân?” Người này chậm rãi dựa sát lưng ta, cuối cùng không dấu vết mà nói bên tai ta: “Ăn no rồi mới có khí lực chạy trốn.”

Nghĩ cũng đúng. Vì vậy lão tử cầm lấy đôi đũa lừa một ngụm cơm, hừ một ngụm mà không thể nhin được nữa ới ra!!!

“Khốn, trên đời này còn có cái gì khó ăn hơn so với cái này sao?!!!!” Nam Phách Thiên thương hại, ánh mắt cổ vũ gấp ột miếng củ cải mặn, cắn một cái rớt cục mới hiểu ra, lệ chảy: hic, thật là có a...

Hồ nghi nhìn về người đối diện đang ăn ngon miệng, thừa dịp chưa chuẩn bị, một đũa bay đến gấp đĩa dưa muối của hắn, hỏa tốc cắn một miếng, phát hiện y như nhau a...

Vừa nhất đầu bị bốn con mắt gắt gao nhìn chăm chăm, một đôi băng lãnh hàn ý thấu xương, một đôi muốn cười lại không dám cười. Cầm giận mà trừng mắt nhìn Nam Phách Thiên một cái, cười đi cười đi, ghen chết người nha !!!!

Buổi tối khi ở trọ càng phiền phức, Lãn Lạc thằng nhãi này vậy mà lại để lão tử cùng Nam Phách Thiên ở chung một chỗ!!! Đi chết đi, đây kiên quyết không thể đáp ứng!!!

Náo loạn nửa ngày, Lãn đại gia rớt cục nhin không được nữa: “Người muốn như thế nào?”

“Ta mặc kệ, hoặc là cùng người ngủ, hoặc là lão tử ngủ một mình.” Khốn, nhất định phải ngủ, vì sao không tìm đẹp trai một chút, không nên ngủ cùng một cái đầu trâu a?

21. Chương 21: Giúp “giò Heo Thủy Tinh”* Báo Thù

* : tên món ăn chả biết dịch làm sao cho thuận miệng, thông cảm mình năng lực có hạn. Bạn nào thắc mắc có thể hỏi “gu gò” ca ca.

Nhưng là sau đó lão tử lại ngây dại. Đây vốn là một cái gian phòng rất đơn sơ, cái gọi là giường cũng chỉ là một tấm ván gỗ, kết quả giường quý kia thiện tâm đại phát đem hai tấm ván gỗ hợp lại một chỗ, có đáng chết hay không.

Vì vậy... Các vị khán giả, các vị đặc biệt có phúc được xem ba người cùng giường.

Thật ra bề ngoài đều là đại nam nhân, ba người ngủ chung một giường cũng không có gì đáng kể, muốn trách thì trách tên Nam Phách Thiên chết tiệt kia!

Lãn Lạc dùng luyện tử* một trái một phải khóa tay chúng ta, bình yên mà ngủ ở chính giữa, hầu như mới nằm xuống, ta còn không dám cử động nhiều, thằng nhãi kia lại ngay chỗ da ma sát xoa ngứa, lão tử không nói gì, ta nói đại gia, người sớm làm đạo tặc cũng không có sai a?

* : nguyên văn nó đây, theo mình hiểu thì là giống như Cồng số 8 á!

Lục đục trên tấm ván gỗ một lúc lão tử toàn thân đều đau nhức, Lãn Lạc lại không cảm thấy như thế, một thân hắc sắc trang phục, mặc nguyên bộ mà nằm, hơn nữa tư thế ngủ cùng con người của hắn như nhau, rất nghiêm túc. Hiện tại người này hô hấp bình ổn, cũng không để ý đến Nam Phách Thiên đang làm chuyện mờ ám.

Thật tình không biết Nam Phách Thiên thật sự là... Dùng đao nhỏ cắt tới cắt lui luyện tử, ngay cả lão tử cũng không thể nhìn được nữa, rốt cục người nằm giữa mới vừa nhấc mình, soạt một tiếng một người một đao hạ xuống, sạch sẽ lưu loát, thế giới... thanh tĩnh.

Lão tử thở dài thậm thụt, lại qua hồi lâu, phát hiện người bên cạnh hô hấp nhẹ dần. Chỉ nói một câu, trên thế giới này cái khóa có thể khóa được lão tử còn chưa có làm ra đâu!!!

Khụ, đương nhiên, ngoại trừ cái gọi là tử sắt mà Trần Thanh đưa cho sư phụ hẳn là Trần Phong.

Nhẹ chân nhẹ tay gỡ khóa ra, đang muốn đứng lên, một tay, dường như vô ý đặt ở ngực ta, được rồi... Ta thừa nhận ta bị phát hiện.

Qua một lúc lâu bàn tay kia vẫn không có ý rời đi, xem ra trình độ bó ngực của lão tử thật là cao. Chỉ là, được rồi, dù sao cũng không đi được, cho nhau chút đậu hũ, coi như là lễ vật qua lại đi.

Theo Lãnh Lạc đi thêm mười ngày, phát hiện ngày đến kinh thành có thể đếm được trên đầu ngón tay, hồi tưởng hơn mười ngày vừa qua, ta khinh! Là ai nói nữ tặc được nam bộ đầu áp tải hồi kinh chắc chắn rất lãng mạn???

Ta không muốn an chay, ta không an củ cải muối, ta không ngủ ván gỗ aaaaaaa...

Sau đó đột nhiên nảy ra ý tưởng phi thường bi tráng: Con bà nó nếu như ai đó mời ta một đĩa “giò heo thủy tinh”, Dạ Lưu Ly nhất định đi theo làm tùy tùng, thế sống thế chết hầu hạ hẳn...Lệ rơi...

Tuy rằng trên thực tế ta gặp phải một bà mẹ kế, thế nhưng hàng trình áp giải này khẳng định không bình thản đến mức để cho Lãnh Lạc đem lão tử vào cái về đến kinh thành.

Thời điểm đi tới Hành Lâm trấn, Lãnh Lạc bắt đầu thận trọng lên, yên tĩnh, yên tĩnh một cách khác thường.

Im lặng đi vào một khách điểm bình dân, vậy mà bên trong đại sảnh đầy người, khốn, náo nhiệt như thế? Ngày hôm nay khách điểm miễn phí à?

Lãnh Lạc tìm một bàn ngồi xuống, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người chúng ta, tiểu nhị vui vẻ chạy tới, cười quyến rũ rất giả tạo: “Ba vị đại gia, muốn dùng điểm tâm gì?”

“Giò heo thủy tinh!!!!” Lão tử nhanh chóng hô lên bốn chữ này sau đó liếc ngang Lãnh Lạc, ai dám cự tuyệt giò heo thủy tinh của lão tử, lão tử cùng người đó liều mạng!!!

Ngoài dự đoán Lãnh Lạc lại không nói gì, đây là... Biểu thị ngầm đồng ý đúng không?

Nam Phách Thiên vẫn rất trấn định, với lời lão tử nói làm như không nghe thấy. Khụ, dưới tình huống không ai quan tâm, lão tử rốt cục phóng tay gọi lớn: “Còn có một tô thịt vịt, gà quý phi, bún thịt...ừ, còn có thể, thêm một tô canh ba ba!”

Sau cùng tiểu nhị lau mồ hôi đi. Ba người ngồi ở cạnh bàn mắt to trừng mắt nhỏ.

Khụ, ta nói Nam Phách Thiên à Nam Phách Thiên, người muốn đánh cũng chờ ta ăn no rồi mới đánh aaaaa...(mọi người: có cần chờ người tắm rửa xúc huân hương luôn không?)

Giò heo thủy tinh của ta...

Nam Phách Thiên người này chọn thời cơ động thủ rất thỏa đáng, chính là lúc lão tử nhìn giò heo lóng lánh thơm ngào ngạt trong tay tiểu nhị.

Vì vậy tốc độ xông lên so với Lãnh Lạc còn nhanh hơn, đối phó thỏa đáng với Nam Phách Thiên! Chết tiệt người bình thường dạy thủ hạ là dạy như thế này sao!!!

Hỗn chiến một hồi, dao chém binh rượt bay khắp trời, bàn ghế cũng không thể may mắn tránh khỏi. Một đám người vây đánh Lãnh Lạc. Hắn ỷ vào chính mình da dày thịt béo, tiểu nhân công kích lên tục cũng không che chắn một chút, trường kiếm cứ hướng tới trên cổ người khác tiếp đón, một vòng xuống dưới đã làm làm thịt vài mạng.

Cùng Nam Phách Thiên đánh một trận, rốt cục bị rống lên: “Điên rồi?? Con mẹ nó lúc này còn cùng lão tử đánh cái gì?? Còn không mau chạy!!!”

Lão tử cắn răng không nói lời nào, hừ, muốn chạy trước tiên phải cho ta vì giò heo thủy tinh báo thù rửa hận!!!

Mấy kiếm lúc đó đã đem Nam Phách Thiên bức tới góc tường, đang lo lắng nên chặt tay trái hay tay phải hẳn đây, thì ý thức được không đúng rồi, những tiểu lâu la này không phải tới cứu lão đại sao? Thấy lão đại sắp bị lão tử làm thịt, cũng không ai lại giúp một tay oa oa?

22. Chương 22: Giết Chết Cả Đám Các Người Dám Phá Hư Chuyện Tốt Của Lão Tử.

Quay người theo bầu trời đầy bàn chén bên trong tìm Lãnh Lạc, chắc, gian phòng đầy người như thế mà bị hấn giết hơn phân nửa.

Lão tử nhìn máu đầy đất, cũng đỏ hết mắt, giết chết cả đám các người dám phá hư chuyện tốt của lão tử!!!!

Nếu nói kỹ xảo sát nhân, lão tử xem ra, cũng là ăn đứt tên gia hỏa này. Nói thuần thực phỏng đoán Lãnh Lạc cũng phải cảm thấy không công bằng....!! Lưu Ly đao vừa xuất ra, người khác chỉ nhìn thấy soạt soạt rồi bỏ ngựa oa...(khán giả làm sáng tỏ: người này đối với mị lực cùng năng lực của bản thân gần đây từ bỏ đao cũng có thể nói thành dưa leo, mọi người không cần phải tin tưởng nàg!!!!)

Lúc hai người mở một con đường máu ra ngoài mới phát giác sai lầm, bên ngoài, người chi chút, ta không thêm để ý mấy người đó, khụ, đương nhiên nếu bọn họ chịu bỏ cung tên trong tay, lão tử tuyệt đối không ngại một mình chấp hết. Hoặc là, lão gia người giúp ta nói với bọn họ một chút?

Vũ tiễn từ trên trời soàn soạt giáng xuống, cũng may hai người phản ứng không chậm. Khi ta quay người lại Lãnh Lạc đã một tay kéo một cái bàn đứng vững ngay cửa.

Cúi người quỳ rạp trên mặt đất, hoàng hôn đã xuống, Lãnh Lạc rất tĩnh lạnh: “Chỉ cần chống được đến đêm.”

Mà lão tử chỉ lo lắng nhìn về phía mẹ kế: “Người con mẹ nó ngàn vạn lần đừng... Có thể tặng một trăng sáng liền không ...” (Quân Hoa: —|||||).

Tên bay vèo vèo trên đỉnh đầu, hái hoa vài năm, ngay cả lần cùng mỹ nam nam nào đó trốn trên xà nhà XXOO cũng không kích thích như vậy. Lãnh Lạc gần như đề sát nửa lưng lão tử, tuy nhiên lúc này không rảnh YY, lão tử cũng phát sợ đến dựng hết cả lông!!!

Người nghĩ xem mấy mũi tên này sắc bén như thế, nếu như trên da thịt vô cùng mịn màng trắng nõn như ngọc của lão tử lưu lại một dấu vết nhỏ... Mẹ nó sau này làm sao lão tử dám gặp người khác???

Vừa nghĩ như vậy đương nhiên cũng hướng tới trong lòng Lãnh Lạc co rút lại, quên đi, người dù sao cũng da thô thịt dày, bị đâm vài cái, nói không chừng còn tăng thêm vẻ mỹ cảm của chiến sĩ!

Tiếp đó chờ đến khi máu nhỏ lên người lão tử, mới phát hiện, lạnh mất tròng bóng đen này đây, Lãnh Lạc người là đầu gối sao? Bị thương cũng không biết la lên a? Cũng là người vốn phản ứng chậm chạp không cảm thấy đau?

Dùng sức đẩy hẳn một chút, hẳn đột nhiên cầm cánh tay lão tử, thấp giọng quát: “Đừng nhúc nhích.”

Một mũi tên vèo một cái bay sát qua lỗ tai lão tử, cấm pháp một tiếng lên cây cột phía sau đầu gối, lão tử rốt cục thu hồi xung động muốn nhảy dựng lên, Lãnh Lạc một tay ấn lên vai lão tử, đầu dựa sát vào, hơi thở trút xuống cổ lão tử.

“Trần bang chủ, hẳn là có thể sao?”

“Không được ngừng.”

“Thế nhưng Nam minh chủ còn ở bên trong...” Thanh âm càng lúc càng nhỏ, lão tử mới phát hiện không đúng, Trần bang chủ việc này cái gì, sẽ không dự định một cục đá hạ ba con chim chứ????

Đang trầm tư bị Lãnh Lạc ôm lẩn một vòng, cuồn cuộn đến ven cạnh tường, Lãnh Lạc đánh giá độ cao của bức tường. Người này, chẳng lẽ còn nghĩ vượt tường mà chạy hay sao?

Ngủ gật cũng biết bao vây xung quanh mà đứng dậy? Lúc này mà ra ngoài, lập tức xuất hiện hai con nhím.

Hắn chuyên chú nhìn tường, người này trên người to nhỏ bị đâm vài chỗ, đầu vai còn một mũi tên bị hắn bẻ gãy, mũi tên vẫn còn ở bên trong, thế mà lông mày cũng không nhăn một chút nào. Tốt, đúng là hán tử!!

“Ta đi ra trước, người ở lại bên trong, thừa dịp lúc xung quanh lơ lửng lập tức đi.”

“Cái gì?”

Hắn nói xong lại dự định đi tới, bị móng vuốt lão tử keo lấy: “Người điên rồi?”

“Người là phạm nhân của ta, trước khi định tội, ta có trách nhiệm bảo vệ an toàn cho người.”

“Không phải... Ta nói Lãnh Lạc người cái quái gì thế!!”

“ Người sẽ không hiểu rõ.”

“Ê ! Đứng lại.”

Nắm Lưu Ly đao, giống như cắt đậu hủ trên tường đá vô thanh vô tức cắt ra một cái động lớn, cũng may ánh sáng không tốt, không ai phát giác ra. Từ trong động đi ra ngoài, bên ngoài quả nhiên có cung thủ hầu hạ.

(U hồn cốc chủ: Một cây đao mà cắt tường đá ??? Cắt tường mà không thành một cái lỗ mà thành một cái động??? (T_T) Quick Trans nó trans như thế... Mình chỉ có thể tuân theo.)

Quay đầu lại nhìn Lãnh Lạc, hắn lại đang nhìn chăm chăm Lưu Ly đao trong tay ta, con người đen kịt âm tình bất định.

Lão tử thăm dò tại trong động thử bò ra, làm ra bộ dáng như có người ra vào, sau đó kéo Lãnh Lạc quay trở về.

Lãnh Lạc trước mắt sáng ngời: “Chỗ trú?”

Trước đi vào chỗ trú, thuận tay lật đổ giá cắm nến, lại đổ rượu xuống đất, một trận đại hỏa. Sau đó dời qua phiến đá trên mặt, đem đặt trên miệng chỗ trú. Vì vậy một kỹ viện kết bạn với một quả dưa chuột một đêm.

Bên ngoài vẫn còn tiếng người cùng tiếng động, chỉ chốc lát sau, chỉ còn thanh âm đại hỏa thiêu đốt lẫn lộn sụp đổ. Lãnh Lạc cởi y phục, điểm nhanh mấy huyết đạo, sau đó bắt đầu rút mũi tên ra ngoài, lão tử hết sức bội phục nhìn, thẳng nhai này làm bằng sắt a!!!!

“Dạ Lưu Ly.” Ban đêm, thanh âm hắn cùng hăm trú ẩn này lạnh lẽo y như nhau. Lão tử run lên một chút, cung không hề gì. Dù sao thì với tình trạng thân thể của hắn hiện giờ, cũng đánh không lại ta. Trầm tư hắn nói tiếp: “Vì sao lại cứu ta?”

“...” Dù là lão tử da mặt dày, cũng không dám nói là vì món giò heo thủy tinh kia. Vì vậy không thể làm gì khác hơn là trầm mặc. Mà hắn nhìn cũng không ra dấu hiệu động thủ, chỉ là nói tiếp: “Trong tay của người, đúng là Dạ Lưu Ly đao? Thế nhưng theo ta được biết, đó là vật Hồ quốc tiến cống cho triều đình...”

Nói chưa xong lão tử một đao đi qua, hắn nghiêng đầu, rồi ngã xuống, rốt cục thành công làm cho hắn câm miệng.

23. Chương 23: Nhìn Cái Gì Vậy.

Đến gần sáng, đánh thức Lãnh Lạc, phát giác người hắn rất nóng, khi đó còn tưởng rằng bên ngoài đại hỏa nên trong động nhiệt độ có hơi cao đi.

Hắn một mạch đi ra trước, thật vất vả mới đến một tiểu viện, hẳn phía trước đột nhiên lão đảo, sẽ té ngã, lão tử vô ý thức thò tay đỡ, như chạm vào quả cầu lửa. Cây cỏ cháy sạch cùng cái người bị nướng nóng này như nhau.

Lão tử vừa ôm vừa kéo hắn đi vào, bên trong không còn ai. Thật vất vả đưa hắn lên giường, bắt chấp gì khách gì chủ, tại vách tường tìm được vài vò rượu, dùng ngân châm đâm thử vài cái, vô sự. Rót cho hắn nửa chén, vì vậy hắn rốt cục bị sắc tỉnh.

Một mặt ho kinh thiên động địa, một mặt tỏ ý bảo lão tử cầm chén.

Nhìn hình dạng hắn hình như không chết được, lão tử rốt cục yên lòng. Lại rót hết nửa bát rượu giúp hắn tẩy vết thương. Hắn lại không phản kháng, nhẹ nghiêng đầu từ từ nhắm hai mắt lại.

Người này thật là phi thường thích hợp với câu da dày thịt béo, lão tử cảm thán thật sâu, không lưu ý lau một đường xuống tới bắp đùi.

“Bỏ bàn tay bẩn thỉu của ngươi ra!” Hắn trầm giọng quát một tiếng, làm ta giật mình tỉnh lại. Ngẩng đầu, ánh mắt hắn mang theo vẻ chán ghét mãnh liệt, ta nhún nhún vai, ném kim sang được trong tay qua, sau đó không đợi hắn nói tiếp, xoay người, đóng cửa.

Bao lớn bao nhỏ khiêng về đã sắp tới buổi trưa, hắn vốn đang ngồi, nhìn thấy lão tử, lại không biết biểu thị như thế nào. Lão tử thì không sao, nhiều năm như vậy, da mặt sạm đã đao thương bất nhập.

Kéo một cái ghế ngồi xuống bên giường hắn, rút ngân châm ngâm ở trong rượu ra, hắn nhướng mi: “Làm cái gì?”

Lão tử đẩy hắn ngã, sau đó bắt đầu ghim kim. Hắn vừa mở miệng, cũng không kịp nói hết câu. Nửa canh giờ sau, đại thể thu phục xong. Con người đen thẫm của hắn vẫn nhìn lão tử, vẫn như cũ không một chút nhú mày.

Đến phòng bếp dạo qua một vòng nhỏ, lão tử cuối cùng thông thả trở về.

“Ặc, ngươi biết làm cơm sao?”

“...”

“Được rồi, không sợ no chết sao!” Thời điểm hắn nói những lời này, lão tử đã ăn đến chén thứ tư, lập tức bất mãn nói: “Chính ngươi cũng ăn ít lại đi.”

Hắn vừa thu bát đĩa, vừa thản nhiên nói: “Ngươi sao lại so với ta được.” Lão tử lập tức nổi giận: “Ta sao không thể so với ngươi?”

“Ta là nam nhân mà.” Miệng vết thương trên tay còn chưa khép lại, hắn lại ngâm vào trong nước. Ta vốn định ngăn cản, nhưng hắn nói câu kia “Ta là nam nhân mà” làm ta nghĩ lại tại nơi đó hắn đã nói “Ta đi ra trước, ngươi ở lại bên trong, thừa dịp lúc xung quanh lơ lửng lập tức đi.”

Nhiều năm như vậy, chưa từng có ai sống chết trước mắt lại đối với ta khách khí như vậy. Vì vậy cảm thấy choáng váng một hồi, hắn đã rửa chén xong. Cho nên lão tử không thể làm gì khác là quên đi.

Buổi tối, chính hắn bôi thuốc, thay băng gạc cũng chỉ có lão tử hỗ trợ. Nhưng mà tay tận lực không chạm vào thân thể hắn, nói cũng kỳ quái, đối với thân thể cực độ cường tráng này đây, lão tử vậy mà không có một chút tà niệm.

Bởi vì hắn có quan uy của nhất đại thần bộ!!!! Lão tử tự giác phát ra bộ dáng quy nạp.

Hắn vẫn ngồi trên giường nhập định, lão tử đốt đèn, thu dọn chiến lợi phẩm ban ngày thì phát hiện quên mua cho hắn quần áo. Không có biện pháp, cầm áo khoác của hắn, dùng ngân châm xỏ sợi tóc, dưới đèn làm một việc cảnh giới cao, thêu hoa bên cửa sổ.

Bao lâu rồi chưa chạm vào châm? Lão tử cười khổ, phát hiện đường may đã không còn tinh xảo. Vì vậy rơi vào đường cùng, tại xung quanh vết rách thêu lên hoa mai ám văn, như vậy chỗ vết rách làm thành cảnh hoa, hiệu quả cuối cùng cũng làm bản thân vừa lòng.

Khâu thêm vài chỗ, vừa nhấc đầu mới phát hiện trời đã khuya, mà Lãnh Lạc còn chưa ngủ, ngáy ngốc tròng mắt xem lão tử. Cho nên lập tức rống lên một tiếng: “Nhìn cái gì vậy!” Hấn lại vội vàng quay mặt đi.

24. Chương 24: Bắt Cả Quan Viên Cùng Đạo Tặc!

“Dạ Lưu Ly. Vốn là người đẹp, thế nhưng...”

“Dừng lại!”

“Nhìn xem tư thế người ngồi hiện tại, Dạ Lưu Ly, người rõ ràng đã từng học qua gia giáo rất tốt. Thứ người đang thêu là “dạ tuyết ám hàn mai” đúng không? Loại tay nghề thêu này vẫn rất phổ biến trong cung. Thêm Lưu Ly đao của người cũng là thánh phẩm của Hồ quốc tiền công Thiên triều nhiều năm trước. Thế nhưng hoàng cung chưa hề ghi lại bảo vật này bị mất trộm.”

“Câm miệng!”

“Dạ Lưu Ly, ta chỉ là một bộ khoái, trách nhiệm của ta là mang người về kinh đô, giao cho Đại Lý tự. Nhưng vì sao Dạ Lưu Ly, lấy mĩ mạo cùng trí tuệ của người, làm sao như thế? Nếu quả nhiên là ham mê nam sắc, hoàn toàn có thể mưu cầu người tình ta nguyện, cần gì phải...”

“Nói xong chưa?” Nghiêng người đứng ở bên giường hấn, dán mặt vào có thể cảm giác được hô hấp của hấn. Vì vậy Lãnh đại thân bộ rút cục bỏ dỡ thao thao bất tuyệt, bất an mà dựa sát vào bên trong.

Một người hái hoa tặc đứng bên giường, trên giường là thiết tháp nam đang trọng thương, nửa thân để trần, nghĩ như thế nào thế nào hấn là trước bồ nhào lên hấn đem hấn XX, lại XX, lại XX.

Nhưng mà cuối cùng ta không có làm như vậy, kỳ thực trong thế giới của Dạ Lưu Ly rất ít có gì đó sạch sẽ. Mà người này, không thể nghi ngờ là một người trong đó.

Nhẹ nhàng vỗ vỗ khuôn mặt tuần tú của Lãnh Lạc, nhìn sắc mặt hấn xanh đen, vút cho hấn nụ cười của hái hoa tặc, đang muốn đi ra ngoài, thì có một người chậm chạp đi thông thả lại đây.

“Thật tiếc nuối, bản tọa còn tưởng rằng có thể chứng kiến một màn tình cảm mãnh liệt này, Dạ Lưu Ly, người thật làm ta thất vọng.”

Nghiêng đầu nhìn nửa ngày, lão tử rút cục nhớ lại rồi —— tiểu tiện nam!

Hấn vẫn không khách khí, tiến đến một phen ôm thắt lưng lão tử, môi đã đặc biệt ái muội dán trên lỗ tai lão tử: “Thế nào, có nhớ ta hay không?”

Người này so với lão tử cao hơn một cái đầu người, loại xu thế này nhìn như lão tử là tiểu nhược thụ a. Không được, ôm cùng bị ôm, tuyệt đối là phi thường khác biệt nha!

Vì vậy ôm cổ hấn, nhón chân hôn trộm một cái: “Nhâm giáo chủ, biệt lai vô dạng a.”

* Biệt lai vô dạng: hy vọng bạn vẫn khỏe từ khi chúng ta chia tay.

Lãnh Lạc trên giường lạnh lùng nhìn qua, lão tử giật nhẹ tay áo Nhâm Thương Long, ta cũng không tin hấn thực sự là vì tìm ta mà tới: “Nhâm giáo chủ, ra ngoài rồi nói.”

“Nói ở đây. Với kinh công của bảo bối, sau khi ra ngoài bốn tọa cũng không nắm chắc có thể truy đuổi được.”

“Khụ, giáo chủ xem ngài nói như vậy, ha ha...”

“Ta cần binh phù của Nhiếp Kiềm.” Hấn đột nhiên nghiêm mặt nói, lời nói ngắn gọn ý nghĩa làm người ta kinh sợ, thẳng thắn rõ ràng.

“Cùng ta có quan hệ gì?”

“Không quan hệ. Tuy nhiên nếu bảo bối nguyện ý có thể dùng nó đổi lấy Hoa Mạt Ly.”

Cái này lão tử thật là cứng lại rồi, nữ nhân tham tiền kia sao lại thua trên tay tiểu tiện nam này?

“Đương nhiên, vẫn còn thời gian lo lắng một chút. Vừa lúc mấy ngày nay bốn tọa cũng không có việc gì, có thể theo bảo bối đi xung quanh một chút.” Thằng nhãi này vừa sờ loạn trên người lão tử, vừa nắm cả người lão tử đi ra ngoài.

Người của hắn bắt đầu nâng Lãnh Lạc dậy, kỳ thực hắn nói ra những lời này trước mặt mọi người, lão tử chỉ biết Lãnh Lạc khẳng định chạy không thoát. Cho nên dứt khoát không nói thêm câu nào.

Ở Y Hương các ngủ một hồi, thì trời sáng.

Thời điểm xuống lầu, Nhâm Thương Long cùng Lãnh Lạc đã ngồi một lúc lâu, hơn nữa có vẻ như nói chuyện không được vui thích. Bày đặt không để ý tới một bữa sáng thịnh soạn, lại quản gì phá vỡ sự tình này.

Con người của ta luôn luôn thông suốt, trước tiên mặc kệ mấy chuyện phiền lòng, ăn sáng. Vì vậy tay trái nắm một cái bánh bao gạch cua, tay phải xách một cái bánh chèo tôm, khởi động đứng lên.

Tầm mắt của Nhâm Thương Long vẫn lên xuống theo chuyển động trên tay lão tử, mãi cho đến khi lão tử ăn uống no đủ, những người khác cũng không có động thủ.

Bữa sáng hoàn tất, sau đó là thời gian dành cho chính sự.

“Ta muốn gặp Hoa Mạt Ly.”

“Đừng nóng vội, theo bốn tọa vài ngày bàn lại việc này đã.”

Vì vậy thời gian chính sự xong.

“Như vậy chúng ta đi núi Vu Hồ chơi đi.”

Nhâm: “...”

Lãnh: “...”

25. Chương 25: Ba Người Đi Tất Có Bóng Đèn

Thế là cứ như vậy, lúc buổi chiều, ba chúng ta cùng mấy người ma giáo hộ pháp bao một con thuyền hoa xuất phát.

Khụ, nhưng mà thuyền vừa xuất phát lão tử lại hối hận. Bên hai cạnh bàn, một người vênh váo tự đắc nhìn lão tử, giống như hắn giết cả nhà lão tử hiện tại đang chuẩn bị giết nốt lão tử, một người ánh mắt khiển trách mãnh liệt dường như lão tử giết cả nhà hắn hiện tại đang chuẩn bị giết chết hắn.

Xung quanh sáu vị hộ pháp đầu gối nhau đứng, nhìn bức tranh này thế nào cũng rất quý dị.

Trong chốc lát liền có vũ cơ xinh đẹp dâng lên hoa quả tiên mỹ, nếu nhất định phải nói đi theo Nhâm giáo chủ này có gì tốt, ta chỉ có thể nói, trình độ xa hoa của thằng nhãi này tương phản hoàn toàn với Lãnh Lạc.

Rượu, là rượu nho Ba tư tốt nhất, vũ cơ là của Đạm Y Hương nổi danh nhất vùng, ngay cả thuyền hoa tùy tiện thuê cũng là hình dạng cầu toàn.

Một tay xách chùm nho, một sờ tới trái lựu, mắt nhìn tới trái hạnh. Lãnh Lạc thờ ơ, Nhâm Thương Long bưng ly rượu màu hổ phách, sau đó ngửa mặt, biếng nhác tựa ở ghế dựa trái găm vóc, khóe miệng khẽ nhếch, tự tiểu phi tiểu.

Đang lúc chiến đấu hăng say, thành linh một bàn tay duỗi qua, vòng tại thắt lưng lão tử, dùng sức kéo một cái đem lão tử ngã vào trong lòng hắn. Thật ra không cần ta nói các vị cũng có thể biết chủ nhân của bàn tay heo này là ai rồi đúng không?

Với một tư thế phi thường ái muội ghé vào ngực hắn, hắn cúi đầu xuống hôn lên trán lão tử, sau đó lập tức dời khỏi chiến trường, tiếp tục hôn môi lão tử. Vừa rồi trong mắt vẫn còn vẻ vân đạm phong thanh giờ lập tức hiện ra tính công kích mãnh liệt.

Tay lão tử đặt tại toàn ki huyệt của hắn, nhìn kỹ một chút, hắn thở gấp thả tay ra, ta cũng không biết vì sao tức giận như thế, có thể là bởi vì làm ở trước mặt Lãnh Lạc, phần nộ cùng một chút có tật giết mình.

Tiện tay xách chùm nho ra đầu thuyền. Không ngờ vừa mới đứng định, một bàn tay người từ phía sau đẩy lão tử ngã nhào vào trong nước. Một tiếng cứu mạng còn không kịp la lên, đã rơi xuống phía dưới rồi.

Ta, !!!!!!!

Thời điểm tiểu tiện nam từ trong nước ôm thắt lưng lão tử, lão tử trực giác đã muốn tắt thở, hấn nhấn mạnh không cho lão tử giãy dụa. Lúc ấy trong óc mơ hồ một mảnh, chỉ nhìn thấy nước, một mảnh nước thâm sâu.

Ngay lúc lão tử sợ hãi than thở cho sinh mệnh của mình, bờ môi tiểu tiện nam đột nhiên đi tới, vẫn cười tà như cũ thoỉ không khí qua. Ta một chút cũng không nghĩ muốn chấp nhận, tự mình khí phách, thật sự. Thế nhưng lại lập tức ôm chặt lấy hấn sống chết không buông, bất thành linh linh ngộ được hàm nghĩa của từ cọng rơm cứu mạng.

Hấn chỉ lắc đầu ý bảo lão tử không nên lộn xộn, sau đó tay kéo ra đai lưng lão tử. Lão tử triệt để kinh hãi, thẳng nhãi này sẽ không muốn ở chỗ này chứ??

Đánh chết lão tử cũng không tin hấn có thể chống đỡ một hồi XXOO, tưởng rằng bản thân là cá voi xanh sao?

Vì vậy lúc đó tay chạm ngực hấn, dùng kỹ xảo đầu ngón tay nhẹ nhàng chơi đùa, hấn run rẩy một chút, dường như khép hờ mắt hưởng thụ, tim đập từ từ nhanh hơn, sau cùng khẽ thở dài một hơi, ôm lão tử nổi lên trên.

Gần như chặt vật mà bò lên bờ hồ, liếc nhìn hình ảnh trong nước, tức thì dùng nội lực làm khô y phục. Quay đầu lại phát hiện ánh mắt quái dị của Nhâm Thương Long, thế là lập tức nói sang chuyện khác: “Người không sợ Lãnh Lạc đuổi đến!!!”

“Hấn mới đối với người gốc như vậy.” Hấn vẫn chậm rãi đi tới: “Mới vừa dùng là Mộc Xuân Phong tâm pháp.”

Lão tử nghiêm mặt một chút, hấn vẫn như cũ tự tiểu phi tiểu: “Người ẩn dấu thực lực, Dạ Lưu Ly, quả nhiên mỗi lần thấy người đều có ngạc nhiên. Vu Tuyền nói không sai, có lẽ thật sự chỉ có người, mới có thể lấy binh phù từ trong tay Nhiếp Kiềm.”

Lúc tới tổng đàn Ma giáo, đúng là hoàng hôn.

Mọi người trong Ma giáo xếp thành hàng quỳ lạy, nghênh đón Nhâm Thương Long, tràng diện to lớn làm cho lão tử chắc lưỡi không ngớt.

Mọi người vừa mới quỳ xuống thì có một mỹ nữ trang phục lộng lẫy chậm rãi đi tới. Ngạc hoàn thúc phát màu lam, chính giữa điểm một viên nguyệt minh thạch, nửa vai để trần, vừa mỹ lệ vừa yêu tà, xem ra hấn là loại hình Nhâm Thương Long yêu thích.

“Vu Đình cung nghênh giáo chủ.” Nàng cúi người, trước ngực liền nhộn nhạo lộ ra. Lãnh Lạc làm như không thấy, đúng là một nam nhân gốc gác nghiệt ngã điển hình.

“Vị này nói vậy là Dạ cô nương?” Mỹ nữ mị nhãn như tơ nhìn về phía ta.

Đối với hiểu biết của bản thân về Nhâm Thương Long, cùng với ánh mắt như làn thu thủy bắn qua của mỹ nữ, lão tử lập tức thông minh linh ngộ được —— hai người kia có chuyện mờ ám không cho ai biết a.

Ánh mắt trực tiếp lướt qua nàng, thấy phía sau nàng có một nam nhân cao to ngạo mạn, vai rộng eo thon, khí chất phi phàm, chỉ là... Thấy quen mắt thế nào đó? Vì vậy sắc tâm nổi lên: “Hai vị tất có chính sự cần trao đổi, Lưu Ly trước không nên quấy rối thêm nữa. Nhưng mà hoàn cảnh trong Giáo, Lưu Ly không quen thuộc, có thể hay không...”

Nói chưa xong, bên kia Nhâm giáo chủ đã nhíu mày: “Chính sự kế tiếp người cũng có phần.”

Lão tử bằng mọi cách không tình nguyện theo sau những nguyên lão thánh nữ hộ pháp gì đó đi vào trong. Vu Đình kia hầu như dựa sát vào trên người Nhâm Thương Long, người xung quanh đều là bộ dáng nhìn quen không sợ hãi. Lão tử cũng không có hứng thú chen lấn khoe khoang phong tình, vì vậy rút lại phía sau, cùng mỹ nam vai rộng eo thon đứng sau Vu Đình sống vai mà đi.

Hai người cứ như vậy trên đường đi tâm sự một chút, mắt thấy sắp quỵên rũ thành công, đột nhiên tiểu tiện nam nói: “Ngồi xuống nói đi.”

Giờ mới phát hiện bất tri bất giác đã đi đến đại sảnh! Mọi người tìm được vị trí của chính mình ngồi xuống, Vu Đình ngồi ở bên người Nhâm Thương Long, nghiễm nhiên là bộ tịch của giáo chủ phu nhân, mỹ nam kia, ặc, trên đường nói chuyện với nhau mới biết được gọi là Vu Tuyền, ngồi ở bên phải Nhâm Thương Long, sau đó là nguyên lão, Lãnh Lạc ở ghế dành cho khách khứa.

Cứ như vậy lão tử khó xử, ta nên ngồi làm sao?

Xung quanh quay đầu lại nhìn, ta hướng đến chính giữa bàn nhảy lên, sau đó xếp bằng ngồi xuống.

Mọi người lặng lẽ. Một lúc lâu, tiểu tiện nam rốt cục nói vang vang: “Dạ Lưu Ly, đây là bản đồ bố cục Bắc quân doanh...”

Oa oa chít chít...

Lão tử trầm tĩnh nhìn một đồng lớn tư liệu có thể đè chết ta trước mắt : “Ta muốn gặp Hoa Mạt Ly.”

“Có thể.”

26. Chương 26: Tình Yêu Cùng.....

Dọc theo con đường đá nhỏ chuyển qua hành lang màu đỏ gấp khúc, ta gặp được Hoa Mạt Ly. Nàng là sư phụ ta, là người giống như ta cùng mang tiếng xấu là hái hoa tặc.

Có lẽ là vì thái dương bổ âm? Thời gian cũng không có lưu lại nhiều vết tích trên mặt nàng. Mà nay nàng không màng danh lợi an tĩnh, cùng nữ nhân hung hãn bức bách ta luyện công trước kia khác biệt quá lớn.

“Người đã đến rồi?” Lúc xuất sư, chúng ta gần ba năm không có gặp mặt, nhàn nhạt ba chữ này, làm ta trong một lúc không biết làm thế nào. Đột nhiên, nghĩ lại đêm đó, từ nơi hoang vu ấy đi ra, nàng lẳng lặng đứng ở phần mộ lộn xộn cây cỏ trong bóng đêm, cũng thần nhiên an ninh như vậy.

Ta lẳng lặng đến gần nàng, trên tay nàng, đôi tay ngọc đã từng xuất ra Phát hoa châm kinh hồn, hôm nay vậy mà lại là tú hoa châm (kim thoa đó)!! Nụ cười của nàng dịu dàng như nước, phía sau tiểu tiện nam dĩ nhiên chưa từng đi lên.

Ngồi xuống trên ghế nhỏ ở trong phòng, ánh mắt của nàng rốt cục đình chỉ quan sát: “Người trưởng thành rồi Lưu Ly, rất khó nghĩ ra đáng đáp trẻ con khi xưa.”

Ta trầm mặc, tiểu tiện nam không có tiến vào, như vậy khẳng định đã tìm được biện pháp để nàng thuyết phục ta rồi.

Đối diện trầm mặc thế này, ta đã từng cho rằng, nữ nhân này nếu có một ngày chịu bán đứng ta, như vậy nhất định là vì rất nhiều tiền, thế nhưng sau cùng, nàng bán đứng ta, chỉ là vì một nam nhân.

Yên lặng đứng dậy, thời điểm rời đi, nàng gọi ta lại, nàng nói: “Ly nhi, xin lỗi.”

Ta cúi đầu đi trên hành lang trầm hương mộc gấp khúc, Nhâm Thương Long không nói lời nào, trước mặt Lãnh Lạc đứng thẳng tắp ở lan can bên cạnh, khi đi qua bên người hắn, hắn đột nhiên thấp giọng nói: “Đừng đi.”

Ta ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt hắn đen kịt nhưng lại nhìn về nơi khác, rồi lại lặp lại một lần: “Đừng đi.”

Mỉm cười nhìn về nam nhân cao to lãnh ngạo phía trước, sau đó chuyển sang Nhâm Thương Long, ta nói ta đi.

Nhâm Thương Long không có nhìn ta, hắn đột nhiên quay đầu đi, hắn nói vậy là tốt rồi. Sau đó một hồi thân mình rời bước đi nhanh.

Nhâm Thương Long lưu lại lão tử nửa tháng, đó là lần đầu tiên ta biết, thì ra mỗi một ngày trôi qua đều xem như đã tới ngày cuối cùng thực sự sẽ rất khoái nhạc.

Cùng hần dạo chơi phần lớn địa phương Ma giáo, thậm chí thời điểm hần té tự tại Ma Thần điện cũng mang theo ta. Đại khái cũng hiểu được là ta không còn sống được bao lâu, cho nên cũng cho ta càn quấy một chút. Thánh nữ kia ban đầu còn ra vẻ oai phong với lão tử, trải qua ba lần bị lão tử đánh bại, rốt cục thu liễm.

Nhâm Thương Long kia cũng thực sự là kỳ quái, nhìn vợ mình bị đánh thành đầu heo, lại có thể mang khuôn mặt mỉm cười, một bộ biểu tình nhàn nhã.

Lãnh Lạc cũng thần kỳ an tĩnh, người Ma giáo hần là hận hần nghiêng rằng nghiêng lợi, thế nhưng bất luận kẻ nào cũng không dám có nửa điểm bất kính. Đại khái rất nhiều người ăn qua đau khổ, vừa hận vừa sợ đi. Tuy rằng đang bị thương, nhưng hồ chết vẫn còn dư uy a.

Một ngày trước khi rời đi, nửa đêm tỉnh lại cư nhiên phát hiện Nhâm Thương Long đang ngủ bên người. Thấy cái người này cũng không phải là nguyên nhân làm lão tử kinh ngạc, chỉ là hần tới mà không đánh thức ta là lần đầu tiên.

Cẩn thận từng li từng tí, dùng ngón tay chọc hần tỉnh ngủ : “Uống say? Đi nhằm phòng?”

Hần mở mắt ra mê hoặc, ngắm lão tử một cái, lại nhắm lại, sau đó cánh tay ôm lão tử, lại tiếp tục ngủ.

Sáng sớm trời còn chưa sáng, thăng nhai này đã kiên quyết kéo lão tử lên. Lão đại à cho dù đi ăn trộm cũng không cần sớm vậy chứ!!! Lão tử cầu nhàu bị hần kéo vào Ma Thần điện, hiểu được mới thất kinh, lẽ nào người này sau một đêm thay đổi chủ ý, muốn đem lão tử nướng hiến cho Ma thần????

Đang kinh hãi đánh giá phương hướng đột phá vòng vây, mới vừa động, Nhâm Thương Long đột nhiên bắt động thanh sắc đè lại cánh tay lão tử, sau đó tại mi mắt lão tử thấp giọng nói: “Đừng sợ.”

Lão tử ngẩng đầu thực sự là nhìn không được nước miếng ào ào. Nếu như nói trước đây, lão tử chỉ nghĩ thăng nhai họ Nhâm này rất tuần tú, thì giờ này đây, thật là “kinh hồng nhất phiết”!!!!

* Kinh hồng nhất phiết : nói chung là đẹp kinh dị hehe cho phép mình chém gió đoạn này.

Mọi người, đừng cười trộm, lão tử rất ít khi văn nghệ như thế!!!!

Một thân hắc bào, trang phục chủ tể trên người Nhâm Thương Long, hoàn toàn nhìn không ra vẻ phong lưu ngày thường. Tóc dài đen kịt như nước chảy thẳng đến thắt lưng. Sắc mặt đoan trọng nghiêm túc, bình tĩnh dường như nghịch chuyển sinh tử thần linh.

Hần khép mắt thì thảo niệm cái gì đó, lão tử nghe không hiểu, thế nhưng rất kỳ quái mà tẩy hết tất cả tạp niệm.

Thánh nữ kia đứng ở phía dưới tượng Ma thần, nhìn về phía lão tử với ánh mắt phi thường oán độc. Nhâm Thương Long một tay nắm tay lão tử, vốn định kéo tay rời ra, thế nhưng hần nhìn như không để tâm, lại nắm cũng rất chặt.

Chịu tội như vậy qua nửa ngày, trời cũng vừa sáng.

Trước ánh bình minh rời khỏi Ma giáo, trên đường đá lớn, không có ánh trăng.

Nhâm Thương Long phất tay cho thuộc hạ thối lui, bản thân đi theo ta. Thánh nữ kia vốn muốn theo, nhưng họ Nhâm chỉ dùng một ánh mắt liền thành công dọa lui nàng.

Trên đường tia sáng rất mờ, nếu như không nghe tiếng bước chân, tựa hồ không cảm giác được phía sau có người. Lão tử yên lặng đi phía trước, ta không phải không biết Nhiếp Kiềm là cái dạng người gì.

Nếu như không biết, ta cần gì trốn tránh hần như thế này!!!

Đắc tội người của hần nếu như rơi vào trên tay hần, không phải sợ chết, mà là sợ không chết được.

Đi giữa một mảnh trời đất mịt mù như thế, dĩ nhiên rồi cũng tới cuối đường. Phía trước, là ra khỏi phạm vi thế lực của Tổng đàn Ma giáo.

Phía sau tiếng bước chân của Nhâm Thương Long cũng ngừng lại, nói thật lão tử có chút hoài nghi thăng nhai này tự mình tiễn lão tử có đúng hay không là lo lắng lão tử trên đường bỏ trốn.

“Không có gì muốn nói với ta sao?” Thời điểm hần nói những lời này, đối mặt với bầu trời sáng mờ, có loại cảm giác như sắp mọc cánh thẳng thành thần tiên.

“Nếu như thất bại, ta có thể khai người ra không?”

“...”

27. Chương 27: Gặp Lại Nhiếp Kiềm

Bắc Thần quân quy, nữ tử không được tùy tiện đi vào quân doanh trọng địa. Một thiết tháp nam tử đen thui như than đá lẫn một vòng ra cản lão tử, cao giọng gào.

Lão tử sao có thể đi tiếp, lập tức ghìm ngựa, ngạo nghễ nói: “Ta dự định tiến vào sao? Kêu Nhiếp Kiềm đi ra tiếp ta.”

Mọi người lặng lẽ.

“Đi đi a, hay là các người không nhận ra hần?”

“To gan, tục danh của tướng quân, há có thể cho nữ tử như người gọi sao, còn không xuống ngựa!!!” Người phía dưới trái lại giận dữ, ngoài ý liệu ngã vào lão tử.

“Tham tướng, người xem nữ nhân này đầy yêu khí, tám phần mười là gian tế phiên bang phái tối, thuộc hạ thấy trước vẫn là nên bắt giam.”

Cái gì ???

Lão tử giận!!!!

“Ta là người vợ trong truyền thuyết của Nhiếp Kiềm, nghiêm khắc mà nói, các người hần là nên gọi một tiếng phu nhân.” Nhảy xuống ngựa tát mười cái vào cái miệng người đang phát ngôn lộn xộn, sau đó chậm chạp nói ra.

Vì vậy nơi đây toàn thể hóa đá.

Có người hồi phục trước tiên chạy vào trong mật báo. Lão tử chậm rì rì dẫn ngựa đi vào, giờ không ai dám ngăn cản.

Lúc Nhiếp Kiềm tới sắc mặt bất biến, cười đến nhu tình như nước, cái người này, khi sát khí càng nặng, thì lại càng cười ôn nhu.

“Dạ...” Chú ý tới thuộc hạ bốn phía, hần rất nhanh ẩn giấu tên của ta: “Sao lại đi đến đây?”

“Muốn cho phu quân một niềm vui bất ngờ a.”

“Khụ... khụ khụ... Đi theo ta.”

Ở giữa quân trưởng của hần, tìm cái ghế ngồi xuống, sát khí hần rốt cục bạo phát.

“Người tới làm cái gì?”

“A, Nhiếp tướng quân không phải khắp nơi treo giải thưởng tước nã Dạ mã sao? Bản thân hôm nay đưa đến cửa lĩnh thưởng.”

“Nói thật!”

“Có người uy hiếp ta đến trộm binh phù của ngài.”

“Ai?”

“A, ngài không biết sao?”

“Người của bát hoàng tử?”

Đưa tay rót uống bình trà trên bàn hần, đúng là trà Long Tĩnh cực phẩm, hần cũng không truy vấn nữa, có một số việc chính hần hiểu rõ.

Lục ca cùng Bát hoàng tử sớm muộn gì cũng có một ngày thế này. Thắng làm vua thua làm giặc, chỉ nhìn kết quả thôi.

Nhiếp Kiêm là người của Tứ ca, cho tới nay người này vẫn ủng hộ thái tử, mà Bát hoàng tử lại âm thầm lôi kéo thế lực này.

Lần này Nhâm Thương Long bắt ta đề ra yêu cầu như vậy, tám phần mười cũng là ý định tới gây rối.

Ta nắm chắc hần sẽ không giết ta, bởi vì rõ ràng để một nước cờ bên người, chung quy vẫn tốt hơn so với trong bóng tối. Hơn nữa ta ngênh ngang xuất hiện trước mặt thuộc hạ hần, hần không thể giao đãi, vả lại, binh phù của hần...

Lúc hần bước đi thông thả ra ngoài trường đột nhiên quay đầu lại: “Dạ Lưu Ly, người rốt cục là loại người nào?”

Lão tử uống trà: “Tạm thời là phu nhân người đi.”

“...”

Về sau ở trong lều trại hần, hần cũng bớt lo, dù sao so với thả ta quấy rối ở bên ngoài cũng tốt hơn?

Đã trải qua mấy ngày mới phát hiện người này...Đẹp thì đẹp thật nhưng thật là xứng với cái tên ma bệnh a...Mẹ ơi, chọc ngón tay một chút liền cứng người, làm sao mà làm binh mã đại nguyên soái aaaaaa.

Có đôi khi hần ngồi dưới đèn đọc sách đến khuya, đi ngủ cũng luôn tự giác dựa vào bên giường, cũng may giường đủ rộng không đến nỗi chật vật. Quan hệ này rất kỳ quái, vô cùng chán ghét lại phải ở chung một chỗ.

Hần toàn bộ khó nhìn được nhân ảnh, lão tử vị trí trong quân thập phần gì kia, không ai dám bắt kính, không ai dám tới gần.

Cả ngày nhàn rỗi, phát hiện phía sau quân doanh có một ngọn núi cao lớn, đỉnh núi vách đá cheo leo cô độc, người thường khó có thể lên tới, thật là một nơi rất an tĩnh.

Vì vậy lúc hoàng hôn, có thói quen đứng ở tuyệt lĩnh đỉnh, tà dương dần lặn, tử hà như máu.

Trời cao đất xa.

Liền có ý nghĩ tự do cùng cực. Yên lặng cõi sạch toàn bộ y phục, dùng Lưu Ly đao đề lên, kéo thúc phát xuống, mặc tóc bay tán loạn, mở song cửa ngênh đón ánh sáng bầu trời. Tự kỷ cũng tốt, biến thái cũng được, dù sao giờ khắc này, tuyệt đối vô câu vô thức.

* Vô câu vô thức: tự do tự tại muốn làm gì thì làm.

28. Chương 28: Binh Phù

Buổi tối, Nhiếp tướng quân tôn kính của chúng ta lại ho ra máu. Lão tử vỗ trán, hơn nửa đêm hần cũng không lên tiếng, lấy khăn tay lau một chút, lại nằm xuống —— tiếp tục ho.

Nếu không phải thật sự rất âm ỉ, lão tử khẳng định sẽ không quản hần, nhưng là vậy, hơn nửa đêm rồi còn muốn cho người ta ngủ nữa không.

“Ê, ta nói người này trong quân doanh không có quân y sao?”

“Không liên can tới người.”

“Chết tiệt !!!!”

Khuyên bảo nhiều lần không có kết quả, lão tử cuối cùng cam chịu số phận, choàng bậy một kiện y phục đứng lên. May là hai ngày nay mò mẫm quen thuộc nơi này.Ở được phòng bào chế qua loa thuốc trị ho, kéo một người dậy, phân phó hần trước nên làm thế nào.

Nghe nói là tướng quân cần, hần cũng không dám qua loa.

Nhiếp Kiềm cảnh giác do dự hồi lâu, cuối cùng cũng là chịu không được ánh mắt thuộc hạ, chậm rãi uống. Thế là nửa đêm về sáng, lão tử miễn cưỡng an ổn ngủ một chút.

Ngày thứ hai quân y kia sang đây bắt mạch sau đó nhìn lão tử thành Bồ Tát sống, hận không thể lập tức cúng bái. Phi thường vui vẻ mà nói phu nhân, tướng quân có ngài chiếu cố chúng ta an tâm a...

—

Về sau, mọi người yêu cầu ta chăm nom ăn uống của Nhiếp Kiềm, ta thật ra muốn điều phó độc được trực tiếp thuốc chết hần đây.

Vừa làm xong thực đơn tối của Nhiếp Kiềm, thằng nhóc kia khí thế tràn đầy đi vào. Mấy ngày nay vì điều trị thỏa đáng, hần càng thêm bán mạng mà xử lý công văn, thao luyện quân đội.

Thời điểm đi ngủ buổi tối vẫn hết sức quy củ, chỉ là không giống như trước dán bên giường nhỏ ngủ.

Ngày thoáng qua như thế rồi tới mùa thu. Khi Bạch Hoa Hoa của Hoa Mạt Ly lẫn quần trên không trung, ta cuối cùng hiểu rõ bản thân phải lập tức ra quyết định.

Ngày đó ở trên đỉnh núi phía sau, vẫn ngẩn ngơ đến khi tà dương chìm xuống, mới nhớ tới quên viết thực đơn cơm tối cho Nhiếp Kiềm!!! Tên này đừng làm cá cho hần ăn mới tốt!

Đang lúc đứng dậy liền thấy được hần, gập mặt như vậy có chút xấu hổ. Lão tử toàn thân quả nhiên như là móc treo quần áo. Vốn muốn mặc vào, vừa nghĩ quên đi, con mẹ nó đây là tự do của lão tử.

Ánh mắt hần lúc đầu có hơi lo lắng, biến thành chán ghét hết sức quen thuộc, bước một bước, xoay người đi rồi.

Ta ở trên đỉnh núi ngây ngốc đến khuya, sau cùng vẫy tay gọi xuống Bạch Hoa Hoa, Nhiếp Kiềm bình phù, kỳ thực ta thật lâu trước đây nhằm lần thu thập được, hần cũng biết, thế nhưng hần đánh cược, cược ta có biết hay không.

Nhìn Bạch Hoa Hoa phi xa, rốt cục nhìn không thấy nữa. Lão tử đột nhiên sinh ra một tia bất đắc dĩ, Hoa Mạt Ly, tự giải quyết cho tốt đi.

Buổi tối trở về, lão tử rất tức giận, tên kia thực sự làm cá cho hần ăn!!!!

Lại viết phương thuốc, Nhiếp Kiềm ngược lại uống thành thói quen, nhìn cũng không thấy.

Buổi tối hần hầu như một đêm không ngủ, lật qua lật lại rất nhiều, rốt cục khoác áo đi ra.

Bát hoàng tử một ngày nhận được bình phù, khẳng định lập tức hành động. Nhiếp Kiềm hết sức chăm chú, tiến nhập trạng thái chuẩn bị chiến tranh. Gian tế trong quân, tự cho là chôn giấu rất khá, thế nhưng cuối cùng từng bước từng bước bị tóm đi ra.

Vì vậy ta mở mang kiến thức được cực hình chém ngang eo, ngũ mã phanh thay, thủy ngân rót lỗ tai vân vân và vân vân.

Chạng vạng ngày nào đó, cuối thu trời trong.

Lão tử ôm bầu rượu tại đỉnh núi độc ẩm. Sau đó không bao lâu Nhiếp Kiềm đi lên. Ở bên cạnh ta, khom chân ngồi xuống.

“Đang nhìn cái gì?” Thanh âm hần rất nhẹ, không giống như bình thường hiệu lệnh tam quân lạnh lùng nghiêm túc.

“Nhìn chim nhạn.”

“Người nhìn thấy gì?”

“Thân bất do kỷ.”

Hần bên cạnh rõ ràng cứng người một chút, sau đó kinh ngạc nhìn mấy con chim bay về phía nam kia, thật lâu thật lâu không nói lời nào.

Sau cùng lão tử không thể làm gì hơn là đánh vỡ cục diện bế tắc: “Nhiếp Kiềm, nếu như binh phù của người không tìm thấy, làm sao bây giờ?”

Hắn lập tức lại hứng thú lên: “Nếu là người, người làm sao bây giờ?”

“Nếu như là ta, ta liền làm giả một cái.”

“Cái gì ????” — —++++.

“Xùy, thứ này đây lấy ra cũng chỉ là thuận tay, đưa ra ai dám dùng kính lúp soi a? Người nói thật là thật, ai còn dám nói là giả.”

29. Chương 29: Thái Tử Điện Hạ.

Nếu luận dụng binh, Bắc Thần vương triều không ai là đối thủ của Nhiếp Kiềm.

Ngày đó ở trên ngọn núi, nhìn ánh tà dương vô tận, lão tử đột nhiên nghĩ, có lẽ là một lần cuối cùng ở đây. Chờ Tứ ca đăng cơ, lão tử muốn đi tái ngoại, Hoa Mạt Ly nói tái ngoại trời đông giá rét, sông Mã sẽ bị đóng băng, khi trời tối, tinh quang soi sáng bị băng tuyết chiết xạ, giống như gặp ảo cảnh.

Nhiếp Kiềm đang ở Tuyên Thành Quan cùng Nhâm Thương Long giằng co, một bên hoàng mệnh trong người, muốn đuổi tận giết tuyệt, một bên ý vào địa thế dễ thủ khó công, chết cũng không nhường.

Dây dưa như thế, lại đến hai năm ba tháng.

Ta cuối cùng gặp được Tứ ca, sắc, hay là ta phải nói ta rốt cục gặp được Thái tử.

Ngày đó buổi sáng, Nhiếp Kiềm từ rất sớm dẫn người đi nghênh tiếp hắn, lão tử lần đầu tiên cũng theo đi. Đại đội nhân mã, hắn đứng giữa vạn người, cùng mười bốn năm trước như nhau tư thế oai hùng ào ào.

Ta nhớ tới lúc còn rất nhỏ rất nhỏ, hắn mỗi lần đi săn bắn đều mang về rất nhiều tiểu động vật cho ta, lần đầu tiên dạy ta cầm viết lông, lần đầu tiên dạy ta cưỡi ngựa, lần đầu tiên dạy ta kéo cung bắn tên.

Hắn vẫn thăm mền Lục Y mỹ nhân của phụ hoàng, mỗi ngày ở trước mặt ta nói, Lục tỷ tỷ hôm nay mặc y phục gì, nhảy múa điệu gì a, đánh khúc nhạc gì gì, còn vụng trộm làm thơ cùng người khác.

Ta gặp chuyện không may ngày đó, hắn lấy danh nghĩa săn bắn, bên ngoài tiêu diệt.

Ta không biết ta vừa xuất thần mơ màng lâu như vậy, lúc lấy lại tinh thần ánh mắt hắn cũng đi qua trùng trùng điệp điệp đội nghênh đón nhìn thấy ta. Bốn mắt nhìn nhau, cuối cùng vừa nhìn có thể thấy trong mắt hắn đã không còn như xưa, bọn họ đem tầng tầng lớp lớp cách trở thành trường lũy phủ kín, trong lúc nhất thời lão tử không thể cảm khái, nhiều năm như vậy rồi a.

“Khụ, Điện hã, mời bên này.” Nhiếp Kiềm đánh vỡ yên lặng, cực kỳ vô ý chặn lão tử, đem Thái tử lên xe ngựa. Một thân mình hoàng Thái tử, một cước bước vào xe, đột nhiên lại xoay người, hào khí sang sảng tươi cười, rốt cục hiện ra bóng dáng Tứ ca của ta: “Kiềm, chúng ta có bao nhiêu năm không cùng cưỡi ngựa rồi?”

“Đã bốn năm rồi.”

“Lên ngựa!”

Loại sự tình này làm sao thiếu ta! Lập tức xông lên: “Còn có ta!”

Nhiếp Kiềm nhú mày, Thái tử quay đầu lại, nhãn thần mỉm cười, một bộ biểu tình quả nhiên.

Tam kỳ như điện, cuối cùng Nhiếp Kiềm thắng. Lão tử khó chịu nghĩ, nếu như sau này không để cho hắn dùng được điều dưỡng, khẳng định không thắng được. (mọi người: — —|||||)

Vào trong doanh địa, bọn họ bắt đầu thảo luận địa thế tình hình chiến đấu các loại, lão tử đối với việc này không có hứng thú. Vì vậy đến phòng bếp nhìn xem có cái gì ăn ngon không.

Vừa đi vào trong đã bị một bàn tay đang cầm muối lôi kéo: “Phu nhân, người xem xem canh như thế sẽ không ngon miệng chứ?”

Đang vội vàng, thì thị nữ Tử Linh của Thái tử đi vào, nhanh nhẹn bố trí bữa cơm, còn cùng ta nói chuyện mấy câu, chậm rãi thân thiện đứng lên. Ta đột nhiên nhớ tới, hỏi nàng có biết hay không tiên hoàng có một phi tử gọi là Lục Y.

Nàng lập tức biến sắc, nhỏ giọng nói: “Phu nhân người đừng hỏi người khác nữa, thái tử rất kiêng kỵ việc này.”

“Chúng ta nói nói một chút này thôi.”

“Nghe đâu là ở chỗ Lục Y nương nương phát hiện nam nhân gì đó, tiên hoàng hạ lệnh ban thưởng nàng cái chết. Người nói có đáng trách hay không, cứ nhiên thái tử tự mình chấp hành. Nói với bên ngoài bạo bệnh mất.

Ta yên lặng mà ném canh, một lúc lâu Tử Linh bên người lúng ta lúng túng hỏi: “Phu nhân, không nóng sao?”

Ta phi phi phi phi phi...

30. Chương 30: Sau Cùng Hoa Mạt Ly.

Hai người tính đông tính tây, kết quả vài lần tấn công đều thất bại.

Tuyên Thành Quan là chỗ hạ du sông Mã, tự cung tự cấp, lương thảo đầy đủ. Trong nhất thời muốn đánh bại, trên cơ bản không có khả năng.

Khi Nhiếp Kiềm cùng Thái tử đi Tuyên Thành, cứ nhiên phi thường tốt bụng mang ta theo. Đáng lẽ lão tử có ý định cùng Chu công chơi cờ đây, thế nhưng phó tướng Lý Thành của Nhiếp Kiềm nói ngoài Tuyên thành có băng hồ, trên băng hồ có rất nhiều dạ quang điệp

*Gặp Chu công: đi ngủ.

Khi sắc trời dần tối, thì giống như ánh sáng cực Bắc trên băng hà tái ngoại.

Vì vậy lão tử bị kích động đi theo sát.

Thế nhưng khi đi mới phát hiện bị lừa!!!!!! Lão tử xung quanh Tuyên thành vòng vo cả buổi, căn bản không có nơi nào có hồ nha...

Đang lúc mờ mịt, đột nhiên trên cổng thành, một bạch y nữ nhân xuất hiện, lão tử giục ngựa lên trước xem, đây là cái chiến thuật gì????

Đang do dự, nàng kia từ trên tường rơi xuống. Thân thể kia vừa nhảy, ta đột nhiên nhận ra nàng. Tất cả đều mất đi màu sắc, ta từ trên lưng ngựa bổ nhào về trước, bước qua vai vô số binh sĩ, đó là tốc độ nhanh nhất từ trước đến nay của ta.

Thế nhưng... Vẫn chậm...

Bạc đá dài dưới thành, huyết sắc u ám.

Ta đột nhiên không có dũng khí đi qua.

Lúc trước khi nàng từ trên tay Trần Phong cứu ta đi ra, mờ ảo hư vô, hoa lệ bình tĩnh như vị thần nghịch chuyển sinh tử.

Khi đó nàng như thấy rõ mòn một tương lai của ta, nàng nói hà tất chi, cho dù ta đem người trở về, người cũng không thể quay về.

Nữ nhân trong trắng như lưu tuyết hồi phong, nữ nhân thanh tĩnh như trí giả, cuối cùng... Cũng rơi vào ái tình cũ rích.

Ta lẳng lặng mà đứng ở xa xa.

Nhâm, Thương Long! Nhâm, Thương, Long!!

Lại một lần tấn công thất bại, Nhiếp Kiềm hơi nhú mảy, Tứ ca đứng trước mô hình địa thế chờ ra. Lão tử buồn chán mà chơi đùa một tòa núi xuyên sông, cầm chén trà trên bàn, đem nước châm rãi rót vào mô hình, thuận miệng hướng về Nhiếp Kiềm nói: “Nhiếp, người nói Tuyên Thành Quan địa thế thấp như vậy, nếu như sông Mã đột nhiên vỡ đê, sợ là chìm ngập đến một mẫu cũng không còn a.”

Người bốn phía khiếp sợ nhìn lão tử, Nhiếp Kiềm cùng Tứ ca hơi nâng người, lại cúi đầu nhìn về phía nước chảy trên mô hình.

Lão tử chậm rì rì bước đi thông thả ra ngoài, tháng tư dương quang, phi thường sáng lạn.

Vì thế tại đây ngày nào đó tháng tư không phải là thời kỳ lũ lụt, sông Mã đột nhiên vỡ đê, hai bờ sông dân chúng gặp nạn vô số, Tuyên Thành Quan về sau càng trầm trọng.

Tứ ca hăng hái bừng bừng chuẩn bị xuất binh, ta lấy tay phủ phủ đầu ngựa hấn, Nhiếp Kiềm cau mày nói: “Cẩn thận, Tật Điện sợ người lạ!” Thế nhưng Tật Điện chỉ là khinh thường vẩy vẩy đầu, phát ra tiếng phì phì trong mũi.

Ta có chút muốn cười, nó rất sợ người lạ a, khi còn nhỏ thường xuyên loạn đá đùa giỡn cung nữ, mà hôm nay cũng đã trở thành một lão mã. Tứ ca dựa ở trên ngựa, ta một bên sờ trán Tật Điện, một bên cười hấn: “Tứ hoàng tử, lúc này xuất binh, ngài rốt cục là minh quân, hay là thổ phỉ!!!!”

Bọn thị vệ rút đao chỉ chờ chủ tử ra lệnh một tiếng là xông lên băm vằm lão tử, Tứ ca chỉ vung tay lên ngăn lại.

Người thông minh, một chút liền thông suốt.

Sông Mã lũ lụt đột phát, Thái tử điện hạ mở kho thóc cứu trợ thiên tai, tiếp tế phản dân. Tên tuổi hiền đức thiên hạ đều biết, lòng dân đều hướng về, cùng năm tháng sáu, Bát hoàng tử ra khỏi thành quy hàng, được phong Lạc Vương.

Ta cho rằng lúc này đây tiểu thuyết đã đến phần cuối, bởi vì lão tử đã phá vỡ được vòng vây, lão tử chuẩn bị đi tái ngoại xem ánh sáng cực Bắc.

Thế nhưng Nhiếp Kiềm đi vào, ngơ ngác hết nửa ngày, nói đi ra ngoài đi dạo chút đi.

31. Chương 31: Băng Hồ Nhất Mộng

Nguyên lai bên ngoài Tuyên thành thật sự có băng hồ.

Không phải là mặt hồ kết băng, mà là khắp hồ một mảnh yên tĩnh, như một khối thủy tinh, xung quanh trai xinh gái đẹp cùng hoa đại, ai nha, nói chung là rất đẹp.

Lão tử tại thăm cổ bên bờ hồ lần một vòng, lần đến một thân toàn vị cỏ xanh. Sau đó lão Nhiếp ngồi xuống trên cỏ, này... Này tính là hẹn hò sao ????

Tốt nha, dù sao lão tử cũng không ngại lại mai khai nhị độ.

Lập tức nhào tới, từ phía sau ôm cổ hấn, cọ cọ trên lưng hấn. Xem hấn...Không phản ứng.Vì vậy cúi đầu trên mặt hấn hôn chụt một cái, vẫn như cũ không phản ứng.

Vậy...Đứa nhỏ này sẽ không chịu kích thích gì chứ????

Lão tử rất lo lắng mà gọi một tiếng: “Nhiếp Kiềm?”

Hấn mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, đơn giản dùng một âm đơn tiết trả lời vấn đề: “Ừ?”

“Người... Không có việc gì chứ?”

“Có thể có chuyện gì?”

Vì vậy lão tử yên lòng đẩy ngã hấn trên cỏ, từ vành tai đi xuống một đường gặm gặm cắn cắn liếm liếm, thân thể hấn cũng không thô ráp như người nhiều năm chinh chiến sa trường, mà ngược lại trong suốt nhẵn mịn, ôm vào trong ngực có vài phần cảm giác nhỏ bé yếu ớt.

Lão tử hăng hái bừng bừng cời đai lưng hăn, hăn đột nhiên nói một câu, hại lão tử hồn phi phách tán: “Dạ Lưu Ly, theo ta đi.”

Khi hăn nói những lời này, ánh mắt ánh lên màu xanh của cây cỏ, hiện ra vẻ tỉnh mịch.

Không biết vì sao, trong nháy mắt này, trong đầu ta nhìn thấy hình ảnh Hoa Mạt Ly máu bắn tung tóe.

Vô ý thức lùi nhanh về sau, lão tử lắc đầu, không nói. Nói chơi sao, ta làm sao có thể vì một thân cây mà buông tha cả cánh rừng nhiệt đới.

“Ta cam đoan sẽ cho người hạnh phúc.” Về mặt của hăn cùng ánh mắt đều nói lên hăn rất nghiêm túc, thế nhưng ta nghe thấy chỉ cúi đầu: “Không ai sẽ hạnh phúc.”

Hăn đứng dậy đem lão tử ấn vào trong lòng, nhẹ nhàng mà xoa đầu lão tử, cúi đầu nói: “Gả cho ta ?”

Lão tử phì cười đẩy hăn ra: “Đều nói không muốn không muốn, người nha thấy phiền hay không!!!!”

Kết quả người này nổi giận: “Không muốn không muốn không được, lẽ nào người thực sự ti tiện như thế thay đổi nam nhân hàng ngày??? Người như vậy cùng với kỹ nữ trắng hoa có gì khác nhau???”

Sau đó lão tử cũng nổi giận: “Khác biệt ở chỗ, lão tử muốn đè người, không cho phép người không muốn!!!!”

Vì vậy hai dã thú phần nộ bạo phát bắt đầu trên cỏ lăn qua lăn lại, trên đường Nhiếp Kiềm vài lần muốn tranh quyền khống chế, thế nhưng hăn không phải là đối thủ của lão tử.

Sau cùng chỉ có thể tùy ý lão tử ngạnh thượng cung ăn sạch sẽ.

Xong việc lão tử vẫn còn cảm giận trong lòng, phần nộ đem hăn vứt trên cỏ, bỏ đi.

Trở về doanh địa mới vừa cầm gói đồ, thấy Lý Thành tại ban chỉ huy vận chuyển lương thảo, vì thế thuận miệng hỏi hăn làm cái gì vậy.

Thằng nhãi này cười vẻ mặt lấy lòng: “O, phu nhân, đây là lương thực cho dân chạy nạn Tuyên Thành Quan.”

Lão tử không thèm: “Chỉ vài bước như vậy, làm cho bọn họ qua đây lĩnh là được.”

“Sao có thể a, hai ngọn núi, tiếp qua Tuyên Thành, quay lại cũng tới trưa ngày hôm sau. Hơn nữa đối thành như vậy, còn có khí lực leo núi sao?”

Lão tử hồ nghi nhìn hăn: “Tuyên thành, không phải là Tuyên Thành Quan sao?”

Hăn đột nhiên ngậm miệng, cuống quýt che lấp: “Phu nhân, mặt tướng phải đi chuẩn bị lương thực, làm lỡ thời cơ tướng quân sẽ trách tội.” Sau đó chạy như bị chó dí.

32. Chương 32: Lãng Đẳng Vân.

Bát hoàng tử đúng là trực tiếp trốn vào Tuyên Thành Quan, nếu như Tuyên thành không phải là Tuyên Thành Quan, như vậy hăn là thành trì của Tứ ca. Hoa Mạt Ly cho dù là bị Nhâm Thương Long phụ bạc, lại thế nào từ trên tường thành Tứ ca nhảy xuống??

Ta đột nhiên không dám nghĩ tiếp, cho dù nàng muốn nhảy, lại trùng hợp nhảy ngay lúc đó?

Ta cảm bực đồ yên lặng ở trong lều, ta không thể đi như vậy, ta nghĩ muốn đi Tuyên Thành Quan, gặp Nhâm Thương Long.

Giống như một đoàn hỏa thiêu ở trong lòng, mặc kệ là ai, máu Hoa Mạt Ly lưu lại ngoài Tuyên thành, ta muốn tòa thành đó phải bồi hoàn gấp trăm gấp nghìn lần.

Giờ Ngọ, Tứ hoàng tử đãi tiệc.

Ta gặp được Bát hoàng tử, hăn tất nhiên không nhận ra ta.

Ta ngồi bên người Nhiếp Kiềm, cách Tứ hoàng tử chỉ một vị trí. Lúc tất cả đứng dậy đáp lễ Tứ hoàng tử, ánh mắt Nhiếp Kiềm nhìn về phía ta, ta biết là vì cái gì.

Rượu của ta có độc, là đại nội bí chế Ma phí tán.

Trúng độc này giống như người đang ngủ, thế nhưng hết thấy giác quan đều thanh tỉnh. Chỉ là không thể di chuyển, không thể nói chuyện, bất luận thế nào cũng không tra ra giấu hiệu trúng độc.

Ta mỉm cười, ta nói Thái tử điện hạ, nô tì kính ngài một chén .

Thị vệ hần vẽ mặt gương cung bệ kiếm nhìn ta, ta nhẹ nhàng cùng hần chạm cốc, vang lên một tiếng đình nhỏ làm cho ta thở dài. Tứ ca, chúng ta, vậy mà lại đi tới bước này.

Thừa dịp trong chớp mắt hần ngửa đầu, ta người đao hợp nhất bổ nhào tới, thị vệ hần còn không có phản ứng, nhưng là hần nhanh chóng nghiêng người tránh khỏi chỗ hiểm. Nhiếp Kiềm cơ hồ phản xạ có điều kiện nhào qua đây, khi Lưu Ly đao đâm vào lá phổi hần, ta phải bứt ra lui về phía sau.

Hầu như mọi người đều đánh tới, quy tắc của lão tử, một kích không trúng, bứt ra bỏ chạy.

Đột nhiên xảy ra biến cố, rất nhiều người trong doanh trước đây vẫn gọi phu nhân không kịp phản ứng, ta chỉ dây dưa ứng phó cùng Nhiếp Kiềm.

Vừa thoát khỏi quân doanh hần, không ai có khả năng đuổi theo được. Nhiếp Kiềm trên cánh tay lão tử lưu một đao, không nhẹ không nặng. Lão tử vừa đi vừa cảm giận chửi, nghìn vạn lần mẹ nó, không được lưu lại sẹo đó.

Một người trong núi trốn vài ngày, vết thương trên tay xác định sẽ không lưu lại sao, mới vừa quyết định xuất thủ lần nữa, ở dưới hàng rào ngay chân núi, ta thấy Lăng Đằng Vân. Ít đi khí phách kiêu ngạo khi mới gặp gỡ, hần dẫn theo một gã sai vặt, trà trộn ở phố phường vàng thau lẫn lộn.

Thấy ta, hần cư nhiên cũng run sợ thật lâu mới phản ứng.

“Người sao lại ở chỗ này?” Hần thấp giọng, tận lực không làm người khác chú ý. “Khắp thành đều là thông cáo truy bắt người, người còn không thay đổi diện mạo bên ngoài mà chạy!” Lời nói tràn đầy lo lắng thân thiết, cho nên lão tử rất cảm động “Người tới tìm ta?”

“Ta có thể không tìm sao! Nói đi là đi, ngay cả một lá thư cũng không lưu lại. Ta Lăng Đằng Vân dù sao cũng không phải này nọ, người cũng không cần nhắc lại phạm tội sẽ xử tử a.”

Hần có chút kích động, thanh âm dần hơi cao, ta nghĩ ta nhất định cười rất vui vẻ. Vô ý thức mà vuốt ve mặt hần, hần cũng an tĩnh lại, vẽ mặt thâm tình nhìn chăm chú lão tử.

“Trước tìm chỗ trốn đi.”

“Lăng Vân sơn trang tại đây có tòa biệt quán, ta mang người đi.” Hần lôi kéo ta đi phía trước, ta cười khổ, người TM kéo người trong nhà lẫn lộn với ta a...

“Lăng Đằng Vân, tội chứa chấp khâm phạm, đủ đem cả nhà người tịch thu tài sản rồi chém a.”

“Lẽ nào cứ như vậy mặc kệ người?”

“Người quản không được.”

Thế nhưng lần này người này hết sức tùy hứng “Quản không được cũng phải quản.”

“Ngay cả mẹ người cũng đồng ý?” Hỏi vặn lại một câu như vậy, hần cuối cùng trầm mặc, cúi đầu cắn môi. Ta quay ngược hướng bước đi.

33. Chương 33: Lãnh Lạc

Đại lễ tân hoàng đăng cơ hoãn lại, ta biết hần bị thương không nhẹ. Triều đình quả nhiên lại phái Lãnh Lạc truy bắt ta... Tiểu thuyết này một chút hồi hộp đổi mới cũng không có.

Ta ở một tiểu trấn gặp lại Lãnh Lạc, vẫn như xưa trang phục màu đen, dáng người cao ngất, trên tay là thô thiết liên hắc sắc hiện ra quang cảnh âm u.

* Thiết liên : dây xích sắt

Lão tử mỉm cười đối diện với hắn: “Lãnh đại danh bộ, chúng ta lại gặp nhau.”

Hắn không cười, cũng không nói lời vô ích, lạnh lùng rút kiếm, nói động thủ đi.

Cùng hắn giằng co, trong thời gian ngắn khó phân cao thấp. Bên trong hỗn loạn đao quang kiếm ảnh, tiếng người nhốn nháo, tiểu trấn trong nhất thời người chạy trốn không còn một bóng.

Hắn nhếch môi, không ngừng biến hóa chiêu thức muốn khiêu chiến cực hạn của ta.

Có mồ hôi theo cổ ta trượt xuống dưới, nhãn thần hắn vẫn rất lạnh tĩnh, một chiêu lại một chiêu không có ý đồ cùng ta tử chiến, ta biết hắn lôi kéo, kéo dài tới khi thể lực ta hao hết.

Nhưng là ta không thể chết được, bất luận kẻ nào giết Hoa Mạt Ly, đều phải trả một cái giá vô cùng nghiêm trọng!!!!

Xoay chuyển bên phải Lưu Ly đao, lam quang nở rộ, Mộc xuân phong ta còn chưa hiểu rõ, thể nhưng đành phải vậy, liều mạng như thế, sinh tử đều do số trời!!

Khi cả người cùng đao lam quang mang theo nhiệt cứu bỏ qua, hắn một tay bấm quyết, là một tư thế hoàn mỹ thủ thế ngênh địch, sau đó khi đao tới ngực, hắn đột nhiên bỏ kiếm.

Đối mặt với vô lâm thần thoại tâm pháp, hắn phi thường an tĩnh mà quảng kiếm đi.

Ta liều mạng không chế, nhưng không thu thế được, khi Lưu Ly đao nhập vào ngực hắn, ta cảm thấy so với giết chính mình còn khổ sở, còn đau lòng hơn.

“Người...” Ta đột nhiên không biết nói cái gì, cổ họng như bị vật gì nuốt trụ.

“Ta đột nhiên phát hiện ra ta đỡ không được. Cho nên vứt vũ khí nhận lấy cái chết, như vậy ọi người thấy ta cố ý nhường người, chẳng phải là so với bị giết sĩ diện rất nhiều.” Hắn mỗi một chữ đều nói rất nhẹ, rất chậm, khóe miệng mang theo ý cười nhàn nhạt.

Tâm lý của ta đột nhiên đã không còn hận.

Một tay nắm lấy hắn, mặc hắn ngã vào trong lòng, Lãnh Lạc, lão tử làm sao cho người chết dễ dàng như vậy.

Cuối cùng vẫn liên lụy Lăng Đằng Vân, ta bắt đắ dĩ nhìn Lãnh Lạc trên giường. Bị thương đến chỗ hiểm, hiện tại nửa chết nửa sống. Thuốc của hắn cần nhiều dược liệu quý giá, thể nhưng... Lão tử không có tiền.

Lúc này đây mới phát hiện lão tử cả đời vợ vệt của cải, cả đời chưa từng tiết kiệm tiền tài.

Lăng Đằng Vân nghe nói xong, chỉ trợn trắng mắt: “Thiếu tiền? Ta phải làm gì?”

“Người trên người có tiền?”

“Ta xuất môn chưa bao giờ mang tiền.”

Lão tử: —|||||||.

34. Chương 34: Bắc Thần Đệ Nhất Thương

“Lăng Đằng Vân người xem cái chỗ màu xám kia có phải là dược quán không?”

“Ta hình như không phụ trách trông coi dược quán.”

“...”

Một lần nữa cầm cái siêu giúp Lãnh Lạc sắc thuốc, Lăng Đằng Vân đang đút thuốc hắn, thì ông chủ Hoắc chủ cửa hàng đồ cổ lớn nhất vùng đến cửa thăm: “Ai nha, Lăng huynh.” (Lăng: người có biết nhục không, râu ria một xấp đầy mà gọi Lăng huynh!!!!)

“Lăng huynh a, người lần trước bán cho ta kiện hàng kia...”

Lăng Đằng Vân: “Khụ khụ khụ khụ...”

Ông chủ Hoắc: “Kiện hàng kia...”

Lăng Đăng Vân: “Khụ khụ khụ khụ...”

Ông chủ Hoắc: “Kiện hàng kia...”

Lăng Đăng Vân: “Khụ khụ khụ khụ...”

Ông chủ Hoắc: “Lăng huynh người đang bị bệnh có đúng hay không?”

Lăng Đăng Vân: “Không,có.”

Ông chủ Hoắc: “Ách, người lần trước bán cho người thiếp của ta cái bô a, ai ui mẹ của ta, hai người cứ tranh giành nhau oa...”

Lãnh Lạc: — —|||||

Lão tử: — —++++

Lăng Đăng Vân: -

Ông chủ Hoắc: “Được rồi, gần đây có mặt hàng nào mới không? Có thì nhất định phải thông báo trước tiên cho tiểu đệ, tiểu đệ tuyệt đối sẽ không khiến Lăng huynh chịu thiệt...”

Lăng Đăng Vân: “Hàng mới cái đầu người a, cút!!!!”

Bầu không khí rất xấu hổ, lão tử thật ra không sao cả, có cái tên SB kia nguyện ý mắc mưu, còn biện pháp nào hơn. Lãnh Lạc lại bướng bỉnh ngồi dậy: “Không được lừa lọc đảo điên.”

* SB: xưng hô miệt thị người khác thì dùng từ này, chi tiết hơn mời liên hệ google hoặc baidu.

Lăng Đăng Vân vẽ mặt ủy khuất: “Thế nhưng...”

“Khụ khụ... không cho phép lừa gạt người khác.” Ta nhìn hẩn lại ho ra máu, cũng chỉ rống lớn lên với Lăng Đăng Vân: “Kêu người không được, người có nghe không!!!”

“Nghe thấy rồi, nghe thấy rồi.” Hẩn vừa ứng phó, lại vừa bưng thuốc đút Lãnh Lạc.

Editor: Lăng Đăng Vân hình mẫu nàng dâu nhỏ trong truyền thuyết, rất ngoan, rất hiền, rất tiểu thụ huhuhu @-@

Sáng sớm hôm sau, Lăng Đăng Vân gọi lão tử đi ra ngoài.

“Ngày hôm nay chúng ta thu mua thanh nhiễm bồ, mười hai lượng bạc một cái.”

* Thanh nhiễm bồ : thuốc nhuộm xanh

“Oa, thứ quý giá như vậy có ích gì?”

“Làm bộ như theo ta không biết rõ, nhớ kỹ, nhiều người biết đến càng tốt.” Vì vậy hôm đó, trực tiếp tại tiểu trấn thu mua thanh nhiễm bồ mười hai lượng một cái, tiểu trấn ồn ào, nghị luận sôi nổi.

Lão tử mê hoặc.

Ngày thứ hai bắt đầu phát hiện có thật nhiều thương nhân bắt đầu thu mua thanh nhiễm bồ, sau thanh nhiễm bồ càng ngày càng quý, càng ngày càng khó thu, chúng ta mua mười hai bộn họ mua mười lăm, chúng ta mua mười lăm lượng bộn họ mua hai mươi lượng, chúng ta hai mươi lượng bộn họ ba mươi lượng, chúng ta ba mươi lượng bộn họ bốn mươi lượng.

Ta lo lắng hỏi Lăng Đăng Vân, hẩn thông dong đi bỏ củi thêm vào lò thuốc, nói: “Tốt lắm oa, chờ khi lên tới năm mươi lượng, ta năm mươi lượng một cái bán cho bọn hẩn, ta có hàng hóa sợ gì bọn họ.”

“...”

Thanh nhiễm bồ rất nhanh giảm giá xuống, từ một trăm thành chín mươi rồi đến tám mươi lượng, sau cùng khi còn mười lượng bạc, Lăng Đăng Vân toàn bộ mua trở về, sau đó nâng lên thành một trăm lượng bạc tiếp tục bán ra...

Mọi người đều nói người này có bệnh, không bao lâu, quan Khâm sai Bắc tuần. Không biết từ miệng ai nói ra, sau cùng tất cả mọi người đều biết Khâm sai thích quan viên mộc mạc, đối với vải vóc quần áo đồ dùng hàng ngày rất yêu thích màu xanh. Vì vậy một đêm đó, thanh nhiệm bổ tiêu thụ tốt, Lăng Đăng Vân trước lấy ra một trăm cái, bán hết, lại lấy ra năm mươi cái nâng giá bán...

Tất cả mọi người chỉ biết càng ngày càng quý, cho nên điên cuồng tích trữ, thanh nhiệm bổ bình thường không ai hỏi đến một đạo đạt đến tìn cảnh nghìn vàng khó cầu.

35. Chương 35: Ách...

Vết thương của Lãnh Lạc phục hồi rất chậm, may mà hắc vốn trầm mặc ít lời, cũng không hành động nhiều, nếu đổi lại là Lăng Đăng Vân nằm cả tháng trên giường như thế, sợ rằng đã sớm buồn bực đến chết.

Trên đường phố nơi nơi lo thu xếp nghênh đón Khâm sai, canh gác cũng nghiêm ngặt hơn rất nhiều. Tiểu trấn này gần núi sâu, giữa sườn núi có một suối nước nóng, đối với chữa thương rất có lợi, vì vậy giúp Lãnh Lạc đến ở tại sườn núi.

Vũng nước rất lớn, hơi nóng tràn đầy mùi lưu huỳnh.

Đỡ Lãnh Lạc tiến vào vũng nước, hắc ở trần thân trên, thân hình cân xứng rắn chắc, làn da màu lúa mạch trong hơi nóng ửng hồng lên, trước ngực là hai đóa hải đường trắng mịn non mềm.

Hắc vốn đang nhắm mắt điều tức, tựa hồ như thấy ánh mắt của ta, mở mắt. Bốn mắt nhìn nhau, hắc nhếch môi quay đầu đi, vậy mà đỏ mặt...

Oa oa oa, Lãnh Lạc người không nên mê hoặc lão tử ngay lúc này, bằng không thì không chừng làm ra chuyện cảm thú cũng không bằng nha...

Xoay người đang muốn đi dạo chỗ khác, đột nhiên một tay hắc bắt cạp váy lão tử, sau đó nhàn nhạt mở miệng: “Ta nhận biết Dạ Lưu Ly, cho tới nay đều là tùy tâm sở dục.”

* Tùy tâm sở dục :thích là làm

Khẳng định ánh mắt lão tử ánh lên: “Thật có thể hả ????”

Mắt hắc nhìn về nơi khác: “Muốn tắm thì tắm đi, suối nước này cũng không phải của ta.”

... Lãnh Lạc người thật không hiểu phong tình...

Trên bờ, Lăng Đăng Vân ôm một đồng lớn thuốc bổ được liệu, tại nơi lửa cháy đỏ thêm dầu: “Mặc kệ Ly Ly làm chuyện gì, ta vĩnh viễn ủng hộ người.”

Lão tử hắc tuyến.

Yên lặng cõi y phục, hưởng thụ đãi ngộ tắm rửa suối nước nóng. Buồn bực nhiều ngày như vậy, ngâm mình ở khí nóng, có chút cảm giác buồn ngủ. Đang lúc hưởng thụ rất đắc ý, Lăng Đăng Vân vậy mà cũng cởi trần trụi nhảy xuống, bơi tới bên người lão tử, trên mình lão tử cạo loạn như con chó nhỏ.

Không nhịn được đẩy hắc ra, chửi một tiếng cạo cái gì mà cạo, muốn uống sữa à. Sau đó hắc vẻ mặt ủy khuất nhìn ta, hai con mắt còn chớp chớp, lão tử mắc ói thiếu chút nữa nhỏ ra.

Bên kia Lãnh Lạc thản nhiên kêu một tiếng: “Lăng”. Lăng Đăng Vân lại ngoan ngoãn thối lui, lão tử không khỏi YY, hai người kia sẽ không có gian tình chứ????

Lãnh Lạc: — —.

Lăng Đăng Vân: — —+++++

Đang lúc hồ nghi, một đôi tay thô ráp ầm ập đặt lên vai lão tử, từ tỏa dương huyết chậm rãi ấn tới, dĩ nhiên vô cùng thoải mái. Lão tử hí nửa mắt, mặc hắc nhẹ nhàng vịn về ấn bả vai, thanh âm hắc rất nhẹ nói, nghỉ ngơi một chút đi.

Đang lúc sắp đi vào giấc mộng, quay đầu lại, đôi mắt Lãnh Lạc ánh đen, dường như có sức hút vô hình, có thể hút linh hồn người khác.

Không biết là cố ý hay vô ý, hần đột nhiên cúi đầu, bờ môi ấm áp sượt qua mặt ta. Lão tử đương nhiên nắm chặt cơ hội, nhẹ đẩy lưỡi hôn.

Tay hần nắm thành quyền, nhiều lần do dự, rốt cục quyết định quyết tâm ôm thắt lưng ta, bàn tay thô ráp lướt qua da thịt trần trụi nhẵn mịn của ta, khuấy động ngứa ngứa.

Khụ, chỗ này giãn lược tám trăm chữ...

36. Chương 36

Lúc tỉnh lại mặt trời đã xuống hướng Tây. Trên người quần áo lông tím Lăng Đằng Vân mua từ dưới chân núi (trời không lạnh, dùng để làm chăn đi) Lãnh Lạc lại nóng lên.

Một kích kia, người bình thường phải nằm trên nửa năm, hần chỉ dùng hơn một tháng đã mạnh mẽ chông xuống giường. Tuy rằng tận lực làm bộ như không có việc gì, nhưng có đôi khi nhúu mày ẩn ngực.

Ta không dám biểu lộ sự lo lắng, ta cuối cùng đợi trời tối nghiên cứu sách Hoán hồn Hoa Mạt Ly để lại cho ta, ta nhất định phải bảo trụ một thân võ công của hần.

Ta không có cách nào tưởng tượng nếu một thân võ công này phế đi, Lãnh Lạc có còn là Lãnh Lạc hay không.

Bình thường cố đồ hai bọn họ vui vẻ, cố gắng để cho bọn họ nghĩ không có việc gì, bị thương ngoài da, rất nhanh sẽ bình phục.

Buổi tối ngồi ở vách đá hóng gió, Lăng Đằng Vân gối lên chân ta, Lãnh Lạc ôm ta tựa vào vai hần. Gió núi chậm chậm, thổi qua lá cây trong rừng, âm thanh sần sật thật an tĩnh.

Ta cho rằng bọn họ đều đang ngủ, Lãnh Lạc dùng cằm vò vò đỉnh đầu ta, đột nhiên thấp giọng nói: “Không được thì thôi.” Ta kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hần, hần cúi người phủ lên môi ta, lần thứ hai thấp giọng nói: “Không được thì thôi.”

Ta rất chân thực cuộn tròn trong lòng hần, nhớ tới lúc mới gặp gỡ hần bằng lãnh vô tình, đột nhiên phát hiện, hay là không còn võ công, hần vẫn như cũ sẽ là Lãnh Lạc.

Chỉ là... hôn hôn chớp mũi hần: “Dạ Lưu Ly đã muốn làm, khi nào lại không được.”

Sau cùng ta dự định sử dụng Mộc xuân phong, Lãnh Lạc cau mày hỏi ta kết quả tệ nhất là gì. Ta cười ta không nói cho hần hần có thể bạo thể mà chết, có thể ta tẩu hỏa nhập ma.

Thế nhưng không thể chậm trễ nữa, nhìn nhìn bóng lưng cao to của hần, ta thầm nghĩ dù sao cũng xem như là chữa ngựa chết thành ngựa sống đi!!!!

Cho Lăng Đằng Vân chất đồng lớn lương thực quần áo và đồ dùng hàng ngày dự trữ, ta vỗ vỗ vai hần, nói hai chúng ta đều giao cho người a. Hần cực lực ẩn giấu hoài nghi với thực lực của lão tử, cứng nhắc nói yên tâm ta sẽ bảo vệ xung quanh.

Nhiếp Kiềm lại chọn lúc này động thủ, không sớm không muộn, tại lúc sức chiến đấu của chúng ta hoàn toàn biến mất. Hần lợi dụng danh nghĩa nghênh tiếp Khâm sai đại thần đem toàn bộ rào chắn bố trí cẩn thận, sau đó lợi dụng khoảng thời gian này quen thuộc địa thế của cả ngọn núi.

Khi hần xông tới ta cùng Lãnh Lạc còn ở trong vũng nước, còn thiếu nửa canh giờ. Thế nhưng cho dù tiếp qua nửa canh giờ, Lãnh Lạc cũng còn cần rất nhiều thời gian điều dưỡng, mà ta đâu còn khí lực đối phó hần cùng tinh binh mà hần mang đến?

Thái tử, Bát hoàng tử còn có Nhâm Thương Long, đều ngoài ý liệu của ta. Nhưng mà nghĩ lại cũng không kỳ quái, Bát hoàng tử đầu phục Tân hoàng, Nhâm Thương Long nhất định cũng đầu nhập vào hần.

Hắn một thân áo choàng vàng rực, tuy rằng còn chưa chính thức đăng cơ, thế nhưng đã thấy bóng dáng đế vương. Tuổi còn rất trẻ nhưng trên mặt đã không còn vẻ nhiệt huyết phóng khoáng khi xưa, hắn hiện tại biến thành phụ hoàng.

Ta trong nháy mắt điểm huyết Lãnh Lạc: “Cho ta nửa canh giờ.”

Hắn ngồi trên nghi trượng trong xe loan, không ngừng ho nhẹ. Một kiếm kia, thực sự làm tổn thương phổi hắn. Ta không biểu hiện gì, Nhiếp Kiềm cùng Nhâm Thương Long đứng hai bên trái phải hắn, Bát hoàng tử ý bảo mọi người tiến lên.

Ta cá là một lần sau cùng, ta nhìn mọi người sau lưng hắn, kêu một tiếng Tứ ca. Tất cả mọi người sợ run, hắn ngừng đầu, đột nhiên phát tay cho lui mọi người, cười giống như lúc xưa trước khi đi ra ngoài săn bắn, hắn nói được.

Lăng Đăng Vân lo lắng nhìn qua, ta cười khê lắc đầu, ý bảo không có việc gì.

Hắn thực sự cho ta nửa canh giờ, gia tăng công lực, khi đã thông huyết mạch của Lãnh Lạc, môi hắn đã cắn ra huyết.

Lấy tay nhẹ nhàng xoa vết máu trên khóe môi hắn, ta mỉm cười vỗ vỗ mặt hắn, lấy gia thế bối cảnh của Lăng Đăng Vân, Tân hoàng đăng cơ, tất nhiên sẽ không đụng đến hắn, thế nhưng Lãnh Lạc sẽ rất khó nói.

Ta từ trong nước đi ra.

Tóc ẩm ướt buông xuống, nhỏ giọt tại thất lưng. Cho nên ánh mắt mọi người đều mất trật tự.

Đem đầu chuyển hướng Nhâm Thương Long, ta cười trêu tức: “Nhâm giáo chủ, đã lâu không gặp.” Hắn từ trên mặt ta quan sát xuống phía dưới, trong mắt âm tình bất định.

37. Chương 37: Tất Cả Chúng Ta Điền Rồi

Da thịt tuyết sắc ánh lên dưới ánh sáng buổi chiều, người chung quanh bất động, dường như thời gian dừng lại trong khoảnh khắc này. Sau đó Bát hoàng tử ý bảo, động thủ.

Ta nắm chặt Lưu Ly đao sáng chói, bọn họ phảng phất có cảm ứng giống nhau, ong ong đáp lại ta. Ta xông vào đoàn người, quả nhiên phương thức thao luyện bình thường của bọn họ khiến bọn họ trở thành nét bút hồng lớn nhất. Phương thức kích sát kia vốn dùng cho quy mô đại chiến trường, giờ với chỉ một mục tiêu hoàn toàn không có tác dụng.

Ta một đường vọt vào trung tâm, người của bọn họ đâm chết lẫn nhau còn nhiều hơn ta giết được.

Quay người lại, máu huyết như môi đỏ mọng.

Mái tóc ta bị ánh dương quang sấy khô, lại bị mồ hôi làm ẩm ướt. Sau cùng bị huyết ngưng kết, không có cách nào chân đi xiêu vẹo. Số người còn lại càng ngày càng ít, ta cũng bắt đầu mệt mỏi, mấy ngày liền vận công, có thể chống đỡ đến đây lão tử cũng thấy kinh ngạc, huống chi lại chiến đấu thêm một phen.

Lão tử cực khổ bảo dưỡng da thịt cuối cùng bị đao vẽ lên người, máu chảy ra cũng không cảm thấy đau nhức. Chém giết đổ cả mắt, gặp một người xử một người.

Sau đó xung quanh xuất hiện một vòng cung thủ, Nhiếp Kiềm bố trí luôn luôn là phi thường chu đáo chặt chẽ.

Đối chiếu với phương pháp sáng tác trước giờ của tác giả tiểu thuyết này, tám phần mười là lão tử nên đau thương ảm đạm mà chạy lên vách núi, dài dòng nửa ngày sau đó nghiền khuôn mặt khuyên thành mà nhảy xuống, bỏ lại mấy nam nhân này buồn bã bị thương .

Thế nhưng con mẹ nó lão tử KHÔNG, dựa vào cái gì hả !!!!!

Phải chết cũng muốn chiến đấu đến khoảnh khắc cuối cùng, chảy hết giọt máu sau cùng mới chết.

Không bị hùng cũng chết một cách thống khoái.

Nhưng là... Ta không muốn bị bắn thành một con nhím nha... Quá xấu.

Bên kia Lãnh Lạc đã giải á huyết, Lăng Đằng Vân đỡ hấn, máu phun tại ao nước, đổ sập một mảnh, hấn khàn khàn nói đi!!!!

Ta cười khổ còn chạy đi đâu được.

“Dạ Lưu Ly.” Nhiếp Kiềm ở phía sau mở miệng, thanh âm hần rất có lực mang theo sự chờ đợi mang theo sự lo lắng: “Nếu như ngươi đồng ý quy thuận điện hạ, phể bỏ một thân vô công, điện hạ đáp ứng tha chết cho ngươi.”

Nhâm Thương Long không ngừng ý bảo ta đáp ứng, Lãnh Lạc cùng Lăng Đằng Vân lẳng lặng nhìn ta vững chân ổn định trên tảng đá tại bờ ao, một lát sau ta nghe thấy chính mình nói: “Nhiếp tướng quân, Nhâm giáo chủ, các người cùng lên đi. Đừng cho ta chết trên tay bọn đạo chích này.”

Thái tử biến sắc, Nhâm Thương Long với ánh mắt “Quả nhiên là như thế” nhìn Nhiếp Kiềm hai người trầm mặc một lát rồi chậm rãi bước đến.

Lưu Ly đao đã thấm đẫm máu tươi, trên tay ta máu ướm sưng. Thân thể bắt đầu chết lặng, không còn sự linh hoạt như lúc đầu.

Ta len lén dùng ngón châm trên tai đâm vào huyết vị, tiềm phát sức lực cuối cùng. Thế nhưng mặc kệ làm gì, cũng không phải đối thủ của bọn họ. Đây là một trận tử thí không có phần thắng.

Đao của ta đánh bay trường kiếm của Nhiếp Kiềm, thì Thiên Nhân trảm của Nhâm Thương Long tại bên hông ta lòi ra một đường vết thương dài, máu phun lên tay hấn, lão tử nhe răng nhếch miệng, tiện tay điểm huyết cầm máu, Nhâm Thương Long lại xé vạt áo giúp ta băng bó, Nhiếp Kiềm yên lặng nhìn ta, nói đáp ứng.

Ta cười lắc đầu, Nhâm Thương Long kéo ta vào trong ngực, cực nhanh mà gói kỹ lưỡng vết thương bên hông ta. Hấn cởi áo choàng khoác trên người ta, đột nhiên cười rộ lên: “Nhiếp Kiềm, ta không đánh.”

Nói xong nắm tay của ta thật chặt, dường như hạ quyết tâm kiên quyết lập lại một lần nữa: “Ta không đánh.”

Nhiếp Kiềm đưa tay chạm vào vết máu nơi khoe môi ta, đột nhiên xoay người quỳ gối trước mặt Thái tử: “Điện hạ xin buông tha nàng.”

Tứ hoàng tử thật lâu sau mới nói: “Nếu như không tha thì thế nào?”

“Thần...” Nhiếp Kiềm nắm tay thành quyền cúi đầu: “Thần cũng không biết sẽ thế nào?”

Ta nghĩ chúng ta đều điên rồi.

38. Chương 38: Như Vậy Ta Gả Cho Người Đi

Hấn thực sự buông tha ta, làm một đế vương, việc này đây không thể nói là rất khoan dung để mô tả. Hoặc là bởi vì hấn còn cần Nhiếp Kiềm cùng Nhâm Thương Long?

Nhâm Thương Long làm tổn thương lão tử rất nặng, nhưng còn không đến mức nằm trên giường không dậy nổi. Tại quan phủ ở hơn mười ngày, mấy tên gia hỏa kia một tác cũng không rời coi giữ lão tử, mấy loại thuốc thang không màng giá cả, tiền rút loạn vào.

Cho nên chờ bọn hấn vừa đi khỏi lão tử bật người dự định len lén trốn.

Lão tử muốn đi tái ngoại xem ánh sáng cực Bắc!!!!!!

Còn chưa đi ra cửa lớn đã bị Nhâm Thương Long khiêng trở về, sau đó lại sát khí nặng nề mà truy hỏi lão tử vấn đề cũ rích: “Người rốt cục gả cho ai?”

Bàn tay từ quần áo hấn theo đi vào, trên bộ ngực rắn chắc của hấn lên xuống. Hấn lại hưởng thụ khép nửa mắt, sau đó nhẹ nhàng cầm tay kia của lão tử, bắt đầu dụ dỗ: “Gả cho ta đi Ly Ly, ngươi không thích triều đình, ta mang ngươi về Ma giáo. Sau đó ngươi giao cho ta nuôi, muốn ngủ bao lâu thì ngủ bấy lâu, muốn

mua cái gì thì mua cái đó, ngoại trừ nam nhân muốn đùa giỡn cái gì thì cứ đùa giỡn. Sau đó còn tặng thêm Ma giáo đầu bài nam sắc, đồng ý đi? Đồng ý đi?”

“...”

Vị này chân trước vừa mới đi, Nhiếp Kiềm lại tiến đến. Lão tử lập tức giả bộ ngủ, hẩn an vị bên giường, ngón tay lướt qua mặt lão tử, nói: “Đừng giả bộ nữa, một chút cũng không giống.”

Còn không có mở mắt ra đâu, hẩn đã hôn lên môi lão tử, sau đó ở trên cổ liếm liếm cắn cắn hết nửa ngày, nói: “Gả cho ta đi Dạ Lưu Ly, ta nghiêm túc. Tin tưởng ta, ta sẽ coi trọng ngươi, cao hơn cả sinh mạng của mình.”

O.O

Sau đó Lăng Đằng Vân tiến đến, trên người lão tử chà xát hết nửa ngày, sau cùng nói gả cho ta Lăng Vân sơn trang tất cả cho ngươi, nếu như ngươi muốn dùng vàng khối xây một cái Từ Trữ cung cũng không thành vấn đề vân vân... và vân vân ...

Vị này vừa mới đi mất, Lãnh Lạc bước đi vào. Cũng không quản lão tử, cầm cái thuốc mỡ gì không biết, nhẹ nhàng bôi bên hông lão tử: “Đây là băng cơ ngọc nhan tán, nghe nói có thể tiêu trừ bất cứ vết sẹo nào.”

Lão tử cảnh giác nhìn hẩn: “Ta sẽ không gả cho ngươi.”

Hẩn vẫn như cũ cười đến vân đạm phong thanh, gần như sủng ái tay quần tóc ta, đột nhiên nói: “Như vậy, ta gả cho ngươi đi.”

“Hả?”

Hẩn nhẹ nhàng ôm ta kéo vào trong lòng, cầm đỉnh trên đầu ta, cúi đầu nói: “Ta gả cho ngươi, theo họ của ngươi, mạng cũng của ngươi.”

Lão tử một mặt nắm thất lưỡng tinh tráng của hẩn, một mặt tính toán, cái này... Nghe không tệ ha.

Vì vậy ngày đó, khi Nhiếp Kiềm, Nhâm Thương Long, Lăng Đằng Vân trở lại, lão tử ôm vai Lãnh Lạc nói cho bọn họ ta sẽ không gả cho các ngươi nữa, ta cưới hẩn.

Sau đó vài người đều mặt hướng về nhau.

Qua nửa ngày, Nhiếp Kiềm than thở: “Thôi thôi, Dạ Lưu Ly, kiếp trước Nhiếp Kiềm mắc nợ ngươi. Cùng nhau cưới đi.”

Nhâm Thương Long: “Ha, cái này cũng rất thú vị. Bản tọa cũng gả cho ngươi.”

Lăng Đằng Vân: “Ta không sao cả a, ngươi gả ta cưới, ngươi cưới ta gả.”

Sau đó Nhâm Thương Long hỏi ai lớn ai nhỏ đây?

Tiếp đó mấy người kia bắt đầu nói nhao nhao ồn ào lên. Lão tử đầu đầu vân vê huyết thái dương... Ta, ta còn phải nhìn ánh sáng cực Bắc nữa...

Trận này nghi thức rất khác biệt, ta cho rằng không bao nhiêu người tham gia. Thế nhưng sau lại mới biết được Nhiếp Kiềm cùng Nhâm Thương Long bí mật hạ lệnh: “Nhận được thiệp mời người không đến nhất loạt xử tử.”

Hôn lễ thanh thế quy mô, từ nay về sau thiên hạ đều biết.

Lăng Đằng Vân ra tiền, Nhiếp Kiềm cùng Nhâm Thương Long ra danh sách, còn lại mọi chuyện đều do Lãnh Lạc để ý. Mấy người kia cùng ta đều rất lười.

Trong lúc mẹ của Lăng Đằng Vân lại âm ỉ quá, nàng nói là một đầu đâm chết linh tinh các loại, Lăng Đằng Vân chỉ nói cho nàng: “Xin lỗi, xin lỗi mẹ, cho hài nhi tùy hứng một lần này đi.”

Ngày nào đó, ta mặc y phục tân lang, người được phái đến còn dự định đeo trước ngực lão tử một đóa hoa đỏ thắm, bị lão tử một chưởng đánh ra. Sau đó Lãnh Lạc mấy người bọn họ một thân máu đỏ, che khăn voan đỏ, muốn bao nhiêu kiêu mỹ có bấy nhiêu kiêu mỹ.

Người bốn phía không nhận ra chắp tay với lão tử nói chúc mừng chúc mừng a. Mấy người ngày thường thần long thấy đầu không thấy đuôi cũng đưa tới quà mừng. Phỏng chừng chuyện này đủ cho toàn bộ Trung Nguyên bát quái một đoạn thời gian.

Buổi tối khi vào động phòng, phát hiện làm tân lang thật không dễ dàng. Mấy người bên ngoài muốn đem lão tử quá chén. Kết quả toàn bộ nằm úp sấp xuống.

Lung lay lắc lắc mà vào động phòng, có bà mối cầm một vật như đòn cân muốn lão tử đem đầu giở khăn ra, lão tử run rẩy nơm nớp giở ra, may là không cho bọn hán trang điểm, nếu mỗi người còn bôi trét nồng nặc son phấn, một phen này lão tử sợ ối hết cả rượu vừa uống ra.

Lãnh Lạc nửa đỡ ta, tiếp nhận rượu nha đầu đưa qua, cười nói: “Sau này đều là người cùng một nhà.”

Mấy tên kia ít khi không có la lối ầm ĩ, ngược lại cùng lão tử giao tay bắt đầu uống. Sau đó lại bắt đầu nhao nhao, tranh luận vấn đề phi thường ái muội: “Chúng ta có bốn người, nàng có thể chịu được sao!!!”

Lão tử thật sự uống hơi nhiều, quên mất lời xưa dạy họa là từ miệng mà ra: “Không việc gì, ta sẽ thái dương bỏ âm.”

Kết quả lời nói vừa rơi xuống, bị bốn người ẩn trụ đánh ột trận ngon lành.

39. Chương 39: Bắc Cực Quang

Ta dự định đi tái ngoại xem Bắc cực quang.

Bốn người đều ngưng việc trong tay xuống, tỏ ý muốn đi theo. Ta liếc mắt một lượt: “Mang bọn người có ích lợi gì?”

Lăng Đằng Vân đương nhiên nói không mang theo ta người có tiền đi sao?

Nhâm Thương Long vung Thiên Nhân trảm lên không mang theo ta người biết đường sao?

Lãnh Lạc như cũ thần nhiên: “Mang theo ta tuyệt đối an toàn.”

Nhiếp Kiềm lại giở trò vô sỉ: “Không mang ta theo ta không cho giấy thông hành xuất quan, ai cũng đừng nghĩ đi ra ngoài.”

Chúng ta: — —.

Chúng ta hướng tới Tuyên Thành quan gần một tháng, rốt cục tìm được khách sạn bình dân như lời Hoa Mạt Ly nói. Thế nhưng ta bắt đầu hoài nghi... Trời lạnh như thế, thực sự sẽ có người không ngủ lại đi ra ngoài hứng gió Tây Bắc xem ánh sáng cực Bắc sao sao sao sao sao.....

Thực sự rất lạnh, tuyết rất lớn, gió thổi loạn ào ào.

Ban đêm lão tử trốn ở trong chăn thương cảm như vậy mà nhìn mọi người trước mặt: “Thực sự phải đi ra ngoài a?”

Mấy người xông lên vuốt ve an ủi một trận, sau đó đem lão tử kéo lên, dùng áo lông bao lại, ôm ra ngoài.

Chúng ta ở trên băng hà dừng lại, mặt sông kết một lớp băng dày, tuyết rơi nhiều ta thấy được ánh sáng cực Bắc. Chùm tia sáng bảy màu trải qua khúc xạ trên sông băng, hình thành một thế giới mộng ảo quay xung quanh.

Đêm, rất yên tĩnh. Chỉ còn lại gió tuyết gào thét. Năm người lơ đãng dựa cùng một chỗ, cảm thán tạo vật thần kỳ. Tại kiếp phù du này, tất cả đều là hư ảo.

Nhiếp Kiềm đem áo choàng cởi xuống trải trên mặt đất, vài người ôm đầu gối mà ngồi. Tuyết rơi không tiếng động, thế giới vắng vẻ.

Chúng ta mang theo rượu, chơi trò oản tù tì, Lãnh Lạc dụ ta nói một chút về quá khứ, kết quả bị ta moi ra rất nhiều. Ví dụ như là vì sao làm bộ khoái, trước đây có nữ nhân khác hay không các loại.

Sau đó đến lượt Nhiếp Kiềm kết quả rút ruột ra hẳn trước đây có một lần nằm mơ thấy bệnh chết, có đi qua kỹ viện chơi thử.

Sau đó Nhâm Thương Long cùng Lăng Đằng Vân không lên nữa.

Lãnh Lạc lại bắt đầu phân tích ăn khớp: “Người gọi Thái tử là Tứ ca, Thái tử chỉ có một em gái ruột, Trường Trữ công chúa. Căn cứ theo hoàng cung ghi chép, vị công chúa này khi còn bé kinh tài diễm diễm, cùng với Thái tử quan hệ rất tốt, thế nhưng mười ba tuổi bị...Cường đạo bắt cóc, kiên trinh bất khuất, tự sát bỏ mình.”

Ta ngã vào trong lòng hắn, một đoạn việc xưa, oán hận đã lạnh nhạt, nói ra như là chuyện cũ của người khác: “Nàng bị một hái hoa tặc tên là Trần Phong bắt đi. Khi ra khỏi hoàng cung bị Hoa Mạt Ly ngăn cản, khi đó nàng xin hoa Mạt Ly thả mình trở về, Hoa Mạt Ly cười đến rất kỳ quái, Hoa Mạt Ly nói cần gì như thế cho dù ta đem ngươi trở lại, ngươi thế nào cũng muốn ra đi.”

Ta kéo kéo áo lông trên người, cho nó thêm quần chặt ta: “Nàng không tin, công chúa mười ba tuổi, vẫn được mọi người nâng trong lòng bàn tay, ra đi, tại sao phải ra đi? Kết quả... Người biết hoàng hậu nói như thế nào không? Bà nói con à, vậy con còn quay về làm gì. Con nếu như đã chết thật tốt, con nếu như đã chết thật tốt. Mỗi người đều xem ta như vậy, Lãnh Lạc, người xem kỳ quái cỡ nào, ta một thân hoàn bích trở về, thế nhưng mọi người đều nói ta nếu như đã chết thật tốt.”

Bọn họ không nói lời nào, Lãnh Lạc đem ta xốc lên ôm vào trong ngực, thấp giọng nói sau đó thế nào?

“Sau đó phụ hoàng bí mật hạ chỉ... Đem vàng bạc phong bế miệng mũi công chúa nhập nghiệm, đối ngoại tuyên bố công chúa trinh liệt, thà chết bảo vệ trong sạch. Vì vậy vài chục năm sủng ái, phút chốc mất đi. Hoa Mạt Ly lúc gần đi tặng ta viên Bế khí tán, làm cho ta còn sống.”

Ta vuốt ve Lưu Ly đao trong tay, cười đến bi thương: “Lãnh Lạc người biết không, kỳ thật trong nháy mắt từ trong cung đi ra, ta thật là dự định tự vận, đao ở giữa yết hầu để lại dấu ấn rất sâu. Thế nhưng hiện tại ta nghĩ buồn cười. Tự tay giết chết chính con mình, chỉ là vì giữ gìn thứ tôn quý hoàng thất nực cười đó.”

Ta từ trong lòng hắn ngồi xuống, tuyết rơi xuống đầy người. Ta cười nói chúng ta trở về đi. Nhiếp Kiềm đột nhiên nói: “Ly Ly người sẽ không tha thứ cho Thái tử sao?”

Ta nhẹ nhàng mà chụp một bông tuyết, nói còn quan trọng sao. Khi nói mấy lời này, ta nhớ khi còn bé, hắn giúp ta bắt một con thỏ con, thiếu chút nữa rớt xuống vách núi chết.

Đúng vậy đều không quan trọng nữa, e rằng trải qua nhiều năm, hắn không còn là Tứ ca ban đầu của Trường Trữ, cũng giống như ta không còn là Trường Trữ xưa kia.

Đáng cười chính là, ta so với hắn hạnh phúc hơn.

Ta quay đầu lại, cuối cùng liếc mắt nhìn về chùm tia sáng thất sắc chập chờn, sắc trời tăng sáng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-hai-hoa-tac-ngoai-truyen>